Devian KANMANI - Tamil Monthly (Pongal Special) January 2002. Regd. No. TN/Chief PMG /905/ 2001. Registered With The Registrar of News Paper for India Under No.49510/89

உங்களுடன் நான்

ஒரு விஞ்ஞானம் முன்னேற முன்னேற பாச பந்தங்களுக்கு இடையேயான இடைவெளி அதிகரித்துக் கொண்டே போகிறது. ஒரு பக்கம் கம்ப்யூட்டர் சென்டர்கள் மூலைக்கு மூலை

முளைத்துக் கொண்டிருக்க அதற்குப் போட்டியாய் முதியோர் இல்லங்களும் முளைத்துக் கொண்டிருக்கின்றன. பூஜை அறை இல்லாத வீடு ஏது? ஆனால் தெய்வங்களுக்கு சமமான பெற்றோர்களுக்கு வீட்டில் இடமில்லை. அன்புதான் எல்லாவற்றுக்கும் ஆதாரம். திறமைமிக்க இளைய சமுதாயம் இது குறித்து சிந்திக்க வேண்டும். இந்நாவல் குறித்த உங்கள் விமர்சனங்களை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கிறேன்.

பொங்கல் திருநாளில் உங்களை எல்லாம் சந்திப்பதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி. உங்கள் அனைவருக்கும் புத்தாண்டு மற்றும் பொங்கல் நல்வாழ்த்துக்கள்.

உங்கள் சினேகிதி

ஆர். மணிமாலா

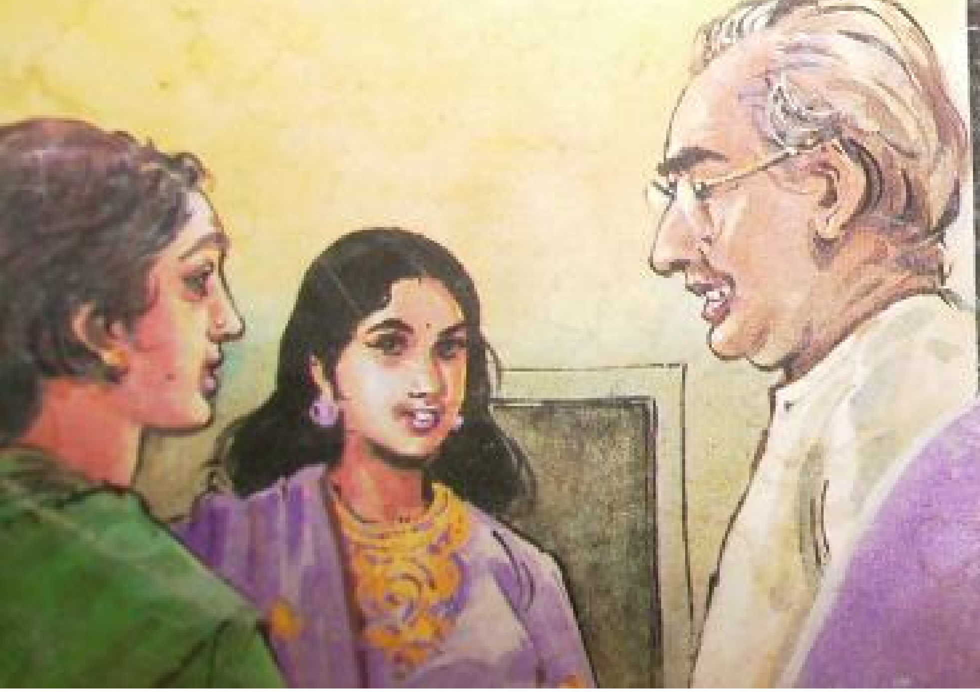

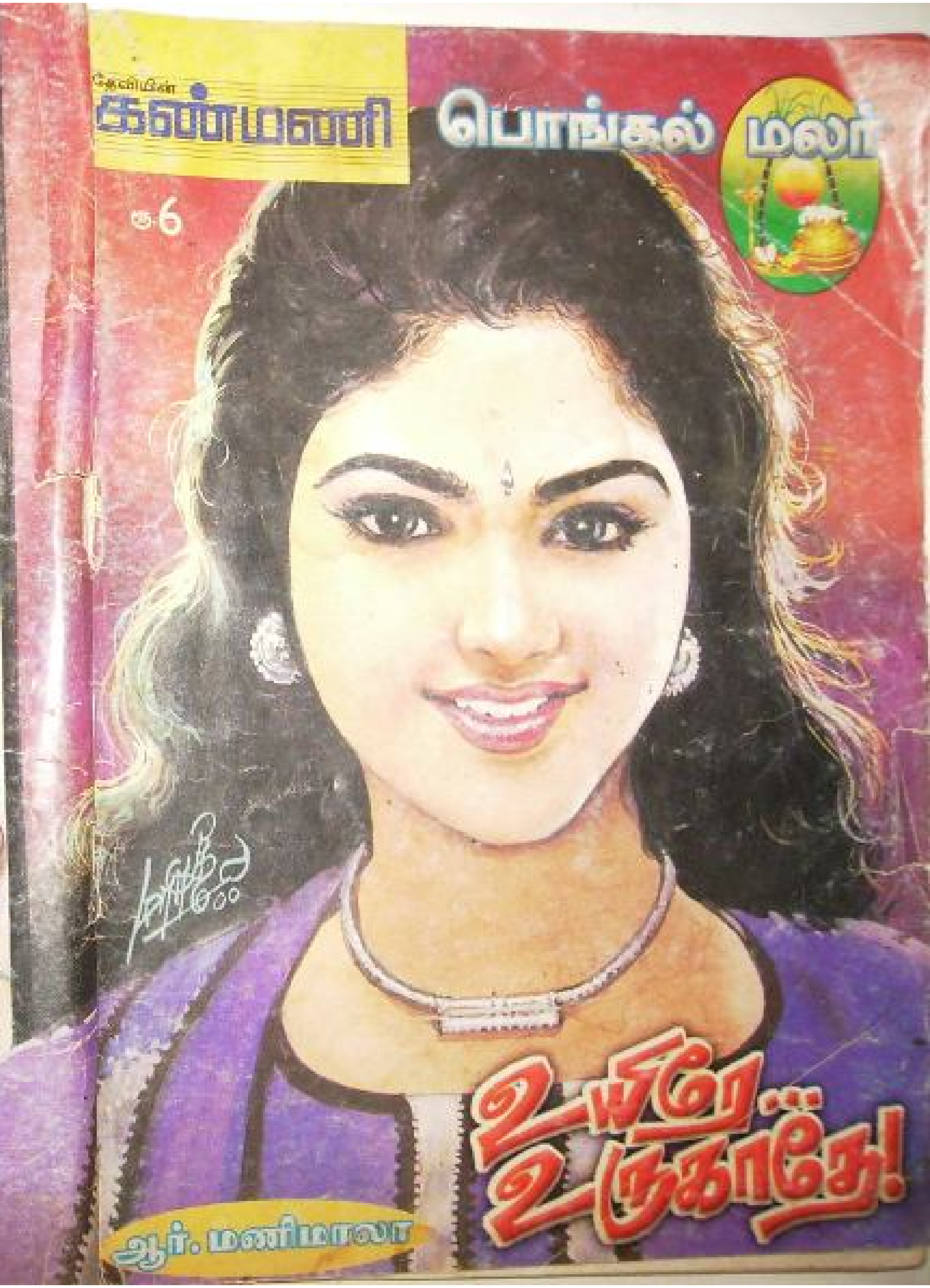

''கரும்பு... உங்களுக்கு ஒத்துக்காதா?''

''ஆமாம்... என் பல் செட்டுக்கு!''

-ராஜிராதா, திருச்சி-14.

''பொங்கல் சாப்பிட்டு சாப்பிட்டு வயிறு அஜீரணமா இருக்கும்மா... வேற ஏதாவது இருந்தா போடுங்க''

''?!..........?!.......?!''

-ராஜிராதா, திருச்சி-14.

''நீ செஞ்சி வச்சிருக்கற சர்க்கரைப் பொங்கலை இப்படி திறந்து வச்சிருக்கியே. எறும்பு மொய்ச்சிடப்போகுது!''

''மொய்க்காது! நம்ம வீட்டு எறும்புங்களுக்கெல்லாம் இந்த அரை இனிப்பு பிடிக்காது''

-கடலூர் கன்னியப்பன்.

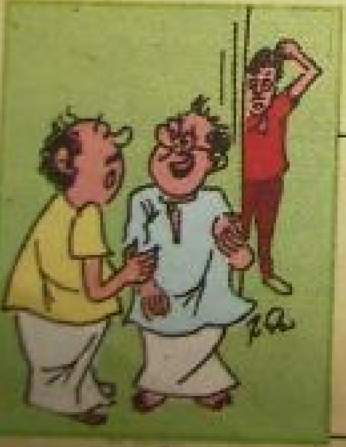

''பொங்கலுக்கு வந்த மாப்பிள்ளை ஏன் கோபத்தில் இருக்கிறார்?''

''இரண்டே நாளில் எல்லா புதுப் படங்களையும் பார்க்க ஏற்பாடு செய்துவிட்டேன். பார்த்து முடித்தவர் செம கடுப்பாகிவிட்டார்''

-அ. ராஜாரஹ்மான், கம்பம்.

உயிரே உருகாதே!

அன்றைய பொழுது விடிந்து பலமணி நேரங்கள் ஆகிவிட்டிருந்தன!

பொங்கலுக்கு இன்னும் சில தினங்களே இருந்தன. வீடு முழுக்க... புது பெயிண்ட்டில் புத்தம்புது பெண்ணாய் மினிர்ந்தது..

கதிரவனின் கதிர்கள் மார்கழிப் பனியை விரட்டிக்கொண்டிருந்தன.

அஷ்டலக்ஷ்மி கிச்சனில் பிஸியாய் இருந்தாள். பொங்கலை இறக்கி, நெய்யில் மிளகு, சீரகம், முந்திரி, இஞ்சியை வதக்கி தாளித்துக் கொட்டியதில் அருமையான பொங்கல் மணம் வீடெங்கும் பரவியது.

வாணலியை அடுப்பில் வைத்து எண்ணெயை ஊற்றிய அஷ்டலக்ஷ்மியின் கண்கள் ஐன்னல் வழியே தெரிந்த தோட்டத்துப்பக்கம் தாவியது.

ஆர்த்தி சாவகாசமாய் பல் விளக்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

அந்த வீட்டின் கடைகுட்டி! இருபத்திரண்டு வயது நிரம்பிய செலுலாய்ட் சிலை. ஒரே பெண் குழந்தை என்பதால் எல்லோருக்கும் செல்லமானவள்.

ஆர்த்திக்கு செடி கொடிகள் என்றால் உயிர். நேரம் கிடைக்கும்போதெல்லாம்... அவைகளுடன்தான் மல்லுக்கட்டுவாள். களைகளை களைந்து, சருகுகளை அள்ளி சுத்தம் செய்வாள். காலையில் எழுந்து, குளித்துவிட்டு ஹோட்டலுக்கு கிளம்பவே நேரம் சரியாய் இருக்கும் என்பதால்... பல் விளக்குகிற சாக்கில் தோட்டத்தை மேற்பார்வை பார்க்க வந்துவிடுவாள்.

அப்பா கோகுல்நாத் ஒரு கிரவுண்ட் நிலம் வாங்கி இந்த வீட்டை கட்டும்போது... தோட்டத்திற்கென்று கொஞ்சம் நிலத்தை விட்டுதான் கட்டினார். வீட்டுக் கதவை திறக்கும்போதே... பச்சை பசேலென்று பசுமை கண்களுக்கு குளிர்ச்சியைத் தரும்.

ஆர்த்திக்கு பூச்செடிகள் என்றால் கொள்ளைப்பிரியம் என்பதால்...

ஆர். மணிமாலா

அதுவும் ரோஜாச் செடிகள் என்றால் உயிரையே விடுவாள்! தோட்டம் முழுக்க விதவிதமாய் பல வண்ணங்களில் பூத்து சிரிக்கும் அழகே அழகுதான்! பூக்களை பார்த்து ரசிப்பதோடு சரி! அதைப்பறித்து தலையில் சூடிக்கொள்ளும் கதையெல்லாம் ஆர்த்தியிடம் நடக்காது. அம்மாவும் அவளிடம் புலம்புவாள்.

''கொள்ளை கொள்ளையாய் பூத்துக்கிடக்கு. பறிச்சு வச்சுக்கிட்டா என்னவாம்? சரி, உனக்குதான் சூடிக்கொள்ளப் பிடிக்கலே.. நான் சூடிக்கவும் விடமாட்டேங்கறே! சாமிக்கு பூஜைக்கு பயன்படுத்தவும் விடமாட்டேங்கறே? வீணா பூத்து... செடியிலேயே வாடி, காஞ்சு போகுது?'' என்று அங்கலாய்ப்பாள்.

''அம்மா... பூக்களுக்கும் நம்மை மாதிரி உயிர் இருக்கும்மா! மனுஷனுக்கு ஆயுட்காலம் சராசரி அம்பது வயசு மாதிரி பூக்களுக்கு அதிகபட்சம் ஒரு வாரம். பூக்களை பறிக்கறது கொலைக்கு சமம். நம்மோட அலங்காரத்துக்காக அதுகளை கொல்லணுமா? பாவமில்லையா? மனுஷங்களை துள்ளத்துடிக்க உயிரைப் பறிக்கிற பாவிகளுக்கு தண்டனை தர சட்டமிருக்கிற மாதிரி... பூக்களை கொல்றவங்களுக்கும் தண்டிக்க சட்டம் கொண்டு வரணும்மா'' என்பாள்.

மகளை ஏற இறங்க பார்ப்பாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''படிப்புடி... படிப்பு! கொஞ்சம் அதிகமா படிச்சிட்டாலே மூளை இப்படித்தான் கிறுக்குத்தனமா யோசிக்குமாம்''

''நல்ல விஷயத்தை சொல்றவங்களுக்கு இந்த உலகம் பைத்தியக்காரப்பட்டம் கொடுக்கறது புதுசா என்ன?''

''உன்கிட்டே பேசி ஜெயிக்க முடியுமா ஆர்த்தி? சில விஷயங்கள்ல நம்ம சந்தோஷத்துக்காக சுயநலமா முடிவெடுக்கவோ, பயன்படுத்திக்கவோ செய்யலாம். அதிலே தப்பில்லே!''

''அது என்னால முடியாதும்மா! தப்புன்னு தெரிஞ்சும் என்னால தப்பு செய்ய முடியாது.''

''ஒரு பக்கம்... என் பொண்ணு இவ்வளவு நல்லவளா, இரக்க குணம் உள்ளவளா இருக்காளேன்னு சந்தோஷமா இருக்கு! இன்னொரு பக்கம் நீ இவ்வளவு ஏமாளியா இருக்கியேன்னு பயமாயிருக்கு!''

ஆர்த்தி வாய்விட்டு சிரிப்பாள்.

''உன் பொண்ணு நல்லவளா இருக்காளேன்னு சந்தோஷப்படும்மா. பயப்படாதே... எனக்கு டைமாய்டுச்சி... நீ உன் வேலைய கவனி... ஓடு!'' என்று விளையாட்டாய் விரட்டியடிப்பாள்.

ஆர்த்தி பிரஷ் பண்ணிக்கொண்டே ஹோஸ் பைப்பை கையில் எடுத்தாள். குழாயை திருகிவிட்டு.. செடிகளுக்கு தண்ணீரை பீய்ச்சி அடித்தாள்.

பூச்செடிகள் மட்டுமின்றி காம்பவுண்ட் சுவரோரமாய் கொய்யா, நெல்லி, மாதுளை மரங்களையும் நட்டு வைத்திருந்தனர். மாதுளை செடியில் இப்போதுதான் பூ பூக்க ஆரம்பித்திருந்தது. நர்சரியிலிருந்து மாதுளை செடியை வாங்கி வந்து நட்டு வைத்து ஒன்னரை வருடம்தான் ஆகிறது.

இவ்வளவு சிக்கிரம் பூ பூப்பதை பார்த்ததும் ஆர்த்தியின் முகம் சந்தோஷத்தில் விரிந்தது. அந்த மகிழ்ச்சியில் கொஞ்சம் அதிகமாகவே தண்ணீரை பீய்ச்சியடித்தாள்.

''ஹாய்.... ஆர்த்தி... குட்மார்னிங்!''

முகத்தை மட்டும் திருப்பினாள் ஆர்த்தி.

விக்ரம் நின்றிருந்தான். அவளின் சின்ன அண்ணன்.

''குத்மார்னிங்'' குழறலாய் வந்தது வார்த்தை.

''சமையல் பாத்திரத்தை விளக்கற மாதிரி பல்லை இந்த தேய் தேய்ச்சா... என்னாகறது? பாவம் பிரஷ்... எடுத்திடு...'' என்றான் கிண்டலாய்.

அவனை ஒருமுறை முறைத்துவிட்டு, வாயிலிருந்த பிரஷ்ஷை எடுத்து வாயைக் கழுவினாள்.

''என்னை கிண்டல் பண்ணலேன்னா உனக்கு பொழுதே விடியாதே!''

''அக்கறையா சொன்னா, கிண்டலா தெரியுதா? மணிக்கணக்கிலே பல்லை தேய்ச்சா... தேய்ஞ்சு... கொட்டிடப்போகுது. பல்லெல்லாம் கொட்டிட்டா... உனக்கு எங்கே போய் மாப்பிள்ளைத் தேடறது...''

''காலையிலே வம்பளக்காதே! எதையாவது பேசி மூடை ஸ்பாயில் பண்ணாதே... போய்டு!''

''ஏன் ஆர்த்தி கோபப்படறே?'' என்று பேசிக்கொண்டே... அழகாய் மலர்ந்திருந்த மஞ்சள் ரோஜாவைப் பறிக்க கையை நீட்டினான்.

''ஹேய்... ஹேய்.... என்ன பண்றே?'' ஹோஸ் பைப்பை கீழே போட்டுவிட்டு அவன் கையைப் பற்றி இழுத்தாள்.

''இந்த ரோஸ் அழகாயிருக்கு.... பறிச்சுக்கிறேனே...''

''வாட்? ரோஸை பறிக்கப்போறியா? என்ன விளையாடறியா?''

''இதிலே விளையாட என்ன இருக்கு? எனக்கு இந்த யெல்லோ ரோஸை பிடிச்சிருக்கு. பறிக்கக்கறேன்''

''பிடிச்சிருந்தா பறிச்சிடுவியா? என்னைப்பத்தி நல்லா தெரிஞ்சிருந்தும்... எவ்வளவு தைரியமா கேக்கறே?'' இடுப்பில் கையை வைத்துக்கொண்டு முறைத்தாள்.

''தெரியாமதான் கேக்கறேன். பூக்கள் பறிக்கறதுக்காகத்தான் மலருது. உனக்கேன் இவ்வளவு பிடிவாதம்?''

''இருந்துட்டுப் போகட்டும்! ஒரு பூவையில்லே... ஒரு இதழைக்கூட பறிக்க விடமாட்டேன். இடத்தை காலி பண்ணு!'' என்றாள் கறாராய்.

''உனக்கு நேருவைப் பிடிக்குமா?''

''பிடிக்கும். ஏன் கேக்கறே?''

''நேருன்னு பேரை சொன்னாலே என்ன ஞாபகம் வரும்?''

''ரோஜா!''

''நேருவே ரோஜாவைப் பறிச்சு சட்டையிலே வச்சுக்கறப்ப... நான் வச்சுக்கிட்டா மட்டும் தப்பா?''

''அவர் சட்டையிலே செருகிக்கிட்டது பிளாஸ்டிக் ரோஜா...

அதையெல்லாம் வச்சுக்கலாமே.. என்ன தப்பு?'' அவனை மாதிரியே ராகமாய் சொல்லிவிட்டு, குழாயை மூடிவிட்டு அந்த இடத்தை விட்டு சென்றாள் ஆர்த்தி.

''சரியான அடமண்ட்'' சின்ன சிரிப்புடன் போகும் தங்கையைப் பார்த்த விக்ரம்... அந்த மஞ்சள் ரோஜாவைத் தொட்டான்.

'என்னை எடுத்துக்கோயேன்' என்று கூறுவது போலிருந்தது.

'ஆர்த்திக்குத் தெரியாமல் பறிக்கக்கலாமா?'

தோன்றிய வேகத்திலேயே அந்த எண்ணம் மடிந்தது.

'சே... வேண்டாம்! பெண்பிள்ளை... அவளே பறிச்சு வச்சுக்கறதில்லே... நான் பறிச்சு என்ன பண்ணப்போறேன்?' கையை எடுத்துக்கொண்டான்.

விக்ரம்- கோகுல்நாத், அஷ்டலக்ஷ்மி தம்பதிகளின் இரண்டாவது மகன். வசீகரமான இளைஞன். பி.பி.ஏ. படித்துவிட்டு எந்த வேலைக்கும் முயற்சிக்காதவன். ''உன் அழகுக்கும், கலருக்கும் சினிமாவுல நடிச்சா அஜித், விஜய் எல்லாம் காணாமப் போய்டுவாங்க'' என்று நண்பர்கள் ஏத்தி விட்டிருந்ததில்... சிறு பொறியாய் இருந்த சினிமா ஆசை என்னும் தீ... இப்போது கொழுந்துவிட்டு எரிந்து கொண்டிருந்தது. பெற்றவர்கள் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தனர். விக்ரம் கேட்பதாயில்லை.

அவனின் கனவு, ஆசை விஸ்தாரமானது.

நடிக்க வேண்டும். பணமும் புகழும் பெருக வேண்டும். நாலைந்து கார்கள், நீச்சல் குளத்துடன் கூடிய ஏழெட்டு மாளிகைகள், உலக அழகியை மிஞ்சக்கூடிய அழகில் மனைவி! இந்த கனவு நிறைவேற வேண்டுமென்றால் அவன் சினிமாவில் நடித்து சம்பாதித்தால் மட்டுமே சாத்தியம். அப்பாவும், அம்மாவும் சொல்வது போல் ஏதாவதொரு ஆபீஸில் உட்கார்ந்து சேரை தேய்த்தால் மாதம் ஆறோ, ஏழோ சம்பாதிக்கலாம். இருக்கிற விலைவாசியில் அந்தப் பணத்தில் என்னத்தை குடும்பம் நடத்துவது? அது முடியாத காரியம் என்பதில் உறுதியாய் இருந்தான் விக்ரம்.

தோளில் துவாலையுடன் பாத்ரூம் கதவருகே சென்றாள். மூடியிருந்த கதவைத் தட்டினாள் ஆர்த்தி.

''அப்பா... இன்னும் எவ்வளவு நேரம்தான் குளிச்சிட்டிருக்கப் போறீங்க? நீங்க உள்ளே போய் சரியா ஒரு மணி நேரம் ஆகுது!''

''இதோ... ரெண்டே நிமிஷம்... வந்துட்டேன்!'' உள்ளிருந்து குரல் கொடுத்தார் கோகுல்நாத்.

''லேஸ் கெட்டாங்கப்பா உங்ககிட்டே!'' சலித்துக்கொண்டாள் ஆர்த்தி.

சொன்னபடி ரெண்டு நிமிடத்தில் தலையை துவட்டியபடி பாத்ரூமிலிருந்து வெளிப்பட்டார் கோகுல்நாத்.

அப்பாவை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் ஆர்த்தி.

''என்னம்மா அப்படிப் பார்க்கறே?''

''ஒரு மணி நேரமா குளிச்சீங்களே.. அதனால விசேஷமா ஏதாவது

மாற்றம் தெரியுதான்னு பார்க்கிறேன்!''

''விசேஷமான மாற்றம்னா?''

''பத்து வயசு குறைஞ்சிடுச்சான்னுதான்...''

''ஏம்மா... ஒரு அஞ்சு நிமிஷம் லேட்டாயிடுச்சுன்னா... அப்பாவை இப்படி கலாய்க்கணுமா?'' சிரித்தபடி கேட்டார்.

''அஞ்சு நிமிஷமா? சொல்லுவீங்க... சொல்லுவீங்க...' உள்ளே சோப் இருக்கா.. இல்லே அதுவும் கரைஞ்சு போச்சா?''

''போக்கிரி... ரொம்பதான் கிண்டல் பண்றே!'' செல்லமாய் அடிக்கக் கையை ஓங்க... சிரித்தபடி பாத்ரூமிற்குள் நுழைந்து கதவை சாத்திக்கொண்டாள் ஆர்த்தி.

கோகுல்நாத்திற்கு ஐம்பத்தைந்து வயது. மத்திய அரசுப் பணியில் சூபர்வைசராக பணிபுரிந்தவர். ஓய்வு பெறும் வயதை எட்டுமுன்பே கட்டாய ஓய்வில் பணியிலிருந்து விலகவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். பணியிலிருந்தபோது சிவியர் ஹார்ட் அட்டாக்கால் பாதிக்கப்பட்டார். டாக்டர் அவருக்கு முழு ஓய்வு அவசியம் என்பதை உணர்த்த.. மனமின்றி, விருப்பமின்றி மனைவி, பிள்ளைகளின் வற்புறுத்தலால் கட்டாய தன் விருப்ப ஓய்வில் பணியை விட்டு விலகினார். கடந்த ஒரு வருடமாய் வீட்டில்தான் இருக்கிறார்.

காபியோடு கணவரிடம் வந்தாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''இந்தாங்க!''

வாங்கிப் பருகினார்.

''நான் ஒண்ணு சொன்னா கோவிச்சுக்கமாட்டீங்களே...''

''என்ன லக்ஷ்மி?''

''நீங்க கொஞ்சம் லேட்டா குளிச்சாதான் என்ன?''

''காலையிலே எந்திரிச்சதும் குளிச்சாகணும் எனக்கு. குளிக்காம காபி கூட சாப்பிடமாட்டேன். உனக்குத் தெரியாதா என்ன?''

''அதுக்கில்லீங்க! ஆர்த்தி பல்லாவரத்துல வேலைக்கு ஓடணும். நீங்க குளிக்கப்போனா லேசுல வெளியே வர்றதில்லே. அதனால, அவளுக்கு கிளம்ப லேட்டாயிடுது! அதுக்காக சொன்னேன்!''

''ஆமா லக்ஷ்மி... நீ சொல்றது சரிதான்! ஆனா, என் குழந்தைய வேலைக்கு அனுப்பிட்டு, நான் வெறுமனே வீட்லே உட்கார்ந்திட்டிருக்கறதை நினைக்கறப்ப ரொம்ப வேதனையா இருக்கு!''

''இப்படியெல்லாம் நினைச்சு வருத்தப்பட்டு உடம்பை கெடுத்துக்கக்கூடாது டாக்டர் சொன்னதை மறந்திட்டீங்களா?''

''டாக்டருக்கு என்ன... ஆயிரம் சொல்வார்! அவரவர் கஷ்டம் அவரவருக்கு? ஆமா விக்னேஷ் எங்கே ஆளையேக்காணோம்?'' என்றார் சுற்றுமுற்றும் பார்த்தபடியே.

மோர் மிளகாய் தயாரிக்கும்போது அத்துடன் பாகற்காய்களையும் வில்லைகளாக அரிந்து போட்டு வற்றலாக்கலாம். பாகல் வற்றல் காரமுடனும், மிளகாய் சிறு கசப்புடனும் சுவை மாறி ருசியாக இருக்கும்.

-கே. பூமாதேவி காளிமுத்து, [illegible]

2

''அவன் காலையிலேயே வெளியேப் போய்ட்டானே!''

''எதுக்கு?''

''நாளைக்கு வீட்லே கணபதி ஹோமம் பண்ணப்போறோமில்லையா? அதுக்குத் தேவையான பொருட்களை எல்லாம் வாங்கறதுக்காக... விடியற்காலையிலேயே எந்திரிச்சிப் போய்ட்டான்!''

''இந்த வேலையெல்லாம் அவன் செய்யணுமா? நான் வீட்லே சும்மாதானே இருக்கேன்? நான் செய்யமாட்டேனா? நீ விக்னேஷுக்கு எடுத்து சொல்லக்கூடாதா லஷ்மி?''

''எம்ப்பா... இந்த வேலைய நான் செய்யக்கூடாதா என்ன?'' அப்போதுதான் வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்த விக்னேஷ் கேட்டுக்கொண்டே வந்தான்.

''வாப்பா... உனக்கு நூறு ஆயுசு'' என்றவர் தொடர்ந்து ''இந்த வேலையை நான் செய்யமாட்டேனா விக்னேஷ்? வீட்லே நான் சும்மாதானே இருக்கேன்?''

''இந்த வயசுல நீங்க சும்மாதாம்பா இருக்கணும். அதுக்காகதானே வாலண்டரி ரிடையர்ட் மெண்ட் வாங்கினீங்க?''

''அதுக்காக இந்த வேலையக்கூட செய்யக்கூடாதா? நீ ஆபிஸ்க்கு கிளம்ப வேண்டாமா? அரக்கப்பரக்க சாப்பிட்டுட்டு ஓடணுமா?''

விக்னேஷ் மென்மையாய் சிரித்தான்.

''எம்ப்பா டென்ஷனாகறீங்க? ஆபீஸ் கிளம்ப எனக்கு போதிய அவகாசமிருக்கு. நீங்க சாப்பிட்டு பேப்பர் படிச்சுக்கிட்டு, ரெஸ்ட் எடுங்க. அது போதும். அம்மா... இந்த பையிலே தேவையான அத்தனைப் பொருட்களும் இருக்கு. விடியற்காலையிலே மூணு மணிக்கெல்லாம் ஐயர் வந்திடுவாரு. அவர் வந்த பிறகு எந்திரிச்சு குளிக்கற வேலையெல்லாம் வேண்டாம். எல்லாரும் ரெடியா இருக்கணும். சூரிய உதயத்துக்கு முன்பு பூஜை முடிஞ்சாகணும்!''

''விக்ரம்கிட்டேதான் சொல்லணும். அவன்தான் இந்த வீட்லேயே சோம்பேறி'' என்றாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''என்ன... என் பேரை ஏலம் போட்டுக்கிட்டிருக்கீங்க?'' விக்ரம் அங்கு வந்தான்.

''நாளைக்காவது கொஞ்சம் சீக்கிரம் எந்திரிக்கணும் விக்ரம். ஐயர் மூணு மணிக்கெல்லாம் வந்திடுவாராம்''

''எதுக்கு ஐயர் வர்றாரம்மா?''

''நாளைக்கு நம்ம வீட்லே கணபதி ஹோமம் இல்லையா?''

''மைகாட்! வீடு முழுக்க புகை வளர்த்து.. போச்சுடா... அப்ப... இன்னைக்கு நைட்டு என் ஃப்ரண்ட் கபிலன் வீட்லேதான் படுத்துக்கணும்

போல....''

''என்னடா பேசறே? வீட்லே ஒரு சுபகாரியம் பண்றச்சே... நீ வீட்லே இல்லாம... ஃப்ரண்ட் வீட்லே படுத்துக்கப்போறியா? இது நல்லாவா இருக்கு?'' அப்பா சற்றே கோபமாக கேட்டார்.

''அப்பா... எனக்கு இந்த மாதிரி பூஜை புனஸ்கார விஷயங்களில் நம்பிக்கையில்லை. நம்பிக்கையோ, ஈடுபாடோ இல்லாத விஷயங்களில் நேரத்தையோ, உடல் உழைப்பையோ வீணாக்கறது முட்டாள்தனமில்லையா? தவிர, நாளன்னிக்கு ஒரு டைரக்டரை பார்க்கப் போகணும். இன்னைக்கு ப்யூட்டி பார்லர் போகணும். எனக்கு டஸ்ட் அலர்ஜி வேற... புகையெல்லாம் எனக்கு ஒத்து வராது. டைரக்டரை பார்க்கப் போறப்ப ஃப்ரெஷ்ஷா போகவேண்டாமா? என்னை விட்ருங்க... நான் இந்த விளையாட்டுக்கே வரலை'' தலைமேல் இரு கைகளையும் உயர்த்தி கூப்பினான்.

பெற்றவர் இருவரும் கவலையுடன் பார்க்க... விக்னேஷ் அவன் செய்கைக்கு சிரித்தான்.

''சரி விக்ரம்... உனக்காக இல்லாவிட்டாலும், எங்களுக்காக நீ இந்த பூஜையிலே கலந்துக்கலாமில்லையா?''

''ஸாரி விக்னேஷ்... என்னால நடிக்க முடியாது!''

''வருங்கால சூப்பர்ஹீரோ பேசற பேச்சா இது?'' என்றான் கிண்டலாய்.

''தொழில் வேற... வாழ்க்கை வேற...''

''ஏன் லக்ஷ்மி... இந்த பயலை ஹாஸ்பிடல்ல மாத்தி எடுத்துக்கிட்டு வந்துட்டியா என்ன? நம்ம குடும்பத்தோட ஒத்தே வரமாட்டேங்கிறானே? கையில் படிப்பிருக்கு. ஒரு நல்ல வேலையை தேடிக்கலாம்ங்கற எண்ணமே இல்லாம... சினிமா, சினிமான்னு அலையறானே!'' கோகுல்நாத் மனைவியிடம் கேலியாய் கேட்டாலும், வார்த்தையில் வருத்தமும் மிகுந்திருந்தது.

''எல்லாரும் செய்யறதையே நாமும் செய்யணுமா? சினிமாவுல நடிக்கணும்ங்கறது என் ஆசையோ, கனவோ மட்டுமல்ல... லட்சியமும் கூட! பெரிய ஆளா வருவேன். கார், பங்களான்னு வாங்கி குவிப்பேன். அந்த நம்பிக்கை எனக்கு நிறையவே இருக்கு! அப்ப தெரியும்ப்பா உங்களுக்கு விக்ரம் யாருன்னு!'' விக்ரமின் கண்களில் வெற்றி இலக்கை அடையும் வெறி தெரிந்தது.

விக்னேஷ் தம்பியின் தோளில் தட்டிக்கொடுத்தான். ''வெரிகுட் விக்ரம். ஒவ்வொருத்தர் வாழ்க்கைக்கும் மிக அவசியமான அம்சம் சுயமரியாதைதான்! மனதை அதன் போக்குக்கு விட்டுவிட்டால் அதுக்கு பத்து யானை பலம் வந்து விடுமாம். உனக்குள்ளே நெருப்பு இருக்கு. சாதிக்கணும்ங்கற வெறி இருக்கு. அந்த வெறிதான் நெருப்பை ஊதி பெரிசாக்கி நீ எதிர்பார்க்கிற வெற்றியைத் தரும். ஒவ்வொருத்தர் வாழ்க்கைக்கும் லட்சியம் அவசியம். உன்னோட லட்சியத்துல நீ ஜெயிக்கணும். சினிஸ்டார் விக்ரம் என் தம்பிதான்னு நான்

எல்லார்கிட்டேயும் பெருமையா சொல்லிக்கணும். விஷ் யூ ஆல் சக்ஸஸ்'' என்றான் மனப்பூர்வமாய்.

''தாங்க்ஸ் விக்னேஷ்!'' புன்னகையுடன் அவன் வாழ்த்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்தான் விக்ரம்.

''நீ பண்றது உனக்கே நல்லாயிருக்கா விக்னேஷ்?'' சலிப்புடன் கேட்டார் கோகுல்நாத்.

''ஏன்ப்பா அப்படி கேக்கறீங்க?'' என்றான் ஆச்சரியமாய்.

''பின்னே என்னப்பா? அவன் பண்ற தப்பை தப்புன்னு எடுத்து சொல்லாம... நீயும் அவனோட சேர்ந்துகிட்டு என்கரேஜ் பண்றே?''

''இதிலென்னப்பா தப்பிருக்கு? விக்ரம் சினிமாவுல நடிக்கணும்னு நினைக்கறது தப்பா? அதுவும் ஒரு தொழில்தானே? பல முதலமைச்சர்களை நம்ம நாட்டுக்கு சினிமாதான் கொடுத்திருக்கிறதுங்கறதை நாம மறந்திடக்கூடாது. விக்ரம்கிட்டே ஒரு நடிகனாகறதுக்குரிய அத்தனை தகுதிகளும் இருக்கு. தவிர, டான்ஸ், கராத்தேன்னு நிறைய கத்துக்கறான். அவன் நல்லா வந்தான்னா... அது நமக்கும்தானே பெருமை?''

''எல்லாம் சரிதான்! ஆனா, அவன் உன்னை மாதிரி இல்லே விக்னேஷ். தன்னைப்பத்தி மட்டுமே யோசிக்கிற சுயநலக்காரனாயிருக்கான். வெட்டியா சுத்திட்டு வர்றோமே.. டான்ஸ் கத்துக்கறதுக்கு கூட அண்ணன் தானே பணம் தர்றான். வீட்டு வேலையை பிடுங்கி செய்வோம்னு இருக்கா? இந்தப் பொருளை வாங்கறதுக்கு நீ ஓடணுமா... நான் இல்லையான்னு நாம ரெண்டு பேரும் சண்டை போட்டுக்கறோம். இதெல்லாம் உங்க ரெண்டு பேருக்கும் வேண்டாத வேலை... நான் எதுக்கு இருக்கேன்? சொன்னா நான் செய்யமாட்டேனான்னு அவன் சொல்லியிருக்கணும்... நல்ல பிள்ளையா இருந்திருந்தா! அவன் சுயநலக்காரன் விக்னேஷ். சுயநலம்ங்கற நெருப்பு முதல்ல சுத்தி உள்ளவங்களை புசிக்கும். பிறகு தன்னையே புசிக்கும். இது அவனுக்கு எப்பதான் புரியுமோ... எனக்கேத் தெரியலே!'' என்றார் அங்கலாய்ப்புடன்.

''சின்ன விஷயத்தை ஊதி பெரிசாக்காதீங்க. அவன் காதிலே விழுந்தா வருத்தப்படப்போறான்'' என்றாள் அதுவரை அமைதியாய் இருந்த அஷ்டலக்ஷ்மி.

''அவன் வருத்தப்படப் போறான்னு கவலைப்படறீயே... நாம வருத்தப்படறோமேன்னு அவனுக்கு கொஞ்சமாவது கவலையிருக்கா?''

''அப்பா...ப்ளீஸ்... நீங்க இப்படி டென்ஷனாகற அளவுக்கு என்னாகிப்போச்சு? விக்ரம் விளையாட்டுப் பிள்ளை. பொறுப்புணர்ச்சி வரும்போது தன்னாலே எல்லா பக்குவமும் வந்திடும். நான் இல்லையா உங்களுக்கு? டென்ஷனாகி உடம்பை கெடுத்துக்காதீங்க. அம்மா... எங்களுக்கு டிபன் எடுத்து வைம்மா... ஆர்த்தி எங்கேம்மா?''

''குளிச்சிட்டிருக்கா...''

''பன்னீர் ரோஜாச் செடி கேட்டிருந்தா... வாங்கிட்டு வந்திருக்கேன்.''

''நிஜமாவாண்ணா?'' சரிவர துடைக்காமல் நைட்டி ஈரத்தில் உடலோடு ஒட்டியிருக்க... அண்ணனிடம் ஓடி வந்தாள் ஆர்த்தி.

''இதிலென்ன பொய்? நீ கேட்டு இல்லேன்னு சொல்லிட முடியுமா?''

''தாங்க்ஸ்ண்ணா!'' சந்தோஷத்தில் முகம் அகல... பட்டாம்பூச்சி கண்கள் கூடுதலாய் அழகு காட்டி படபடக்க... செடியைப் பார்க்க வெளியே ஓடினாள்.

''முதல்ல தலையை துவட்டு ஆர்த்தி! கொஞ்சம் தண்ணீர் சேர்ந்தாலே தலைவலி வந்திடும் உனக்கு!'' அக்கறையாய் அறிவுறுத்தினான் விக்னேஷ்.

ஆர்த்தி காதில் போட்டுக் கொண்டால்தானே? காதலனை காணும் ஆவலுடன் காணாமல் போனாள்.

அந்த ஹோண்டா பைக் பல்லாவரம் சாலையில் படுவேகமாக சென்று கொண்டிருந்தது. அதில் ஆரோகணித்திருந்த ஜீவாவின் முதுகுப்பக்கம் சட்டை காற்றில் பம்மென்று புடைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் திண்ணென்றிருந்த தோள்கள்... அதையும் மீறி கம்பீரமாய் காட்டியது.

அந்த தோள்களே... அவன் எவ்வளவு வசீகரமானவன் என்பதற்கு அத்தாட்சியாய் இருந்தது.

சாலையிலிருந்து இடப்புறமாய் பிரிந்த கிளை சாலையின் கடைசியில் பிரம்மாண்டமாய் வீற்றிருந்தது ராயல் ஹோட்டல்!

மேல்வர்க்க மக்கள் மட்டுமே அதனுள் கால்பதிக்க முடியும். ஏனென்றால் அது ஒரு ஸ்டார் ஹோட்டல். அமைதியான சூழ்நிலையில், ஒதுக்குப்புறமான சாலையில் பல ஏக்கர் நிலப்பரப்பில் ஏழு மாடி கட்டிடமாய் உயர்ந்திருந்தது. அந்த சாலையில் பயணிப்பவர்கள் ஏக்கப் பெருமூச்சுடன் இரண்டு முறையாவது அந்த ஹோட்டலை திரும்பிப் பார்க்காமல் செல்லமாட்டார்கள். அப்படி ஒரு கம்பீரம்... அழகு!

ஜீவா பைக்கை நிறுத்தி ஸ்டாண்ட் போட்டான். பேண்ட் பாக்கெட்டிலிருந்த சீப்பை எடுத்து பைக் கண்ணாடியில் பார்த்து காற்றில் கிளும்பியிருந்த தலைமுடியை அழுந்த வாரிக்கொண்டான்.

ஹோட்டலை நோக்கி நடந்தான்.

ராஜ உடையில் வருவோர் போவோர்க்கெல்லாம் சலாம் போட்டு கதவை திறந்து விட்டுக்கொண்டிருந்த காவலாளி ஜீவாவைப் பார்த்ததும் பரிச்சயமான புன்னகையொன்றை வெளியிட்டான்.

பதிலுக்குப் புன்னகைத்த ஜீவா உள்ளே நுழைந்தான்.

தங்க நிற பல்புகள் குறைந்த வோல்டேஜில் ஒளிவீச... அந்த இடமே மிக ரம்மியமாய் கண்களுக்கு விருந்தளித்தது.

ரிசப்ஷனில் இரண்டு ஆண்களும், இரண்டு பெண்களுமாய் நேரிலும் போனிலும், வாடிக்கையாளர்களிடமும் புன்னகை மாறாமல் பதில் கூறிக்கொண்டிருந்தனர். அதில் ஒருத்தியாய் ஆர்த்தி.

ஜீவா இமைக்காமல் அவளையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தான். மடிப்புக்கலையாத காட்டன் சுடிதாரில்... சங்கு கழுத்தில் மெல்லிய தங்க செயின் நெளிய... எளிமையான அலங்காரத்தில் தெய்வீக அழகோடு.. ஒவ்வொரு இளைஞனின் கற்பனை ஓவியத்திற்கும் ஒத்துப்போகும் தேவதையாக இருந்தாள் ஆர்த்தி.

ஆர்த்திக்கு ஏர்ஹோஸ்டஸாக பணிபுரிய வேண்டும் என்று மிகவும் ஆசை. அதற்கு அவளின் அழகும், மென்மையான பேச்சும், அறிவுத்திறனும்... பெரிதும் கைகொடுத்திருக்கும். பட்டப்படிப்பு முடித்த கையோடு ஏர்ஹோஸ்டஸ் வேலைக்கு அப்ளை பண்ண விண்ணப்பத்துடன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தவளை பெற்றவர்களும், விக்னேஷும் தடுத்து விட்டனர்.

'அழகான, கவுரவமான வேலைதான்! ஆனால், ஆபத்தான வேலை! இப்போதுதான் அடிக்கடி விமான கடத்தல், அது இது என்று நடக்கிறதே! அப்படிப்பட்ட வேலையே வேண்டாம்' என்று திட்டவட்டமாய் கூறி விட, வேறு வழியின்றி... ஆர்த்தி தன் ஆசைக்கனவை கலைத்துவிட்டாள்.

இந்த நட்சத்திர ஓட்டலில் அவளுக்கு எளிதாக ரிசப்ஷனிஸ்ட் வேலை கிடைத்தது. கைநிறைய சம்பளம். ஆர்த்திக்கு திருப்தியே!

ஜீவா ஆர்த்தியை இங்குதான் சந்தித்தான். ஜீவா ஒரு கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர். பிரபலமான கம்ப்யூட்டர் கம்பெனியில் சிஸ்டம் அனலிஸ்ட் ஆக பணிபுரிபவன். ஆர்த்தியை பார்த்த கணத்திலேயே அவன் இதயம் அவளிடம் இடம் மாறிவிட்டது. இரண்டு வருடமாய் அவளிடம்தான் பத்திரமாக இருக்கிறது. அவளுக்கும் ஜீவா மீது நம்பிக்கையும், காதலும் இருந்ததால்... தன் இதயத்தை அவனிடம் கொடுத்து வைத்திருந்தாள்.

இந்த காதல் விவகாரம் ஆர்த்தி வீட்டிற்குத் தெரியாது. ஆனால், ஜீவாவின் வீட்டிற்கு தெரிந்துவிட்டது. தாம்தூம்மென்று குதித்து எதிர்ப்பார்கள் என்று எதிர்பார்த்தால்... ஆர்த்தியின் அழகைக் கண்டு பெட்டிப்பாம்பாய் அடங்கி சம்மதித்துவிட்டனர். 'ஊர் ஊராய் தேடினாலும் இப்படிப்பட்ட பெண்ணை மகனுக்கு பார்க்க முடியாது' என்று.

அதனால் ஜீவா அவளை தைரியமாய் காதலித்துக் கொண்டிருந்தான்.

யாரிடமோ சின்சியராய் போனில் பதில் சொல்லிக் கொண்டிருந்த ஆர்த்தி யதேச்சையாக கண்களை உயர்த்த... அங்கு இவளையே பார்த்தபடி நின்றிருந்த ஜீவாவைப் பார்த்ததும்... அவளின் அழகிய கண்கள் வியப்பால் விரிந்தது.

3

''எப்ப வந்தே ஜீவா?'' ஆர்த்தி அவனருகே வந்து கேட்டாள்.

''அரைமணி நேரமாச்சு?''

''அரைமணி நேரமாவா? அவ்வளவு நேரமும் என்னப் பண்ணிக்கிட்டிருந்தே?'' என்றாள் ஆச்சர்யமாய்.

''என் காதலியின் கடைக்கண் பார்வை என்மேல் விழாதான்னு இங்கே நின்னபடியே தவமிருந்தேன்.''

''ஓஹோ'' உதட்டை சுளித்து சிரித்தபடி சொன்னாள்.

''எப்படியோ ஒரு வழியாய் என் தவம் கலைந்தது!''

''ஓரேடியாய் ரீல் சுத்திட்டிருக்காதே! என்ன இன்னைக்கு இவ்வளவு சீக்கிரமா வந்துட்டே?''

''உன்னைப் பார்க்காம இருக்க முடியலை கண்ணே! காபி கூட தொண்டையை விட்டு இறங்க மாட்டேங்குது. ஆர்த்தியப் பார்க்கணும்... ஆர்த்தியப் பார்க்கணும்னு என் புலன்கள் அத்தனையும்... ஆவ்...'' பேசிக்கொண்டேயிருந்த ஜீவா அலறினான். காரணம் ஆர்த்தியின் க்யூடெக்ஸில் பளபளத்த நகம் அவனின் இடுப்பைப் பதம் பார்த்ததால்.

''ஏன் இப்படி கிள்றே?''

''எல்லாரும் நம்மையேப் பார்க்கறாங்க... நீ என்னடான்னா... இங்கே நின்னுக்கிட்டு டயலாக் அடிச்சுக்கிட்டிருக்கே... அதுவும் சத்தமா!''

''நாம லவ்வர்ஸ்னு எல்லாருக்கும்தான் தெரியுமே?''

''அதுக்காக? சரி அதைவிடு... கேட்டேனே... இன்னைக்கென்ன இவ்வளவு சீக்கிரமா?''

''கொலம்பியா பார்ட்டி ஒன்னை ஏர்போர்ட் வரை வழியனுப்பற பொறுப்பு இன்னைக்கு என் தலையிலே விழுந்தாச்சு. அனுப்பி வச்சிட்டு நேரே இங்கே வந்துட்டேன். பர்மிஷன் போட்டுட்டு கிளம்பு!''

''எங்கே?''

''ஆளவந்தான் படத்துக்கு ரெண்டு டிக்கெட் வாங்கிட்டு வந்தாச்சு. அதிலே நமக்கு தேவையான நல்ல சீன்கள் நிறைய இருக்காம். கல்யாணத்துக்குப் பிறகு நமக்கு உதவும்... நல்லா பார்த்துக்க... என்ன அப்படிப்பார்க்கிறே? கமலும், ரவீணாவும் ஒரு போர்வைக்குள்ளே...''

''நான் சினிமாவுக்கு வரலை...!''

''ஏன்?'' ஜீவாவின் முகம் மாறியது.

''நேத்துதான் குடும்பத்தோட ஆளவந்தான் பார்த்தோம். எல்லா சீனையும் நல்லாவேப் பார்த்தேன்! நீங்கப் போய் பார்த்துட்டு வாங்க!'' என்றாள் குறும்பாய்.

''நீயும், நானும் சேர்ந்து பார்த்தாதானே....''

அவனை முழுதாய் பேசவிடாதபடி கைநீட்டி தடுத்தாள்.

''பரவாயில்லே ஜீவா! அடுத்து பண்ணாரி அம்மன்னு ஒரு சாமி படம் வரப்போகுதாம். அந்த படத்துக்கு ரெண்டு பேரும் சேர்ந்து போகலாம்!''

''எதுக்கு சாமியாடவா?'' என்றான் எரிச்சலுடன்.

அவன் கோபத்தை ரசித்தாள் ஆர்த்தி.

''பர்மிஷன் போட்டுட்டு வர்றேன். ஆனா நிச்சயமா நாம சினிமாவுக்கு போகலே... ஓக்கே?''

''வந்து தொலை! வேற என்ன பண்றது?'' என்றான் சலித்தபடி ஜீவா!

ஆர்த்தி அவனருகே வந்து கண்சிமிட்டி சிரித்தபடி, ''ஆளவந்தான் படத்துக்கேப் போவோம்!'' என்றாள்.

''ஹூர்ரே...'' என்று கத்த வாயை திறந்த ஜீவாவின் வாயைப் பொத்தி மூடினாள் ஆர்த்தி.

பைக்கில் ஆர்த்தி ஏறி அமர்ந்ததும் உசுப்பிக் கிளப்பினான் ஜீவா.

காற்றில்... அவன் காலையில் பயன்படுத்திய ஆஃப்டர் ஷேவ் லோஷனின் மணம் இன்னமும் மிச்சமிருந்து ஆர்த்தியின் நாசியை வருடியது. ஆர்த்தி நாகரீகமான இடைவெளியோடு அவனைத் தொடாமல் அமர்ந்திருந்தாள்.

''ஹலோ மேடம்!'' என்றான் கிண்டலாய்.

''என்ன சார்? சொல்லுங்க!'' என்றாள் அதே தொனியில்...

''விழுந்துடப்போறே... என்னைப் பிடிச்சுக்க...!''

''நோ தாங்க்ஸ்... நான் விழமாட்டேன்!''

''மழையிலே சென்னை முழுக்க ரோடு பள்ளம் பள்ளமா கோரமாயிடுச்சி! ஒரு பள்ளத்துல ஏறி இறங்கினாலே போதும்... அம்மணி விழுந்திடுவீங்க!''

''என்ன மிரட்டலா?''

''ரொம்பதான் அலட்டிக்காதே! அறிமுகமேயில்லாத பஸ் ஸ்டாண்ட்ல நின்னுக்கிட்டிருந்த யாரோ ஒரு பொண்ணு மாதிரியில்லே தொடாம உட்கார்ந்து வர்றே!''

''ஓஹோ.... ஐயா... அந்த சேவையும் செய்யறீங்களோ?''

''ஐயோ... இல்லே தாயி! சும்மா ஒரு பேச்சுக்கு சொன்னேன். இந்த பைக்லே என் தங்கையைக்கூட ஏத்திக்கிட்டு போனதில்லே.. நம்பு கண்ணே!''

''ரொம்ப கொஞ்சாம பார்த்து ஓட்டுங்க. அப்புறம் சினிமா தியேட்டருக்கு பதிலா ஆபரேஷன் தியேட்டருக்கு போகவேண்டியிருக்கும்!''

''சரி... சரி... பிடிச்சுக்க!''

''சரியான லொள்ளுப்பா... நீ!'' செல்லமாய் சலித்தபடி அவன் இடுப்பை வளைத்து பிடித்தாள்.

''ஒரு வார்த்தை சொல்லிடக்கூடாதே! உடனே பிடிச்சுடுவியே...'' என்றான் கிண்டலாய்.

''வாட்... வாட்... ராஸ்கல்!'' அவன் வயிற்றில் கிள்ளிவிட்டு கையை எடுத்துக்கொண்டாள்.

''ஆவ்'' என்று கத்தியவன் வாய்விட்டு சிரித்தான்.

''பிடிச்சுக்க ஆர்த்தி... விழுந்திடப்போறே!'' என்றான் மறுபடி.

''என்னது? வாயை மூடிக்கிட்டு சும்மா வர்றியா? இல்லே... நானே உன்னை கீழே தள்ளி விட்ருவேன்!''

''நீ கீழே விழுந்துடக்கூடாதுன்னுதானே பிடிச்சுக்கச் சொல்றேன்? ப்ளீஸ்டா... பிடிச்சுக்க!''

''முடியாது!''

''என் செல்லமில்லே!'' கொஞ்சலாய்.

அந்த கொஞ்சலில் மனமிரங்கி அவன் தோளில் கை வைத்தாள்.

''எப்படா சொல்லுவான்னு காத்துக்கிட்டிருந்தியா? ஒரு வார்த்தை சொல்லிடக்கூடாதே... உடனே... ஐயோ...''

ஆர்த்தி அவன் காதை கடித்ததில் கத்தினான் ஜீவா.

''சீ... போடா... நீ என்னை ரொம்ப மட்டமா நினைச்சிட்டே! வண்டிய நிறுத்து நான் சினிமாவுக்கு வரலே!''

ஜீவா நிறுத்தாமல் ஓட்டினான்.

''என் ஆர்த்தியை நான் மட்டமா நினைப்பேனா? லவ்வுல இதெல்லாம் சகஜம் டார்லிங்! நான் கிண்டல் பண்ணனும். நீ கோவிச்சுக்கணும். உன்னை சமாதானப்படுத்த தியேட்டர்ல வச்சு... இல்லாட்டியே குளிப்பாட்டி...''

''அட... அப்படி ஒரு எண்ணம் வேற இருக்கா? மரியாதையா என்னை இங்கேயே இறக்கி விடு!''

''சரியான தயிர்சாதம்! எனக்குன்னு வந்து வாய்ச்சியே காதலியா! லவ் பண்ண ஆரம்பிச்சு ரெண்டு வருஷமாகுது. ஒரு முத்தத்துக்கு வழியுண்டா? அதைக்கூட கல்யாணத்துக்கு பிறகுதான்னு கையை... ஸாரி கட்டிப்போட்டா எப்படி? இப்பவே... அப்படி இப்படின்னு ட்ரையல் பார்த்தாதானே... ஃபர்ஸ்ட் நைட்லே திருதிருன்னு முழிக்காம... கைய பிசையாம காரியத்துலே இறங்க முடியும்?'' புலம்பினான் ஜீவா.

ஆர்த்தி அவன் புலம்பலுக்கு வாய்விட்டு சிரித்தாள். பைக்கில் சென்ற அந்த காதல் ஜோடியை இரண்டு கண்கள் அதிர்ச்சியுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது.

நவீன பிரம்மாண்டமான பங்களா! பாதுகாப்பு கருதி மதில் சுவர்கள் உயரமாக கட்டப்பட்டிருந்தன. பொசு பொசுவென்று ஷாம்பூவில் குளித்த புஷ்டியான நான்கு பொமரேனியன்கள் புல்வெளியில் சுதந்திரமாய் விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

போர்டிகோவில் இறக்குமதி செய்யப்பட்டிருந்த இரண்டு வெளிநாட்டு கார்களுடன் நான்கு உள்நாட்டு கார்களும் இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்தன.

விசிட்டர்ஸ் ஹாலில் ஒன்பது பேர் அமர்ந்திருந்தனர். அத்தனை பேரும் காந்திதாசனுக்காக காத்திருந்தனர்.

காந்திதாசனை தெரியாதவர்கள் யாரும் இருக்கமுடியாது. தெரியாது என்று சொல்பவர் நிச்சயமாய் நம் நாட்டை சேர்ந்தவராய் இருக்க முடியாது. காந்திதாசன் மிகப் பிரபலமான டைரக்டர். அவர் படங்கள் பல தேசிய விருதைப் பெற்றவை. அவர் அறிமுகப்படுத்திய எந்த நடிகர் நடிகையுமே சோடைப் போனதில்லை. தமிழ் மட்டுமல்ல, இந்தி, தெலுங்கு, கன்னடம் என்று எல்லா மொழிகளிலும் காலூன்றி வெற்றிக்கொடி நாட்டியவர். அவர் படத்தில் தலையை காட்டிவிட மாட்டோமா என்று ஏக்கத்துடன் வாய் பிளந்து காத்திருப்பவர் ஏராளம்.

விசிட்டர்ஸ் ஹாலில் அமர்ந்திருக்கும் அத்தனை பேரும் தயாரிப்பாளர்கள். கோடி கோடியாய் பணத்தை வைத்துக்கொண்டு தனக்கொரு படமாவது டைரக்ட் பண்ணமாட்டாரா? என்று நல்ல நாள், நேரம் பார்த்து வந்திருப்பவர்கள்.

காந்திதாசன் யோசனையுடன் தன்னறையில் அமர்ந்திருந்தார்.

அவர் முன் இருந்த டேபிளின் மேல் ஏகப்பட்ட போட்டோக்கள்

குவிந்திருந்தன. அத்தனையும் அழகான இளைஞர்களின் போட்டோக்கள். காந்திதாசன் அடுத்து இயக்கப்போகும் படத்திற்கு புதுமுகங்களை அறிமுகப்படுத்த உள்ளார் என்று கேள்விப்பட்டு, நடிக்க ஆர்வமிருந்த இளைஞர்கள் அனுப்பி வைத்தவை இவை. அதிலிருந்து நான்கு போட்டோக்களை தேர்வு செய்து தனியே வைத்திருந்தார்.

கதாநாயகனைப்போல... புத்தம் புது கதாநாயகியையும் அறிமுகப்படுத்தும் எண்ணமிருந்தது. எத்தனையோ ஆல்பங்களை புரட்டிப் பார்த்துவிட்டார். ஒன்று கூட ஒருவர் கூட அவருக்கு திருப்தியைத் தரவில்லை. அவர் கற்பனையில் நிழலாடும் நாயகிக்கு தெய்வீகமான அழகும், அதேசமயம் நாகரீக மங்கைக்குரிய நளினமும் இருக்கவேண்டும். 'எப்போது கிடைப்பாள் என் நாயகி?'

''டாடி...'' குதூகலத்துடன் அழைத்தபடி உள்ளே நுழைந்தாள் நர்மதா.

அவருடைய ஒரே செல்ல மகள்! அமெரிக்காவிலிருந்து சென்ற வாரம்தான் இந்தியா வந்தாள்.

''அடுத்த ஜென்மம்னு ஒண்ணு இருந்தா அமெரிக்காவுலதான் பொறக்கணும் டாடி'' என்று மூச்சுக்கு மூச்சு சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நர்மதா இரண்டு வருடமாய் அமெரிக்காவில்தான் இருக்கிறாள்.

அங்கு காந்திதாசனின் அண்ணன் செல்வசுந்தரம் வசித்து வருகிறார். இருபத்தி ஐந்து வருடத்திற்கு முன்பே அமெரிக்க பெண்ணொருத்தியை காதலித்து அங்கேயே செட்டிலாகிவிட்டவர். அவர் மனைவி டோரத்தி பரத நாட்டிய கலைஞர். சொந்தமாய் நாட்டிய பள்ளி நடத்தி வருகிறார். குழந்தை பாக்கியம் இல்லாத அவர்களுக்கு நர்மதாதான் செல்ல மகள். நர்மதாவுக்கும் நாட்டியம் என்றால் உயிர். இங்கேயே பலமேடைகளில் அரங்கேற்றம் நடந்தாகிவிட்டது. டோரத்தியின் கட்டாய அழைப்பின்பேரில் அமெரிக்கா சென்று பள்ளியை உடன் சேர்ந்து நிர்வகித்தாள். டோரத்தி சமீப காலமாக உடல்நிலை சரியின்றி இருக்கிறாள். இனி நடனம் ஆடமுடியாத சூழ்நிலை. நர்மதாதான் முழு பொறுப்பும் ஏற்றுக்கொண்டாக வேண்டும். அவளுக்கும் இதில் பரிபூரண விருப்பம்தான்.

ஆனால் காந்திதாசனுக்குத்தான் இதில் உடன்பாடில்லை. மனைவியும் மறைந்தபின் அவருக்கு சினிமாவும், நர்மதாவும்தான் உலகம். அவளுக்கொரு திருமணம் செய்து வைத்து தாத்தாவாக வேண்டும் என்ற ஆசை!

நர்மதாவோ, ''கல்யாணம் வேண்டாம் என்று சொல்லவில்லையே! நல்ல பையனாய் பாருங்கள். கல்யாணம் பண்ணிக்கொண்டு அமெரிக்கா போய் செட்டிலாகி விடுகிறேன். மாப்பிள்ளைக்கு பரதநாட்டியம் தெரிந்திருப்பது மிக அவசியம்'' என்று கண்டிஷன் போட்டாள்.

''அதெல்லாம் சரி நர்மி! உன்னை அமெரிக்காவுக்கு தாரை வார்த்து கொடுத்துவிட்டு நான் மட்டும் தனியாக இங்கே என்ன செய்வது?'' என்பார் காந்திதாசன்.

''உங்களை யார் இங்கே இருக்க சொல்றது? நீங்களும் அங்கே வந்திடுங்க! இந்தியாவுக்கு படம் பண்ணி இங்கே மட்டும் பெயர்

வாங்கினால் போதுமா? உலகம் முழுக்க புகழ் பரவ வேண்டாமா? கோலிவுட்டைவிட்டு ஹாலிவுட்டுக்கு வாங்க!'' என்றாள் திடமாக.

காந்திதாசனால் எந்த முடிவும் எடுக்க முடியவில்லை. தன்னை வாழவைத்த தமிழ் படவுலகை விட்டு செல்லவும் முடியாமல் மகளை விட்டு பிரியவும் முடியாமல் தவித்தார். எனினும், மகளுக்கேற்ற வரனை தேடிக்கொண்டிருக்கிறார்.

நர்மதா... எந்த குறையும் சொல்லமுடியாத அழகி. சினிமாவில் நடிப்பதற்குரிய அத்தனை தகுதிகளும் அவளிடம் மிகுந்திருந்தாலும் சினிமாதுறை என்றாலே எட்டிக்காயாய் கசந்தது நர்மதாவுக்கு.

''வாம்மா... நர்மி!''

''என்ன டாடி டல்லாயிருக்கீங்க?''

''ஒவ்வொரு படம் பண்ணி முடிக்கிறவரைக்கும் பிரசவ வேதனைதான். டென்ஷன்தான். இது எனக்கு புதுசா என்ன?''

''இதென்ன... இவ்வளவு போட்டோஸ்?'' டேபிள் மீதிருந்த போட்டோக்களைப் பார்த்து மலைத்தாள்.

சொன்னார்.

''அப்ப... இத்தனை பேர்ல இந்த நாலு பேருக்குதான் அதிர்ஷ்டமா?'' என்றபடி தனியே வைக்கப்பட்டிருந்த நான்கு புகைப்படங்களை எடுத்துப் பார்த்தாள்.

அதில் ஒரு இளைஞனின் முகம் அவளை வசீகரித்தது. மீண்டும், மீண்டும் பார்க்கத் தூண்டியது.

இண்டர்காம் சிணுங்கியது.

காந்திதாசன் எடுத்து ''எஸ்'' என்றார்.

''சார்... விக்ரம்னு ஒருத்தர் வந்திருக்கார். நீங்க வரச்சொன்னதாக சொல்றார்!''

''என் ரூமுக்கு அனுப்பு!''

அடுத்த மூன்றாவது நிமிடம் விக்ரம் கதவை தட்டிவிட்டு அறைக்குள் நுழைய....

அவனைப் பார்த்து ஆச்சர்யப்பட்டாள் நர்மதா.

4

ஒருவர் புத்திசாலியாக இருந்தால் இருவர் சந்தோஷமாக இருக்கலாம். அதிலும் பிறரை தன்னைப்போல் நேசிப்பவராய் இருந்துவிட்டால்... மகிழ்ச்சிக்கு அளவேது?

கோகுல்நாத் தன் குடும்பத்தின் மூளையாக இருந்தார். அஷ்டலக்ஷ்மி செயல்படும் உடலாக இருந்தாள். ஒரு உடலுக்கு கண்களும், இதயமும் எவ்வளவு அவசியமோ... அந்தளவிற்கு தன் குழந்தைகளை பொத்தி, பாதுகாத்து வளர்த்தனர்.

கண்களில் தூசி விழுந்தால் கூட துடித்துப்போய் விடுவாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

கோகுல்நாத்தும் அப்படித்தான்! வெளிப்பார்வைக்கு கொஞ்சம் கண்டிப்பானவர் போல் காட்டிக்கொள்வாரே தவிர... உள்ளுக்குள் இளகிவிடும் பனிப்பாறையாகதான் இருந்தார்.

கணவர் கேட்ட காபியை கொண்டு வந்து கொடுத்த அஷ்டலக்ஷ்மியின் கண்கள் நொடிக்கொரு தரம் வாசலையேப் பார்த்தன.

கோகுல்நாத் மனைவியை கவனித்தார்.

''என்ன லக்ஷ்மி? நம்ம வீட்டுக்கு யாராவது வர்றாங்களா? வாசலையே பார்த்துக்கிட்டிருக்கே?''

''அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லீங்க! யாரோ ஒரு பெரிய டைரக்டர் வரச்சொன்னாங்கன்னு நம்ம விக்ரம் காலையிலே சாப்பிடாமக் கொள்ளாம போனவன்தான். இன்னும் வரலே! பிள்ளை பசிதாங்கமாட்டான். அதான் கவலையா இருக்கு!''

கோகுல்நாத் பலமாக சிரித்தார்.

''விக்ரம் என்ன சின்னக்குழந்தையா? ஒரு வேளை பசியைக்கூட பொறுத்துக்க மாட்டானா? அவனுக்கு இருபத்தஞ்சு வயசாயிடுச்சு. அதை ஞாபகம் வச்சுக்க!''

''அவன் பசிதாங்க மாட்டாங்க! அதான் கவலையா இருக்கு!''

''பசிச்சா சாப்பிட்டுக்கத் தெரியும் அவனுக்கு! வீணா கவலைப்பட்டு நீ உன் உடம்பை கெடுத்துக்காதே! நைட்டெல்லாம் கால் வலிக்குன்னு தூங்காம புரண்டுக்கிட்டிருந்தியே... இப்ப கால்வலி எப்படியிருக்கு?''

''தென்னமரக்குடி எண்ணெயை சூடாக்கி தேய்ச்சேன். இப்ப கொஞ்சம் தேவலை! விக்ரம் காலைலேர்ந்தே ரொம்ப டென்ஷனாயிருந்தான். காந்திதாசனோ, என்னவோ பேரு சொன்னான். பெரிய டைரக்டராம். அவர் படத்துல மட்டும் நடிக்க சான்ஸ் கிடைச்சா... பெரிய ஆளாகிடுவேன்னு சொல்லிட்டிருந்தான். என் பிள்ளை கனவு நனவாகணும் ஏழுமலைவாசா!'' என்றாள் பெருமூச்சுடன்.

''உன் பிள்ளை நடிகைகளை கட்டிப்பிடிச்சி, மரத்தை சுத்தி சுத்தி வந்து டூயட் பாடணும்னு ஆசைப்படறியா? படிச்ச படிப்புக்கு கவுரவமா ஒரு வேலைய தேடிக்கணும்னு தோணலையே அவனுக்கு!''

அவர் கொடுத்த காலி டம்ளரை வாங்கிக் கொண்டாள்.

''நடிக்கறது தப்பா? இப்ப இப்படிதான் பேசுவீங்க! நாளைக்கு தியேட்டர்ல உட்கார்ந்து பெரிய திரையிலே அவன் முகத்தைப் பார்க்கறப்ப... 'விக்ரம் என் பிள்ளை... என் பிள்ளைன்னு' எல்லார்கிட்டே யும் பெருமையடிச்சுக்கறதை பார்க்காமலா போகப்போறேன்? லட்சம் லட்சமா சம்பாதிச்சு பெரிய பங்களாவுல நம்மளை உட்கார வைக்கிறப்ப தெரியும் அவனைப்பத்தி! தெருமுனைக்கு போய்வரக்கூட கார்லதான் போகணும்னு நம்மளை செல்லமா அதட்டும்போது... அப்ப புரியும் அவனோட தொழிலைப் பத்தி. வீடு நிறைய வேலையாட்களைப் போட்டு நம்மளை நிம்மதியா உட்காரவச்சு தங்கத்தட்டுல தாங்கப்போறான். அப்ப

தெரியும் அவனைப்பத்தி?''

''அடி அசடு! ஒருவேளை அவன் தப்பித்தவறி நடிக்க வந்தால் நீ சொன்ன அத்தனையையும் நடக்கலாம். ஆனா, நம்ம பிள்ளை விக்ரம் நமக்கு கிடைக்கமாட்டான்!''

''என்னங்க சொல்றீங்க?''

''அவனுக்கு நம்மகிட்டே பேசக்கூட நேரம் இருக்காது. அவனை சந்திக்க நாமளே அப்பாய்ண்ட்மெண்ட் வாங்க வேண்டியிருக்கும். தவிர, ஊர்ல உலகத்துல உள்ள இளம் பொண்ணுங்க சும்மாயிருப்பாங்களா? உன் பிள்ளையை போட்டி போட்டுக்கிட்டு லவ் பண்ணுவாங்க! அவனும் யாராவது ஒரு பொண்ணை லவ் பண்ணி கல்யாணம் பண்ணிக்குவான். சினிமா வாழ்க்கையிலே இதெல்லாம் சகஜம் லக்ஷ்மி!''

அஷ்டலக்ஷ்மியின் முகம் இருண்டது.

''லவ் பண்ணிக் கல்யாணமா? ஐயோ வேணாங்க!''

''இந்த வயசுல எனக்கெதுக்கு அந்த பொல்லாப்பு?'' என்றார் மனைவியை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி.

''என்ன கிண்டலா? நான் எதை வேணும்னாலும் பொறுத்துக்குவேன். ஆனா, என் குழந்தைகளை பிரிஞ்சிருக்க மட்டும் என்னால முடியாதுங்க!''

''என்ன லக்ஷ்மி சொல்றே? அவங்க ஏன் பிரியப்போறாங்க?'' என்றார் வியப்புடன்.

''ஆமாங்க! இந்த காலத்துப் பொண்ணுங்க பெத்தவங்ககிட்டேயிருந்து பிள்ளைங்களை பிரிச்சி தனிக்குடித்தனம் போயிடறாங்க! அதுவும் லவ் பண்ணி கல்யாணம் பண்றவளாயிருந்தா இன்னும் வம்பு!''

''பெரியவங்களா பார்த்து நடத்தற கல்யாணத்துல மட்டும் இதுமாதிரி நடக்காதா என்ன?''

''மத்தவங்களை விடுங்க? நம்ம ரெண்டு பிள்ளைகளுக்கும் நான் சொந்தத்திலேயே அருமையா பொண்ணுங்களை பார்த்து வச்சிருக்கேன். நம்ம பிள்ளைங்க நம்மளை விட்டு பிரியக்கூடாதுங்க பிரியவேக்கூடாது!'' என்றாள் உணர்ச்சிவசப்பட்டவளாய்.

''டென்ஷனாகாதே லக்ஷ்மி! உனக்கு ஏற்கனவே பிரஷர் இருக்கு. நான் சும்மா விளையாட்டுக்குச் சொன்னேன்!'' மனைவியின் கைகளை இறுகப் பற்றி ஆசுவாசப்படுத்தினார் கோகுல்நாத்.

''நம்ம ஆர்த்தியக்கூட இதே ஊர்ல, பக்கத்திலேயே வரன் பார்த்து கல்யாணம் பண்ணிக் கொடுக்கணும்!''

''கண்டிப்பா... நீ அந்த கவலையை விடு! நான் பார்த்துக்கறேன்!''

அஷ்டலக்ஷ்மிக்கு மட்டுமல்ல... கோகுல்நாத்திற்கும் அந்த கவலை இருந்தது. ஒரு கூட்டு கிளிகளாய் இந்த குடும்பம் எப்போதும் இதேபோல் சேர்ந்திருக்க வேண்டும். அவருக்கு அலுவலகத்தில் இரண்டு மூன்று முறை பதவி உயர்வுடன் கூடிய மாற்றல் கிடைத்தும் வேண்டாமென்று மறுத்ததற்கு காரணமே குழந்தைகள்தான்!

சொந்த வீடு! தவிர, ஊர் ஊராய் மாறிக் கொண்டிருந்தால் பிள்ளைகளின் படிப்பு கெடும். புதிய ஊர், குடிதண்ணீர் அவர்களுக்கு ஏற்றுக்

கொள்ளாவிட்டால் உடல்நிலை பாதிக்கப்படுமே என்கிற ஐயம் வேறு! அதனால் நியாயமாய் அவருக்கு கிடைத்த உயர்வுகளை பிள்ளைகளுக்காகவே மறுத்தார். ஆனால், லக்ஷ்மியின் பிள்ளைகள் மீதான அதீத பாசமும், நம்பிக்கையும் பயத்தை விதைத்தது.

'சிறகு முளைத்த எந்த பறவையாவது கூட்டுக்குள்ளேயே அடைபட்டிருக்க விரும்புமா?'

'எதிர்பார்ப்பு குறைவாக இருக்கும்போது, ஏமாற்றம் அதிகமாக இருக்காது. ஆனால், லக்ஷ்மியிடம் எதிர்பார்ப்பு அதிகமாக இருக்கிறது. எல்லாமே நம் விருப்பப்படி நல்லவிதமாக நடக்கவே ஆசைப்படுகிறோம். ஆனால், எதிர்மறையாக நடந்துவிட்டால்?' கோகுல்நாத் அதை நினைத்துதான் கவலைப்பட்டார்.

விக்ரம் சந்தோஷத்தின் உச்சத்தில் இருந்தான். அவன் வருகைக்காகவே காத்திருந்த அஷ்டலக்ஷ்மி, ''வாப்பா... முகம் அலம்பிட்டு வா சாப்பிடுவே'' என்றாள்.

''வேண்டாம்... சாப்பிட்டாச்சு!'' என்ற விக்ரம் நிஜமாகவே ஒன்றும் சாப்பிடவில்லை. பசிக்கவில்லை என்பதுதான் உண்மை.

''போன காரியம் என்னாச்சுப்பா?''

''டைரக்டருக்கு என்னை பிடிச்சுப்போச்சும்மா. ரெண்டு நாள்ல மேக்கப் டெஸ்ட் இருக்கு. எனக்காக மிகப்பெரிய அதிர்ஷ்டம் காத்துக்கிட்டிருக்கும்மா'' என்றவனின் கண்முன் நர்மதா சிரித்தாள்.

அவனால் இமைகளை ஒன்றுசேர்க்க முடியவில்லை. 'தூக்கம் வருவேனாப் பார்?' என்றது. கண்ணெதிரே நர்மதா வந்து நின்றாள். சிரித்தாள்.

காலையில் நடந்ததெல்லாம் கனவா, நனவா என்றே புரியாத ஒரு மயக்க நிலையில் ஆட்பட்டிருந்தான் விக்ரம்.

நர்மதா புகைப்படங்களை எடுத்து பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோது விக்ரமின் புகைப்படம் அவளை ஈர்த்தது. கண்ணைகலவிடாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். புகைப்படத்தின் பின்புறம் அவனைப் பற்றிய குறிப்புகளை படித்தாள். பெயர், கல்வி தகுதி, பொழுதுபோக்கு இவை எல்லாவற்றையும் விட பரதநாட்டியமும் தெரியும் என்று எழுதியிருந்ததுதான் அவளை மிகவும் கவர்ந்தது.

போட்டோவில் பார்த்துக் கொண்டிருந்தபோதே விக்ரம் உள்ளே வருவாள் என்று நினைத்தானா என்ன?

நிழல்... நிஜமாகி ஆறடி உயரத்தில் நின்றபோது திணறித்தான் போனாள் நர்மதா. நிழலைவிட நிஜத்தில் இன்னும் அழகாய், கம்பீரமாய் தெரிந்தான். தன்னிடமிருந்து ஏதோ ஒன்று அவனை நோக்கிப்போவதை உணர்ந்தாள்.

காந்திதாசனுக்கும் விக்ரமை பிடித்துவிட்டது என்பதை அவர் பேசுவதிலிருந்தே புரிந்து கொண்டாள்.

இரண்டு நாளில் மேக்கப் டெஸ்ட். அதிலும் தேறிவிடுவான். அதன்பிறகு துரிதகதியில் படப்பிடிப்பு ஆரம்பமாகும். விக்ரம் கதாநாயகனாவான். அதன்பிறகு?

அந்த நினைப்பே கசந்தது நர்மதாவிற்கு.

அறையில் அழகுப்பதுமையொன்று தன்னையே பார்த்துக் கொண்டிருந்ததை விக்ரமும் காணத்தவறவில்லை.

அவன் அமர்ந்திருந்த தோரணையே காந்திதாசனின் சீமந்தபுத்திரி என்பதை உணர்த்தியது.

நேர்காணல் முடிந்து விக்ரம் வெளியே வந்தபோது அவனுக்கு முன்பே வெளியே வந்துவிட்ட நர்மதா அவனை எதிர்கொண்டான்.

''ஹலோ...'' என்றாள்.

''ஹலோ...'' பேசுவாள் என்று எதிர்பார்க்காத விக்ரம் திணறி போனான்.

''ஐ'ம் நர்மதா! டைரக்டரோட டாட்டர்!''

''ஐ'ம் விக்ரம்!''

''ஐ ஸோ! நான்... நான் உங்ககிட்டே பேசணும். நாளைக்கு ஹோட்டல் ரெஸிடென்சியிலே வெய்ட் பண்றேன். வர்றீங்களா?''

''என்.... என்கிட்டே பேசணுமா? எ... எதைப்பத்தி?''

''நாளைக்கு பேசுவோமே!'' அழகான பல் வரிசை மின்ன சிரித்தாள்.

வரமாட்டேன் என்று சொல்ல விக்ரமிற்கு பைத்தியமா என்ன? நர்மதாவின் கண்களில் தெரிந்த ஏக்கம், பிசிறடித்த குரலில் தெரிந்த தாபம்... எல்லாமே சொல்லாமல் சொல்லியது... அவளுக்கு தன் மேல் காதல் என்று!

'தனக்கு இப்படியொரு அதிர்ஷ்டமா?' நினைத்து... நினைத்து விடியும் வரை உறக்கம் வராமல் தவித்தான்.

ஜீன்ஸ், தொள தொள காட்டன் ஷர்ட்டில் இவனுக்காக காத்திருந்தாள் நர்மதா.

ரிசர்வ் செய்யப்பட்டிருந்த டேபிளில் எதிரும் புதிருமாக அமர்ந்தனர்.

அலங்காரமேயில்லாமல் தேவதைப் போலிருந்த நர்மதாவை காண்கையில் விக்ரமின் ரத்த ஓட்டம் அதிகரித்தது. நர்மதாவின் நிலையும் அதுதான்!

தன்னைப்பற்றி நினைக்கையில் தானே வியந்தாள்.

இந்தியாவிலும் சரி, அமெரிக்காவிலும் சரி, அவளின் காதலுக்காக அலைந்த இளைஞர்கள் ஏராளம். ஆனால், இதுவரை எந்த ஆணுமே அவளை வசியப்படுத்தியதில்லை. விக்ரம்தான் அவளை காந்தம் போல் கவர்ந்துவிட்டான்.

எப்படி பேச துவங்குவது என்று புரியாமல் பேச துவங்கினாள்.

''உங்களுக்கு சினிமாவிலே நடிக்கறதென்பது லட்சியமா?''

''உயிர் மூச்சுங்க! பெரிய நடிகனாகி.. பேரும், புகழும், பணமும் சம்பாதிக்கணும். நான் கஷ்டப்பட்டதுக்கு பலனா உங்கப்பாவோட மோதிரக்கையால குட்டுப்பட போகிறேன். அதை நினைச்சா ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கு!''

''எனக்கு சந்தோஷமாயில்லே!''

''ஏன்?'' என்றான் பெரிதாய் அதிர்ந்து.

''உங்களுக்கு பரதநாட்டியம் தெரியுமா?''

''தெரியும்!''

''அமெரிக்காவுல எங்க டான்ஸ் ஸ்கூல் ஒண்ணு இருக்கு. அதை கவனிக்கக்க திறமையான ஒரு டான்ஸரை தான் தேடிக்கிட்டிருந்தேன். உங்களை பார்த்தபின் நீங்கதான் அந்த வேலைக்கு ஏற்றவர்னு நான் முடிவு பண்ணிட்டேன்!''

''அமெரிக்காவிலேயா?'' வாய் பிளந்தான்.

''அப்படி ஒரு வாய்ப்பு கிடைச்சா ஏத்துக்குவீங்களா?''

''மிஸ் பண்ணினா... என்னைவிட பெரிய முட்டாள் வேற யாரும் இருக்க முடியாது.''

''தாங்க்ஸ்! அப்புறம்... இன்னொரு முக்கியமான விஷயம்!''

''சொல்லுங்க!''

''நீங்க யாரையாவது லவ் பண்றீங்களா?''

''இல்லை!'' என்றான் அவளையே ஆழமாய் பார்த்தபடி.

''வெரிகுட்! இந்த குவாலிபிகேஷன்தான் எனக்கு முக்கியம்!''

''எதுக்கு?''

நர்மதா நாணத்துடன் தலைகவிழ்ந்தாள்.

''என்னை உங்களுக்கு பிடிச்சிருக்கா?'' நேரடியா விஷயத்திற்கு வந்தாள்.

அந்த வார்த்தைக்காகத்தானே விக்ரம் காத்திருந்தான்.

''ரொம்ப!''

''நான் உங்களை இங்கே வரவழைச்சி இவ்வளவு பேசினதும் எதுக்காகன்னு உங்களால புரிஞ்சுக்க முடியுதா?'' டேபிளில் தண்ணீர் தொட்டு கோலம் போட்டாள்.

''புரிஞ்சாலும்... அதை உங்க வாயால சொல்லணும்னு ஆசைப்படறேன்!'' குறுகுறுவென்று பார்த்தபடி.

''அப்பா எனக்காக மாப்பிள்ளை தேடிக்கிட்டிருக்கார். எனக்கு கணவராக வரப்போகிறவர் எனக்கு பிடிச்சவரா டான்ஸ் தெரிஞ்சவரா, என்னோட சேர்ந்து டான்ஸ் ஸ்கூலை மேனேஜ் பண்ணணும்னு எதிர்பார்த்தேன். உங்களை எனக்கு பிடிச்சிருக்கு!'' என்றாள்.

'கொடுக்கிற தெய்வம் கூரைய பிச்சிக்கிட்டு கொடுக்கும்ங்கறது இதுதானா? ஒரு தேவதை என் மனைவியா வரப்போகிறாள்னா... சும்மாவா?'

''பட், என் கணவர் என்னைத்தவிர வேற எந்தப் பொண்ணையும் தொடறதை நான் விரும்பமாட்டேன். சினிமாவுல அதற்கான வாய்ப்புகள் அதிகம். அதனால...''

சட்டென அவனே எதிர்பார்க்காத தருணத்தில் அவள் கையைப் பற்றினான்.

''சினிமா என் கனவு. உயிர்! ஆனா, இப்ப என் உயிரை உன்கிட்டே ஒப்படைக்கிறேன். இந்த உலகத்திலே உன்னைவிட வேற எதுவும்

முக்கியமில்லே! என் மனசுல இருந்த சினிமா ஆசையை மறந்தாச்சு. இப்ப உன்னை மட்டும்தான் நினைச்சிட்டிருக்கேன். சந்தோஷம்தானே நர்மதா?''

சந்தோஷ மிகுதியில் அவன் கையில் உதடை பதித்தான் நர்மதா.

5

அழகான... சுத்தமான வீடு! பழங்காலத்து வீடென்றாலும் செருப்பை கழற்றிவிட்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்தால் கோவிலுக்குள் நுழைவதைப் போன்ற உணர்வு எழும். வீட்டு முற்றத்தில் துளசி மாடம் இருந்தது. நாள் தவறாமல் அதற்கு பூஜை பண்ணுவாள் பங்கஜம்.

ராமமூர்த்தி கையில் காய்கறி பையும், கக்கத்தில் ஹிண்டு பேப்பருமாய் உள்ளே நுழைந்தார்.

''சுமி...''

அவர் அழைப்பிற்கு பதினாறு வயது சுமித்ரா ஓடிவந்தாள்.

''என்னப்பா?''

''இதை அம்மாக்கிட்டே கொடுத்திடு!'' காய்கறி பையை கொடுத்துவிட்டு, ஈஸி சேரில் அமர்ந்து ஹிண்டுவை பிரித்தார். ஒரு வரி விடாமல் படித்த பிறகே அவர் மீண்டும் இவ்வுலகிற்கு வருவார். அதுவரை அவரை யாரும் தொந்தரவு செய்யக்கூடாது.

ராமமூர்த்தி ரிடையர்டு போஸ்ட் மாஸ்டர். ஒரு பிள்ளை மூன்று பெண்கள். பெண்களில் ஒருத்தியை திருச்சியிலும், இளையவளை பெங்களூரிலும் திருமணம் செய்து கொடுத்தாகிவிட்டது. கடைக்குட்டி சுமித்ரா இப்போதான் +2 படிக்கிறாள்.

மூத்தவன்தான் ஜீவா!

முழுக்கை சட்டையை ஒரு மடிப்பு மடித்துவிட்டு சரிபண்ணிக் கொண்டே டைனிங் டேபிள் முன் வந்தமர்ந்தான் ஜீவா! பக்கத்தில் யூனிஃபார்மில் சுமித்ராவும், எதிரே அப்பாவும் அமர்ந்திருந்தனர்.

சுடச்சுட பூரிக்கிழங்கை பரிமாறினாள் பங்கஜம். உஸ் உஸ்ஸென்று வாயைத் திறந்து மூச்சு விட்டாள். அவளுக்கு ஆஸ்துமா தொந்திரவு இருந்தது.

''ஏம்மா கஷ்டப்படறே? நேத்திலேர்ந்து அவஸ்தைப் பட்டுக்கிட்டிருக்கே! ஹோட்டலேர்ந்து வரவழைச்சு சாப்பிட முடியாதா? ஏன் உடம்பைப் போட்டு படுத்திக்கறே? மாத்திரை எடுத்துக்கிட்டியா?'' என்றான் கரிசனமாய்.

''ம்... எடுத்துக்கிட்டேன். இன்னொன்னு வைக்கவா?''

இன்னும் இரண்டு பூரியை தட்டில் வைத்தாள்.

''போதும்மா! செஞ்ச வேலை வரைக்கும் போதும். ரெண்டு நாள் ரெஸ்ட் எடு! ஹோட்டல்ல பார்த்துக்கலாம்!''

''ஹோட்டல் சாப்பாடு எனக்கும் ஆகாது. உங்கம்மாவுக்கும் ஆகாது. பிறகெப்படி?'' என்று கேட்டார் ராமமூர்த்தி.

''வீஸிங் ப்ராப்ளம் இருக்கப்ப கிச்சன்ல வேலை செஞ்சா அது இன்னும் அதிகமாகும்!''

''புரியுது இல்லே... சீக்கிரமா கல்யாணம் பண்ணிக்க. எல்லாப் பிரச்சனையும் தீர்ந்திடும்!''

''............'' ஜீவா சட்டென அமைதியானான்.

''ஆர்த்திய நீ விரும்பறேன்னு தெரிஞ்சதும் அவகுலம், கோத்திரம் எதுன்னு தெரிஞ்சுக்காமலேயே சரின்னு சொன்னோம். எதுக்காக? உன் விருப்பத்துக்கு மதிப்பு தரணும்னு. தவிர அவளை எங்களுக்கும் ரொம்பவே பிடிச்சிருக்கு. நல்லப்பொண்ணு! நாங்க சரின்னு சொல்லிட்ட பிறகும் எதுக்கு கல்யாணத்தை தள்ளிப் போடறே?''

''ஆர்த்தி கூடிய சீக்கிரம் அவங்க வீட்லே இதுபத்தி பேசிடுவாப்பா! கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்கன்னு சொன்னா!''

''இதே பதிலைதான் ஆறு மாசமா சொல்லிட்டிருக்கே! நானாவது அவ வீட்டுக்கு போய் பேசிட்டு வரவா? எதுக்காக நாளை தள்ளிப்போடணும்? உங்கம்மா மேலே உனக்கு அக்கறையிருந்தா உன் கல்யாணம் சீக்கிரம் நடந்தாகணும்?'' என்றார் அழுத்தமாய்.

''இன்னும் ரெண்டு மூணு நாள்ல ஒரு நல்ல பதிலா சொல்லிடறேன்ப்பா!'' என்றான் ஜீவா.

அன்று விக்ரமின் பிறந்தநாள்.

என்றாலும் முகத்தை உம்மென்று வைத்திருந்தான்.

''பிறந்தநாளும் அதுவுமா எம்ப்பா முகத்தை தூக்கி வச்சிட்டிருக்கே?'' கொஞ்சுவது போல் கேட்டாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''பின்னே என்னம்மா? எல்லாரும் ஜாலியா எதாவதொரு ஹோட்டலுக்கு போய் சாப்பிட்டு, சினிமாவுக்குப் போய் சந்தோஷமா ஒருநாளை கழிக்கலாம்னு பார்த்தா... அனாதை ஆசிரமம் போகலாம், அழுதுட்டு வரலாம்னு கூப்பிடறீங்க. பர்த்டே அதுவுமா மூட் அவுட் பண்ணணுமா?''

விக்னேஷ் தம்பியின் தோளில் கைவைத்து அழுத்தினான்.

''நம்ம அஞ்சு பேருக்காக ஹோட்டல், சினிமான்னு ஆயிரம் ரூபா செலவு பண்ணி சந்தோஷப்படலாம்தான். ஆனா, அந்த ஆயிரம் ரூபாயிலே அம்பது பேரோட ஒருவேளை பசியையாவது போக்க முடியும்னா... அதைவிட பெரிய சந்தோஷம் வேற என்ன இருக்க முடியும் விக்ரம்?''

''ஆமாம் . விக்ரம்! அவங்களோட ஆசீர்வாதமும் உனக்கு கிடைக்குமில்லையா? என்னைப் பொறுத்தவரை கோவிலுக்குப் போய் அம்பது ரூபாய் செலவழிக்கறதைவிட அந்த பணத்திலே ரெண்டு பேருக்கு சாப்பாடு போட்டா... பெரிய புண்ணியமில்லையா?'' என்றாள் ஆர்த்தி.

''ஐயய்யே... என்ன இது? நீங்க ரெண்டு பேரும் கூட வயசானவங்க மாதிரி பேசறீங்க? வீடு மொத்தமும் ஒண்ணு சேர்ந்து எனக்கெதிரா சதி

பண்றீங்க. சரி... வர்றேன்'' பெரிய மனதுடன் சம்மதித்தான் விக்ரம்.

''ஆட்டோ வந்தாச்சு. எல்லாரும் ரெடியா?'' என்றபடி உள்ளே நுழைந்தார் கோகுல்நாத்.

''ஆச்சுங்க.. இதோ வந்திட்டோம்!'' பூட்டைத் தேடினாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''ஆட்டோவிலா போகிறோம்?'' முகம் சுளித்தபடி கேட்டான் விக்ரம்.

''நம்மளோட ஸ்போர்ட் ஐகானை சர்வீஸுக்கு விட்ருக்கோமே... மறந்துட்டியா?'' கிண்டலாய் கேட்டாள் ஆர்த்தி.

''என்ன கிண்டலா? பார்த்துக்கிட்டேயிரு! ஒன்னு இல்லே... பத்துக்கார் வாங்கதான் போகிறேன்!''

''நல்ல கனவு! பேமஸ் டைரக்டர் காந்திதாசனே உன்னை வேண்டாம்னுட்டார். இனி யாரு உனக்கு சான்ஸ் தரப்போறாங்க?''

''படத்துல நடிச்சுதான் சம்பாதிக்கணும்னு இல்லே.''

''பின்னே?''

''வெயிட் அண்ட் ஸீ''

''ப்ச்... ஆர்த்தி கொஞ்சம் சும்மா இரேன். நீ வேற அவனை வம்புக்கு இழுத்துக்கிட்டு...'' விக்னேஷ் தங்கையை அடக்கினான்.

அடுத்த சில நிமிடங்களில் அனைவரும் வீட்டைப் பூட்டிக்கொண்டு கிளம்பினர்.

ஆட்டோ சாரதா... ஆதரவற்ற முதியோர் இல்லத்தின் வாசலில் நின்றது.

உணவுப் பொட்டலங்களுடன் விக்னேஷ் இறங்கினான்.

ஆண்களும், பெண்களுமாய் ஏகப்பட்ட முதியோர்கள் இருந்தனர்.

அவர்களை பார்க்க பார்க்க அஷ்டலக்ஷ்மிக்கு நெஞ்சை அடைத்துக் கொண்டது.

ஒவ்வொரு முதிய இதயத்துக்குள்ளும் பெரிய சோகக்கதை புதைந்திருந்தது.

கிளைக்கு பாரமென்று வெட்டியெறியப்பட்ட வேர்கள் அவர்கள்.

பெற்ற பிள்ளைகளால், மருமகள்களால், கணவன்மார்களால்... இங்கு அனுப்பப்பட்ட சுமைகள் அவர்கள்.

சிலர் வசதி வாய்ப்பிருந்தும், வீடு வாசல் இருந்தும் அன்பைத் தேடி, ஆறுதலைத் தேடி தஞ்சமடைந்தவர்களும் உண்டு.

அவர்களுக்கு உணவை வழங்கிவிட்டு வீடு திரும்பும்போது கண் கலங்கியிருந்தாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

இரவு!

நல்ல உறக்கத்திலிருந்த கோகுல்நாத் வெகு நெருக்கத்தில் விசும்பல் சப்தம் கேட்டு திடுக்கிட்டு கண்விழித்தார்.

அழுகை சப்தம் லக்ஷ்மியிடமிருந்துதான் வருகிறது என்பதை அறிய அவர் பிரயத்தனப்படவில்லை.

ஆச்சர்யமும் அதிர்ச்சியுமாய் மனைவியின் தோளைத் தொட்டார்.

''லக்ஷ்மி... அழறியா என்ன?''

திரும்பிப் பார்த்தவளின் கண்ணீர் காது மடல் வரை கோடு போட்டிருந்தது.

''என்ன லக்ஷ்மி... ஏன் அழறே? கால் வலிக்குதா?''

''மனசு வலிக்குதுங்க!'' விசும்பலுடன் கூறினாள்.

''என்ன சொல்றே நீ?''

''மனசு சரியில்லீங்க!''

''அதான் ஏன்னு கேட்டேன்?''

''இன்னைக்கு சாரதா இல்லத்துக்கு போய் வந்ததிலேர்ந்து... மனசு கனமாயிருக்குங்க....''

''............''

''ஒவ்வொருத்தர் கண்கள்லேயும் எவ்வளவு ஏக்கம்? எதிர்பார்ப்பு? அடிபட்ட வலி? மக்களைத் தாங்கும் தாய் பூமியைக் காட்டிலும் அடிபட்ட வலி? மக்களைத் தாங்கும் தாய் பூமியைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர். கனமானவள். தகப்பன் ஆகாயத்தைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர். அப்படிப்பட்டவர்களை பெற்ற பிள்ளைகள் உதாசீனப்படுத்த எப்படி மனசு வந்தது? கருவை வயிற்றிலே சுமக்கும்போதே... பிள்ளைய டாக்டராக்கலாமா? எஞ்ஜினீயராக்கலாமான்னு தாய் எத்தனை மனக்கோட்டை கட்டுகிறாள்? அவனுக்கு பிடிச்சதெல்லாம் வாங்கிக் கொடுத்து, ஸ்கூல் அட்மிஷனுக்காகவும், காலேஜ் அட்மிஷனுக்காகவும் எம்.எல்.ஏ. கால்லேயும், மந்திரி கால்லேயும் விழுந்து சீட் வாங்கி கொடுத்து, பர்த் சர்ட்டிஃபிகேட், கம்யூனிட்டி சர்டிஃபிகேட்டுக்குன்னு நடையா நடந்த தகப்பனையும், பிள்ளைக்கு இது பிடிக்கும், அது பிடிக்கும்னு பார்த்து, பார்த்து சமைச்சுப் போட்ட தாயையும் குப்பையை ஒதுக்கி வைக்கற மாதிரி ஒதுக்கி வைக்க இந்த பிள்ளைங்களுக்கு எப்படிங்க மனசு வருது?''

''............?''

''வீடு, குடும்பம், பிள்ளைகள், மருமகள், பேரக்குழந்தைகள்னு வாழ்ந்து பழகிட்டு... அத்தனை சொந்த பந்தத்தையும் விட்டுட்டு நாலு சுவத்துக்குள்ளே ஒரு கைதிய மாதிரி கடைசி வரை காலத்தை கடத்தவா பத்து மாதம் சுமந்து மரண வலியை தாங்கிக்கிட்டு குழந்தைகளை பெத்துக்கறோம்? பெத்தவங்களுக்கு மனவலியை தர்றதுதான் பிள்ளைகளோட கடமையா? கடவுளே...!'' வாய்விட்டு அழுதாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

கோகுல்நாத் மனைவியின் தலையை அன்புடன் கோதினார்.

''அசடு... இதுக்குப் போயா அழறே? அவங்களோட தலைவிதி! முதியோர் இல்லத்துக்கே சேரவேண்டிய துர்ப்பாக்கியம். நாட்டிலே... அத்தனை அப்பா அம்மாவும் முதியோர் இல்லத்திலேயே இருக்காங்க? நம்மளை மாதிரி எவ்வளவோ பேர் பிள்ளைகளோட சந்தோஷமாயில்லையா?''

''நமக்கும் இதுமாதிரி ஒரு துர்பாக்கியம் வந்துவிடாதுதானே? அப்படி ஒரு நிலைமை வந்தா என்னால தாங்கிக்க முடியாதுங்க. நான் உயிரோடவே இருக்கமாட்டேன்!''

''உனக்கென்ன பைத்தியமா பிடிச்சிருக்கு லக்ஷ்மி? நமக்கேன் அப்படி ஒரு நிலைமை வரப்போகுது? நம்ம குழந்தைங்க நம்மளை கண்ணுக்குள்ளே வச்சுபார்த்துப்பாங்க! தவிர, நீயோ, நானோ கடைசி வரை யாரோட கையையும் எதிர் பார்த்திருக்க வேண்டிய அவசியமே இல்லையே! நான் பென்ஷன் வாங்கறேன். ஒருவேளை உனக்கு முன்பே நான் போய் சேர்ந்துட்டாலும், என் பென்ஷன் உன்னைக் காப்பாத்தும்!''

''ஐயோ...'' என்றலறியபடி கணவரின் வாயைப் பொத்தினாள். ''என்ன வார்த்தை பேசறீங்க? பூவோடும், பொட்டோடும் சுமங்கலியாப் போய் சேர்ந்திடணும்னு தினமும் கடவுள்கிட்டே வேண்டிக்கிட்டிருக்கிறேன். கடவுளே!'' தாலியை எடுத்து கண்களில் ஒற்றிக்கொண்டாள்.

''பார்த்தியா... நீகூட சுயநலக்காரியாயிட்டே? நான் உன்னை விட்டுப் போகக்கூடாது. ஆனா, நீ மட்டும் எனக்கு முன்னால போகணும்னு ஆசைப்படறியே! உன்னை பிரிஞ்சி என்னால தனியா வாழ்ந்திட முடியுமா லக்ஷ்மி?'' என்றார் குரல் கம்ம.

''யார் உயிரும் யார் கையிலேயும் இல்லேங்க. நாம இதைப்பத்தி பேச வேண்டாமே! எனக்கு பயமா இருக்குங்க!'' குரல் நடுங்க... கணவனின் தோள் மீது சாய்ந்து கொண்டாள்.

''பயப்படாதே... நான் இருக்கேனில்லே? நீதான் அசட்டுத்தனமா என்னென்னவோ பேசறே?'' அவள் முதுகை மெதுவாய் தட்டிக் கொடுத்தார்.

விசும்பல் சப்தம் கேட்டு பக்கத்து அறையிலிருந்த ஆர்த்தி வாசலருகே வர... நடந்த சம்பாஷணைகள் அனைத்தும் காதில் விழ... நெக்குருகிப் போனாள்.

இருவரும் ஐஸ்க்ரீமை சாப்பிட்டு முடித்தனர்.

''நீ என்ன பண்ணுவியோ... எது பண்ணுவியோ... எனக்குத் தெரியாது. நம்ம காதலைப் பத்தி நீ உங்க வீட்லே சொல்றே!'' கர்ச்சீப்பால் உதடை ஒற்றியபடி கூறினாள் ஜீவா.

''நீ பாட்டுக்கு சுலபமா சொல்லிட்டே? இதென்ன புடவை சமாச்சாரமா? அம்மா... அம்மா.. எனக்கு இந்த புடவை பிடிச்சிருந்தது; வாங்கிட்டு வந்துட்டேன்னு சொல்றதுக்கு? ஐய்யப்பா... ஐய! எப்படி சொல்லமுடியும்?''

''அதுசரி! இப்படி தொடை நடுங்கியா இருந்தா... எப்ப கல்யாணமாகி, ஃபர்ஸ்ட் நைட் நடந்து... குழந்தை பிறந்து...ப்ச்... எனக்கு நம்பிக்கையே விட்டுப்போச்சு. கடைசி வரை நான் கன்னிப்பையனாகவே இருக்க வேண்டியதுதானா?'' சலித்துக் கொண்டான்.

''சூ ராஸ்கல்! எப்பப் பார்த்தாலும் உனக்கு அதே நினைப்பு தானா?''

''வயசுக் கோளாறுடி செல்லம்!''

''ரொம்ப கொஞ்சாதே!''

''எங்க வீட்லே கம்பல் பண்றாங்க ஆர்த்தி! தைரியமா சொல்லிடு!

என்னைக்கூட பிடிக்காம போய்டுமா உங்க வீட்லே? இதுக்கு மேலேயும் உனக்கு ஹாண்ட்ஸமா ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைப்பானா? நீயே சொல்லு!''

''நினைப்புதான் பொழைப்பை கெடுக்குது! வீட்லே பர்மிஷன் வாங்கறது பெரிய விஷயமில்லே! பட், எனக்காக அதிகபட்சம் ஒரு வருஷம் பொறுத்துக்கமாட்டியா?''

''ஒரு வருஷமா? எதுக்கு?'' முகம் மாறிப்போனது ஜீவாவிற்கு.

''விக்னேஷ் அண்ணனுக்கு முதல்ல கல்யாணம் நடக்கட்டும். அதுக்குப்பிறகு நமக்கு நடக்கட்டும்னு ஆசைப்படறேன்!''

''முதல்ல நம்ம மேட்டரை உன் வீட்லே சொல்லிடு ஆர்த்தி. இந்த விஷயத்தை பெரியவங்க ஒண்ணுக்கூடி பேசி ஒரு முடிவுக்கு வரட்டும். நியாயமான கோரிக்கை என்கிறபோது... மறுப்பெழாது. பெரியவங்களா பேசி முடிவுப் பண்ணிட்டா... ஒரு வருஷமென்ன... ரெண்டு வருஷம்கூட காத்திருப்பேன்!''

''தாங்க்ஸ்டா!'' ஆர்த்தியின் முகத்தில் திருப்தி.

''கொஞ்சம் இறங்கி வந்தா போதுமே.. உடனே மரியாதைய வாபஸ் வாங்கிடுவீங்களே!''

''நமக்குள்ளே எதுக்குடா ஃபார்மாலிட்டீஸ்?'' செல்லமாய் அவன் கன்னத்தை தட்டினாள்.

''செம மூட்லே இருக்கே போலிருக்கே? பிக்சர் போகலாமா? அன்னைக்கு மாதிரி...'' கண்ணடித்து சிரித்தான்.

''உதைப்பேன் ராஸ்கல்! ஒழுங்கா வீடு போய் சேர்!'' ஒற்றை விரலை உயர்த்தி செல்லமாய் எச்சரித்தாள் ஆர்த்தி.

6

விக்ரம்-நர்மதாவின் காதல் குறுகிய காலத்தில் கிடுகிடுவென விலைவாசியைப் போல் வளர்ந்திருந்தது. காற்றுக்கூட நுழைந்து பிரித்து விடாதபடி ஒருவரையொருவர் நன்கு புரிந்துகொண்டு அன்பால் இறுகிப் போயிருந்தனர்.

இவர்களின் காதல் நர்மதாவின் அப்பா காந்திதாசனுக்கும் தெரியவர... எதிர்க்கவே செய்தார். மகளிடம் தர்க்கம் செய்தார். விக்ரமை இந்த உலகிலேயே இல்லாமல் ஆக்கி விடுவேன் என்று மிரட்டினார். ஆனால் நர்மதாவின் பிடிவாதத்தின் முன் எதுவும் எடுபடவில்லை. 'விக்ரம் தவிர. வேறெந்த ஆணும் எனக்கு கணவனாக வர முடியாது' என்றாள் முடிவாக.

மகளின் பிடிவாத குணம் அறிந்தவரான காந்திதாசனால் அதற்குமேல் எதிர்க்க முடியாமல் வேறு வழியின்றி அவர்களின் காதலுக்கு பச்சைக்கொடி காட்டிவிட்டார்.

'எப்படி ஆரம்பிப்பது?' ஆர்த்தி திணறிப்போனாள். ஜீவா முதன் முதலில் தன் காதலை சொன்னபோது அவள் இதயம் நொடிக்கு நூறு தடவை

துடித்தது. தன் காதல் விஷயத்தை பெற்றோரிடம் கூற முயற்சிக்கும்போது அதைவிட அதிகமாக துடிக்கிறது. சொல்லி முடித்தபின் இதயம் மீன் போல துள்ளி வாய் வழியே வெளியே வந்துவிடுமோ? என்கிற அச்சமும் எழுந்தது.

அஷ்டலெக்ஷ்மி அவளுக்கு மிகவும் பிடித்த காஞ்சிபுரம் இட்லியை செய்திருந்தாள். வழக்கமாய் அந்த இட்லி என்றால் நான்கைந்து இட்லியை சாப்பிடுபவள் ஒரு இட்லியோடு கையை கழுவிய ஆர்த்தியை வியப்பாய் பார்த்தாள் அம்மா.

''என்ன ஆர்த்தி எந்திரிச்சிட்டே?''

''போதும்மா... பசிக்கலே!''

''அதுக்காக? சின்னக்குழந்தைய மாதிரி ஒரு இட்லியோடவா எந்திரிக்கக்குவாங்க? உடம்புக்கு எதும் சரியில்லையா?'' கவலையுடன் மகளின் நெற்றியைத் தொட்டுப் பார்த்தாள்.

கலங்கிப் போனாள் ஆர்த்தி.

'எவ்வளவு அன்பு? அக்கறை? என் காதல் விவகாரம் தெரிந்தால் எப்படிக் கலங்கிப் போவார்கள்?'

''இட்லி பிடிக்கலேன்னா வாய்க்கு ருசியா ரெண்டு தோசை சுட்டுக்கொடு!'' கோகுல்நாத் கரிசனமாய் சொன்னார்.

''தோசை சுட்டுத்தரட்டுமா?''

''இல்லேம்மா வேண்டாம்!'' அவசரமாய் மறுத்தாள்.

விக்னேஷ் தங்கையை முறைத்துப் பார்த்தான்.

''நம்ம ஆர்த்தி முன்னைவிட இப்ப கொஞ்சம் இளைச்சிருக்கற மாதிரித் தெரியலேம்மா?'' என்றான்.

''எங்கேப்பா? ஒழுங்கா சாப்பிட்டாதானே? அவசர அவசரமாய் ரெண்டு வாய் அள்ளி வாய்ல போட்டுக்கிட்டு வேலைக்கு ஓடறா! உடம்பு இளைக்காம என்ன செய்யும்?''

''அப்ப எதுக்கும்மா அவளை வேலைக்கு அனுப்பணும்? இவபாட்டுக்கு சாப்பிடாம கொள்ளாம ஒட்டடைக்குச்சி மாதிரி ஆகிட்டாள்னா... நாளைக்கு இவளை பொண்ணு பார்க்க வர்றவங்க. பொண்ணுக்கு சாப்பாட்டை கண்லே காட்டமாட்டீங்களான்னு உன்னைதான் கேப்பாங்க! பேசாம அவளை வீட்டோட இருக்க சொல்லுங்க''

ஆர்த்தி அதிர்ந்தாள்.

''அண்ணா... என்ன சொல்றீங்க நீங்க?''

''ஆமா ஆர்த்தி! நீ வேலைக்குப் போய் சம்பாதிச்சது போதும். உனக்கும் கல்யாண வயசு வந்தாச்சு. பொண்களுக்கு காலா காலத்துலே அதது நடக்க வேண்டிய நேரத்துலே நடந்தாதான் கவுரவம்.''

''நீ சொல்றதும் சரிதான் விக்னேஷ்! சீக்கிரம் ஆர்த்திக்கு ஒரு நல்ல இடமா பார்த்து கல்யாணம் பண்ணிவச்சிட்டா பெரிய கடமை முடிஞ்சிடும். அவ கல்யாணம் முடிஞ்ச கையோட உனக்கும் பொண்ணுபார்க்க ஆரம்பிச்சிட வேண்டியதுதான்!''

''அட.... என்னை விடுங்கப்பா! முதல்ல ஆர்த்தியோட கல்யாணத்தை

நல்லபடி நடத்தி முடிப்போம். நம்ம வீட்டுக்கு ஆர்த்தி ஒரே பொண்ணு! அதனால ஒவ்வொரு விஷயத்திலேயும் கவனமா ஒரு குறையுமில்லாம செஞ்சு முடிக்கணும்!'' அக்கறையுடன் பேசிக் கொண்டிருந்தான் விக்னேஷ்.

ஆர்த்தி செய்வதறியாது திகைத்து நின்றிருந்தாள்.

'இதென்ன வம்பு? அண்ணன் என்னென்னவோ சொல்றாரே! என் காதலுக்கு முழுசா வேட்டு வச்சிடுவாரோ?' பயந்தாள்.

''நாக்கை வாச்சொல்லுங்க! இன்னைக்கு நாள் நல்லாயிருக்கு. ஆர்த்தியோட ஜாதகத்தை கொடுத்திடலாம்!'' என்றாள் அம்மா.

''சொல்றதும் சரிதான்!'' கோகுல்நாத் ஆமோதித்தார்.

''அதுக்கெல்லாம் அவசியமே இல்லேம்மா! நான் நம்ம ஆர்த்திக்காக சூப்பரா ஒரு மாப்பிள்ளைப் பார்த்திருக்கேன்!'' தங்கையை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி சொன்னான் விக்னேஷ்.

விழி விரித்துப் போனாள் ஆர்த்தி.

இதற்கு மேலும் வாய்மூடிக் கொண்டிருப்பதில் அர்த்தமில்லை.

''அண்ணா... எனக்கென்ன அவசரம் இப்ப? வீட்டுக்கு மூத்தவர் நீங்க! உங்களுக்கு முதல்ல கல்யாணம் நடக்கட்டும். எனக்கு பிறகு பார்த்துக்கலாம்!'' படபடப்போடு வந்தன வார்த்தைகள்.

''எனக்கென்னம்மா அவசரம்? ஆம்பளை அம்பது வயசிலேக் கூட கல்யாணம் பண்ணிக்கலாம். பெண்களுக்கு அப்படியில்லே! குறிப்பிட்ட காலத்துக்கு மேலே பிறந்த வீட்லே வச்சிருக்கிறது பெத்தவங்களுக்கு அழகில்லையே!''

''அதானே? வயசுக்கு வந்தப் பொண்ணை எவ்வளவு நாள்தான் வீட்லேயே வச்சிட்டிருக்க முடியும்? அவளுக்கு என்ன தெரியும் விக்னேஷ்? நீ சொல்லுப்பா... யாரோ நல்ல மாப்பிள்ளையா பார்த்து வச்சிருக்கேன்னு சொன்னியே!''

ஆர்த்தியின் கண்கள் கலங்க ஆரம்பித்தன.

''சொன்னா... ஆர்த்தியே ஆச்சர்யப்படுவா! அவளுக்கு எல்லாவிதத்திலும் பொருத்தமான நபர்!''

''............''

''என்னை மாதிரி அவரும் ஒரு கம்ப்யூட்டர் என்ஜினியர்தான்! ரொம்ப ஹாண்ட்ஸம். எந்த கெட்டப்பழக்கமும் இல்லை. ஆச்சாரமான நல்ல குடும்பம். மூணு சிஸ்டர்ஸ். ரெண்டு பேருக்கு கல்யாணமாகி அனுப்பியாச்சு. கடைக்குட்டி ஒருத்தி இருக்கா! பொறுப்பான பையன். நம்ம ஆர்த்திய தங்கத்தட்டுல வச்சுப் பார்த்துக்குவான்!'' சிரிப்பை உதட்டிற்குள் மென்றபடி சீரியஸாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தான்.

ஆர்த்திக்கு நெஞ்சு கனத்துப்போனது. அதுநாள் வரை அன்பின் சொருபமாய் தெரிந்த அண்ணன் தன் உயிரை பறிக்க வந்த எமனாய் தெரிந்தான். கொஞ்சம் விட்டால் அழுகை வெடித்துக்கொண்டு வெளியே வரத்தயாராய் இருந்தது. சிரமப்பட்டு கட்டுப்படுத்திக் கொண்டாள்.

''நீ சொல்றதைப் பார்த்தா ரொம்ப நல்ல இடம் போலத்தான் தெரியுது. பையன் எங்கே வேலை பார்க்கிறான்?'' அப்பா ஆர்வமாய் கேட்டார்.

''டைடல் பார்க்ல ஒரு பெரிய மென்பொருள் தொழிற்சாலையிலே சீனியர் அனலிஸ்ட்!''

'என் ஜீவாவும் அங்கேதானே வேலை பார்க்கிறார்!'

''பேரு....''

''........''

''பேரு ஜீவா!'' என்றான் தங்கையை நேருக்கு நேர் பார்த்து.

சிலிர்த்து நிமிர்ந்தாள் ஆர்த்தி.

'என்ன சொல்கிறார்? ஜீவாவா? எந்த ஜீவாவைப் பத்தி சொல்கிறார்?'

''ஆர்த்தி அவரைப் பார்த்தாள்னா... கட்டினா இவரைத்தான் கட்டிக்குவேன். இல்லேன்னா கல்யாணமே வேண்டாம்னு சொல்லுவா! என்னா, ஜீவா நம்ம ஆர்த்திக்காகவே பிறந்தவன்! இப்ப சொல்லு ஆர்த்தி அண்ணன் உனக்காக பார்த்த இந்த அலையன்ஸை வேண்டாம்னு சொல்லுவியா?'' அவளுக்கு மட்டுமே தெரியும்படி குறுஞ்சிரிப்புடன் கண்ணடித்துக் கேட்டான்.

சகலமும் புரிந்துப்போனது அவளுக்கு.

'மைகாட்! அண்ணனுக்கு எல்லாமே தெரிந்திருக்கிறது. ஜீவா... எங்கள் காதல் உட்பட...' உடல் முழுக்க பயம் சூடாக பரவியது. சங்கடத்துடன் அண்ணனை பார்த்தாள்.

''சார்!'' யாரோ வாசலிலிருந்து குரல் கொடுக்க...

கோகுல்நாத் எழுந்துப்போக... அஷ்டலக்ஷ்மியும் பின்னாலேயே சென்றாள்.

விடுபட்ட வாக்காளர்களின் பெயரை சேர்க்கும் பணிக்காக வந்திருந்தனர். அஷ்டலக்ஷ்மியின் பெயர் விடுபட்டு போயிருந்ததால்... இருவரும் அவர்களுடன் பேசிக்கொண்டிருக்க... இங்கே இவர்கள் பேசிக்கொள்ள சந்தர்ப்பம் அமைந்தது.

''என்ன ஆர்த்தி அமைதியாயிருக்கே? நான் பார்த்த அலையன்ஸை மறுக்கமாட்டேன்னு நினைக்கிறேன் சரியா?''

''அ.... அண்ணா... உங்களுக்கு... ஜீவாவை...!'' சன்னமாய் அவனுக்கு மட்டுமே கேட்கும்படி கேட்டாள்.

''எனக்கு எல்லாமே தெரியும். உன்னையும், ஜீவாவையும் சேர்த்து பல இடங்களில் நானே பார்த்தேன். அதிர்ச்சியாய் இருந்தாலும், உன்னோட செலக்ஷன் தப்பானதாய் இருக்காது என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. அதனால ஜீவாவைப் பத்தி விசாரிச்சேன். திருப்தியா இருந்துச்சு. என்னதான் நல்லவனாயிருந்தாலும்... நீ அவனை காதலிச்சேன்னு தெரிஞ்சா நம்ம அப்பா, அம்மாவுக்கு எதிர்க்கத் தோணும். பிடிக்காமப் போகலாம். ஒருவேளை வீம்புக்காக இந்த கல்யாணத்துக்கு சம்மதிக்காமலே கூடப் போகலாம். என்னா, அந்த காலத்து மனுஷங்க அவங்க கோணத்துல காதல்னா.. தீண்டத்தகாத விஷயம் போலதான்! என் ஒரே தங்கையோட காதல் தோல்வியடையக்கூடாது. அதனாலதான் நானே பார்த்த அலையன்ஸ் மாதிரி பிளேட்டை திருப்பிப் போட்டுட்டேன். ஜீவாகிட்டேயும் சொல்லி வை! அவங்க வீட்லேர்ந்து பொண்ணு பார்க்க வரும்போது உளறிக்

கொட்டிடப் போறாங்க!''

விக்னேஷ் சொல்லிக்கொண்டே போக... தாங்க முடியாத சந்தோஷத்தில் ஆர்த்தியின் கண்கள் கலங்கின.

எப்படிடா தன் காதலைப் போட்டுடைப்பது என்று தவித்துக் கொண்டிருந்தவளுக்கு தெய்வம் போல் கைகொடுத்த தன் அண்ணனை நன்றியுடன் கை கூப்பினாள்.

''தாங்க்ஸ்... ரொம்ப தாங்க்ஸ்ண்ணா...!''

''சேச்சே... என்ன இது கை கூப்பிக்கிட்டு? முதல்ல கண்ணைத் துடை...!''

''இந்த விஷயத்தை எப்படி சொல்லப்போகிறோம்னு தவிச்சுக்கிட்டிருந்தேன். ஆனா, எனக்கு அந்த சிரமம் தராம பெரிய உபகாரம் பண்ணிட்டீங்கண்ணா...''

''என் ஆர்த்தியோட சந்தோஷம் எனக்கு முக்கியம். இன்னொரு வகையில் நான்தான் உனக்கு தாங்க்ஸ் சொல்லணும். உனக்கு ஊர் ஊரா மாப்பிள்ளைத் தேடற வேலை மிச்சம். நானாத் தேடியிருந்தாக்கூட ஜீவா மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளைய பார்த்திருக்க முடியுமான்னு சந்தேகம்தான்! எனக்கு ஜீவாவை ரொம்ப பிடிச்சிருக்கு.''

ஆர்த்தியின் மனசு ஹாயென்ற நிம்மதியில் நிறைந்தது.

''ஆர்த்தி... அம்மாவும், அப்பாவும் வர்றாங்க!'' என்றான் மெல்லிய குரலில்.

அந்த சந்தோஷத்தை சட்டென மறைத்துக் கொண்டாள் ஆர்த்தி.

''என்னப்பா... என்ன சொல்றா உன் தங்கச்சி?'' கேட்டபடி அருகே வந்தமர்ந்தார் கோகுல்நாத்.

''ஜீவா பத்தி விளக்கமாய் சொன்னேன். ஆர்த்தி புத்திசாலி. இப்படியொரு மாப்பிள்ளைய வேண்டாம்னு சொல்ல அவளுக்கென்ன பைத்தியமா? சந்தோஷமா தலையாட்டிட்டா!''

''முருகா... என் வயித்திலே பால் வார்த்திட்டேப்பா! பழனிக்கு வந்து உனக்கு பாலாபிஷேகம் பண்றேன்ப்பா!''

அஷ்டலக்ஷ்மி கண்மூடி கன்னத்தில் போட்டுக் கொண்டாள்.

''எம்மா... கஷ்டப்பட்டு பேசி ஆர்த்திய சம்மதிக்க வச்சது நான்! பாலாபிஷேகம் முருகனுக்கா? ஸ்ட்ராங்கா எனக்கொரு காபி போட்டுக்கொண்டு வாங்க!'' என்றான் கிண்டலாய்.

அவன் கிண்டலுக்கு கோகுல்நாத்தும், ஆர்த்தியும் சிரிக்க,

''உனக்கு எல்லாமே கிண்டல்தான்!'' என்றாள் லேசாய் வெட்கப்பட்ட அஷ்டலக்ஷ்மி.

''விக்னேஷ்... நல்ல காரியத்தை தள்ளிப்போடக்கூடாது. அவங்களை பொண்ணு பார்க்க வரச்சொல்லிடு!''

''சரிப்பா...!''

''அ... அப்பா!'' என்றாள் தயக்கமாய் ஆர்த்தி.

''என்னம்மா?''

''நான் ஒண்ணு சொன்னா தப்பா நினைக்க மாட்டீங்களே!''

''என்ன விஷயம் சொல்லு?''

''அண்ணனுக்கு முதல்ல கல்யாணம் நடக்கட்டுமே!''

''ஏன் ஆர்த்தி? எனக்கென்ன அவசரம்?''

''அவசரம் இல்லேண்ணா... அவசியம்!''

''அவசியமா? என்ன சொல்றே நீ?''

''எனக்கு கல்யாணம் பண்ணிப் பார்க்க ஆசைப்படற மாதிரி, உங்களுக்கு கல்யாணம் பண்ணிப்பார்க்க ஆசைப்பட மாட்டேனா?''

''உனக்கு முதல்ல முடியட்டும்! அடுத்து உடனே அவனுக்குப் பண்ணதானேப் போகிறேன்?'' என்றார் அப்பா!

''புரியுதுப்பா! ஆனா, அப்படி அண்ணனுக்கு கல்யாணம் நடக்கறப்ப நான் இன்னொரு வீட்டுக்கு மருமகளா இல்லே இருப்பேன்?''

''ஆமாம்!''

''நான் சொல்றது புரியலியாப்பா? என் கூடப் பிறந்தவங்க ரெண்டு பேருமே ஆண்கள். அக்காவோ, தங்கையோ எனக்கில்லை. இந்த வீட்டுக்கு மருமகள் வரணும். எனக்கு அண்ணி வரணும். மத்த நாத்தனார் மாதிரியில்லாம அவங்களோட சகோதரியா, மகளா, தோழியா நான் பழகணும். அவங்களும் என்மேல் ரொம்ப பாசமா நடந்துக்கணும். அண்ணியோட கொஞ்ச காலமாவது நான் வாழணும்னு ஆசைப்படறேன். எனக்கு கல்யாணமாயிட்டா... இதுக்கு வாய்ப்பே இல்லாமப்போயிடும். ப்ளீஸ்ண்ணா... என் மனசை புரிஞ்சுக்குங்களேன்!'' ஆர்த்தி கெஞ்சலாய் கூறினாள்.

வார்த்தைகள் வராமல் தங்கையின் தலையை பாசமாய் கோதிவிட்டான் விக்னேஷ்.

கோகுல்நாத் சற்றுநேர யோசனைக்குப்பின், ''ஆர்த்தி சொல்றதிலேயும் அர்த்தமிருக்கு. அவளோட ஆசையை நிறைவேற்றினா என்ன?''

''அப்பா ஆர்த்திதான் புரியாமப் பேசறாண்ணா...''

''இல்லே விக்னேஷ்! அவ சொல்றதிலே தப்பிருக்கிறதா எனக்குத் தெரியலே. லக்ஷ்மி... நீ என்ன சொல்றே?''

''நான் என்னங்க சொல்றது? நீங்க சொன்னா சரிதான். விக்னேஷ் இந்த வீட்டு மூத்தப்பையன். முறைப்படி அவனுக்கு முதல்ல நடக்கறதுதான் சரி! எப்படியோ.. கூடிய சீக்கிரம் நம்ம வீட்லே மேள சத்தம் கேட்டால் சரி!'' என்றாள் சந்தோஷமாய்.

''நினைச்சதை சாதிச்சிட்டியா? இப்ப சந்தோஷம்தானே?'' தங்கையின் கன்னத்தில் செல்லமாய் தட்டினான் விக்னேஷ்.

''ரொம்பவே....!'' குதூகலத்துடன் சிரித்தாள் ஆர்த்தி.

வயிறு அஜீரணப்பட்டால் உடனே சோடா குடிக்காதீர்கள். ஒரு சிறிய நார்த்தங்காய் துண்டை வாயில் போட்டு மெதுவாக சுவையுங்கள். அஜீரணம், வயிற்று எரிச்சல், நெஞ்சு எரிச்சல், புளியேப்பம் எல்லாம் இருந்த இடம் தெரியாமல் ஓடிவிடும்.

-விசாலாட்சி, வேலூர்.

7

எதிர்க்காற்றில் கழுத்தார் துப்பட்டா தேசியக் கொடி போல் பட்டொளி வீசிப் பறக்க.. ஆள் அரவமற்ற பகல்நேர பீச்ரோடில் பைக் மின்னலென பறக்க... ஜீவாவின் பின்னால் அமர்ந்திருந்தாள் ஆர்த்தி.

சும்மாயிராமல் ஜீவாவின் இடுப்பில் கிச்சு கிச்சு மூட்ட... நெளிந்தான்.

''ஹேய்... சும்மாயிரு... கூசுது... பாலன்ஸை விட்டுட்டேன்னா... ரெண்டு பேருக்கும் ரத்தக்காயம் நிச்சயம்!''

''இருக்கட்டுமே அதான் காதல்ல ஜெயிச்சிட்டோமே... எவ்வளவு அடிபட்டாலும் வலிக்காது. நான் இப்ப ரொம்ப சந்தோஷமாயிருக்கேன்!''

''ஏதேது.. நீ இருக்கிற சந்தோஷத்தைப் பார்த்தா என்னையே கடிச்சுத் தின்னுடுவே போலிருக்கே''

''ஆமாம்... என் ஜீவாவை நான் தின்னாம வேற யார் தின்றதாம்?'' ஆர்த்தி அவன் காதை வலிக்காமல் கடித்தாள்.

''அட... முத்தம் கூட கொடுப்பே போலிருக்கே? அதுவும் இறுக்கமாய் கட்டியணைச்சு...''

''ஏன் தரமாட்டேன்? எனக்கென்ன பயம்? என் ஜீவாவுக்கு நான் முத்தம் தராமல் வேற யார் தருவதாம்?'' அவன் இடுப்பை இரு கைகளால் வளைத்து அணைத்து... அவன் கன்னத்தில் இதழ் பதித்தாள்.

அப்படியே மயங்கி விடுபவனைப் போல ஹேண்டில்பாரிலிருந்த கைகளை எடுத்துவிட்டு பின்பக்கமாய் சாய... பைக் தடுமாறியது.

''ஓ.... ஓ... ஏய்... ஜீவா... பைக் மோதப்போகுது...!'' அலறினாள் ஆர்த்தி.

''நாமதான் காதல்ல ஜெயிச்சிட்டோமே... அடிபட்டாதான் என்ன?''

''ஏய் முதல்ல ஹேண்டில்பாரைப் பிடி!''

ஜீவா சிரித்துக்கொண்டே பற்றினான்.

''அப்ப டயலாக் பேசியதெல்லாம் சும்மாவா?''

''நிஜம்தான்! ஆனா யோசிச்சுப் பார்க்கறப்ப உன் நிலைமைதான் சரியில்லாம இருக்கு!''

''ஏன்... எனக்கென்ன?''

''பைக் மோதறப்ப.. நான் உஷாரா கீழே குதிச்சிடுவேன்னு வச்சுக்க... லேசான சிராய்ப்போட நான் தப்பிச்சிடுவேன். ஆனா பைக் போகிற வேகத்துல உனக்கு குதிக்க கூட அவகாசமில்லாம எங்காவது மோதி அநியாயத்துக்கு அடிபடுவது நிச்சயம். அப்புறம் நம்ம ஃபர்ஸ்ட் நைட்டு அன்னைக்கு நீ ஸ்டிக்கை ஊன்றிக்கிட்டு தாங்கி தாங்கி நடந்து வர்றதைப் பார்க்க நல்லாவாயிருக்கும்?''

''எ.... என்னது?'' சர்க்கென்று பிரேக் போட்டான் ஜீவா.

''எவ்ளோ நல்ல மனசுடி உனக்கு?''

கதை தொடர்ச்சி 54-ல்

''சே... சும்மா விளையாட்டுக்கு சொன்னேன். கோவிச்சுக்காதே செல்லம்!''

''என்ன நீ.. ஒரேயடியா கொஞ்சி என் மூடை கெடுக்கறே? இதே ரீதியிலே போனா... நேரே உன் வீட்டுக்குப்போய்... அடுத்த வாரமே எங்க கல்யாணம் நடந்தாகணும்னு தர்ணா இருப்பேன்!'' பைக்கிலிருந்து ஜீவா இறங்க... ஆர்த்தியும் இறங்கினாள்.

''அவ்வளவு அவசரமா?''

''இருக்காதா பின்னே? லட்டு மாதிரி ஒரு காதலி. ஒரு எதிர்ப்பும் இல்லாம ரெண்டு பேர் வீட்லேயும் பச்சைக்கொடி காட்டியாச்சு. இதுக்கு மேலேயும் பொறுமையா எருமை மாதிரி காத்திருக்க சொல்றியே... நியாயமா?''

ஆர்த்தி கலகலவென சிரித்தபடி கடலலையில் கால் நனைக்க மணலில் கால் புதைய நடந்தாள்.

''சிரிச்சு... சிரிச்சு என்னைக் கொல்றியே!''

அவனும் கூடவே நடந்தான்.

''ஆர்த்தி....''

''ம்....''

''இந்த கண்டிஷன் தேவைதானா?''

''எந்த கண்டிஷன்?''

''உங்கண்ணனுக்கு கல்யாணம் நடந்த பிறகே நமக்கு கல்யாணம்னு சொல்றியே... அந்த கண்டிஷனைச் சொல்றேன்''

''அதுக்கான காரணத்தைதான் விளக்கி சொல்லிட்டேனே ஜீவா! இவ்வளவு நாள் காத்திருந்தீங்க. எனக்காக இன்னும் கொஞ்ச நாள் காத்திருக்க மாட்டீங்களா? ம்...!''

''அதுக்கில்லே ஆர்த்தி! இத்தனை நாளும் நம் கல்யாணத்துக்கு உங்க வீட்ல சம்மதிப்பாங்களா, மாட்டாங்களான்னு ஒரு டென்ஷன் இருந்தது. அதுக்காக காத்திருந்ததுலே ஒரு இனிய அவஸ்தையும் இருந்தது. ஆனா, எப்படியோ, உங்கண்ணன் உதவியால நமக்கு அந்த பக்கமும் கிரீன் சிக்னல் கிடைச்சாச்சு. அதனால ஒவ்வொரு நிமிஷமும் ஒவ்வொரு வருஷம் போல மலைப்பா தெரியுது. காத்திருக்க பொறுமையில்லே! தவிர, எங்கம்மாவுக்கு அடிக்கடி உடம்புக்கு முடியாமப் போயிடுது. தங்கச்சிக்கு வயசும், பக்குவமும் போதாது. வீட்டுப் பொறுப்பை ஒப்படைக்க சீக்கிரமே மருமகள் வந்தாத் தேவலைன்னு நினைக்கிறாங்க''

''எனக்கும் புரியாமலில்லே ஜீவா! பட், என் மனசையும் கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்குங்க. புதுசா வரப்போகிற அண்ணியோட கொஞ்ச நாள் சந்தோஷமா வாழ்ந்திட்டு வர்றேனே'' கெஞ்சலாய் கூறினாள்.

''புரியுது ஆர்த்தி! ஆனா, என் உள் மனசு உடனே கல்யாணம் பண்ணிக்க, உடனே கல்யாணம் பண்ணிக்கன்னு சொல்லிக்கிட்டே இருக்கு!'' என்றான் சீரியஸாக.

''உன் மனசு நிறைய சினிமா பார்த்து கெட்டுப் போயிருக்க போல அதான் பொறுமைய இழந்திடுச்சு''

43-ம் பக்க கதை தொடர்ச்சி..

''பிடிச்சா உடும்புப் பிடிதான்! உன்னை மாத்த முடியுமா?'' பெருமூச்சுடன் எங்கோ பார்த்தான்.

''ஏன்... கோவமா? எனக்கு மட்டும் ஆசையில்லையா ஜீவா? எனக்கும் கனவுகள், கற்பனைகள் உன்னைவிட அதிகமாகவே இருக்கு. என் சாயல்ல ஒரு பையனையும், உன் சாயல்ல ஒரு பொண்ணையும் பெத்துக்கணும்னு என்னோட கனவுகளுக்கு இறக்கைகூட முளைச்சாச்சு! நீ என்னடான்னா... கோவிச்சுக்கறே''

இருந்த கொஞ்சநஞ்ச சஞ்சலமும் காணாமல் போக... அவளை நெருக்கு நேர் நிறுத்தி குறுகுறுவென அவளையே பார்த்தான்.

''நிஜமாவா?''

''என்ன நிஜமாவா?''

''உன் சாயல்ல ஒண்ணும், என் சாயல்ல ஒண்ணுமாக ரெண்டு குழந்தைகள் வேணுமா?''

''ம்....''

''ரெண்டு போதுமா?''

''பின்னே?'' என்றாள் கண்கள் விரிய.

''இன்னும் ரெண்டு?''

''ஐயோ... வேணாம்பா... என்னால முடியாது!''

''ப்ளீஸ்டா... நான் நாலு குழந்தைகளை பெத்துக்கணும்னு பெரிய பெரிய கனவெல்லாம் வளர்த்து வச்சிருக்கேன். ப்ளீஸ்... என் கண்ணுல்லே...''

''யாரைக்கேட்டு ஆசைப்பட்டே? ரெண்டே போதும்! அதுங்களை வளர்த்து ஆளாக்கறதுக்கே உன்னைப்பிடி, என்னைப்பிடின்னு ஆகிடும். நீ ஆபீஸ்க்கு போய்டுவே... அதுங்ககிட்டே நானில்லே கஷ்டப்படணும்? கிஷோர் பேனாவை சமந்தா தூக்கி வச்சிருக்கும். சமந்தாவோட புள்ளை கடைசி வாண்டு கழி பிஸ் பிஸா கிழிச்சிட்டிருக்கும். எல்லாரையும் சண்டை மூள வச்சிட்டு சமர்த்தா உட்கார்ந்திருப்பான் சஞ்சய்! இவங்களை சமாளிக்க, சமாதானம் பண்றதுக்குள்ளே எனக்கு கண் விழுந்திடும். என்னால முடியாதுப்பா. ரெண்டு குழந்தை பிறந்த உடனே நான் ஆபரேஷன் பண்ணிக்குவேன்!'' ஆர்த்தி சண்டை போடுவதுப்போல் சீரியஸாக பேசிக்கொண்டே போக...

ஜீவா அவளை ஆச்சர்யமும், கேலியுமாய் பார்த்தான்.

''என்ன அப்படிப் பார்க்கறே ஜீவா?''

''இன்னும் கல்யாணமே ஆகலே! அதுக்குள்ளே இத்தனை குழந்தைகளையும் பெத்து, பேர் வச்சு.. அதுங்களோட மல்லுக்கட்டிக்கிட்டு... உனக்குள்ளே இவ்வளவு ஆசையா கண்ணம்மா?''

தன்னைமீறி உளறிவிட்ட தன்னை நினைத்து வெறுவாய் வெட்கப்பட்ட ஆர்த்தி வாழைப்பூவைப் போல் தலை கவிழ்ந்தாள்.

காதலுடன் அவள் மோவாயை உயர்த்தினான்.

அவன் முகத்தைப் பார்க்க முடியாத நாணத்தோடு எங்கோ பார்வையை வீசினாள்.

வெட்கத்தில் அவள் முகம் பன்னீர் ரோஜாவைப் போலிருந்தது.

அவளையே ஆசையுடன் பார்த்தான் ஜீவா.

ஆர்த்தி உடைத்த கோதுமை நிறம். சற்றே பெரிய கண்கள். நீளமான நாசி. வரிகளில்லாத குவிந்த இதழ்கள். வெல்வெட் சருமம் பிறந்த குழந்தையை நினைவுப்படுத்தும். கருமையான கருள் கூந்தல். வளைந்து, நெளிந்து ஏறி இறங்கும் கட்டான உடல். கண்பட்டு விடக்கூடாது என்று நினைத்து பிரம்மன் கன்னக்கதுப்பில் அழகாய் ஒரு மச்சமும் வைத்திருந்தான்.

''ஆர்த்தி....''

''ம்....''

''என்னால முடியல...''

''எது?'' புரியாமல் பார்த்தாள்.

''இப்பவே கல்யாணம் பண்ணிக்கலாமா?''

''ச்சீ...!'' வெட்கத்துடன் அவன் மார்பில் முகம் புதைத்துக் கொண்டாள்.

வீட்டில் கல்யாணக்களை தன்னாலே வந்தமர்ந்து கொண்டது.

விக்னேஷிற்கும் நல்ல வரன் ஒன்று அமைந்துவிட்டது.

அஷ்டலக்ஷ்மி தான் விருப்பப்படியே மருமகள் அமைந்துவிட்டதில் பூரித்துப் போயிருந்தாள். அவளின் பெரியப்பா மகன் அரிராமனின் மூத்த மகள் சாருலதாவைதான் விக்னேஷிற்கு கல்யாணம் பண்ணி வைக்க வேண்டும் என்று மிகவும் ஆசைப்பட்டாள்.

பி.ஏ. வரை படித்துவிட்டு வீட்டோடு இருக்கும் சாருலதா அழகானவள் மட்டுமல்ல. அடக்கமான பெண்ணும் கூட! அவள் கையில் நளபாகம் வேறு. சமையலில் அசத்துக்கும் பெண்! அத்தை அஷ்டலக்ஷ்மியை மட்டுமல்ல அத்தான் விக்னேஷையும் சாருவுக்கு ரொம்பவே பிடிக்கும்.

தன் விருப்பத்தை அஷ்டலக்ஷ்மி சொன்னபோது, ''அம்மா... என்னை பெத்தவங்க நீங்க! வாய்க்கு ருசியா வகை வகையா சமைச்சுப்போட்டு எங்க பசியை தீர்க்கற நீங்க வாழ்க்கைத்துணையை தேர்ந்தெடுத்து தர்றதிலே இன்னும் ரெத்தை எடுத்துப்பீங்கன்னு நல்லாவேத் தெரியும். உங்களுக்கு எந்தப் பெண்ணை பிடிக்குதோ... அவ கழுத்துலேதான் தாலி கட்டுவேன் போதுமா?'' என்றான் விக்னேஷ்.

விக்ரம் உடம்பு முழுக்க சொறிந்துகொண்டே ''ஐயோ தாங்க முடியலையே! விஜய்காந்தும், மனோரமாவும் பேசிக்கிற மாதிரி பேசிக்கிறாங்களே'' என்றலறினான்.

அவன் நக்கலுக்கு சிரித்தான் விக்னேஷ்.

''இண்டலா இருக்கா? பார்த்துக்கிட்டேயிரு. உனக்கொரு வேளை கிடைக்கட்டும். சாருலதாவாவது அடக்கமான பெண்! ஆனா, உனக்கு நான் பார்த்து வச்சிருக்கிற கோமதி... உன்னை அடக்கியாளற பெண்! அப்ப

தெரியும் உன் கதை!'' அம்மா விக்ரமின் காதை பிடித்து வலிக்காமல் திருகினாள்.

''கொமடியா? பேர்லயே கிராமத்தனம் வீசுதே! அம்மா வீணா குழப்படாதே! என்னோட ரேஞ்சே வேற'' சட்டை காலரை தூக்கி விட்டுக் கொண்டே நகர்ந்தான்.

''என்ன சொல்லிட்டுப் போறான் இவன்? எனக்கு இவனைப் பத்திதான் கவலையே! சினிமா, சினிமான்னு அலையறவன்... காதல் கீதல்னு சொல்லி எவளையாவது கூட்டிக்கிட்டு வந்து கல்யாணம் பண்ணி வைங்கன்னு சொல்லுவானோன்னு பயமாயிருக்கு!''

''சேச்சே... நம்ம விக்ரம் அப்படியெல்லாம் பண்ணமாட்டான்ம்மா! அவன் விளையாட்டுப் பிள்ளை. விளையாட்டா எதையாவது பேசுவானே தவிர... அவன் மனசுல எதுவுமில்லே. அவனுக்குள்ளே பெரிய நடிகனா வரணும்ங்கற லட்சியம் மட்டும்தான் இருக்கு. ஒரு லட்சியத்தை அடையணும்கற வெறி உள்ளவங்க மத்த விஷயங்கள்ல கவனத்தை சிதறவிட மாட்டாங்கம்மா!''

''என்னமோ... நீ சொல்றே! சரி... உன் விஷயத்துக்கு வருவோம். உன் ஜாதகமும், சாருலதா ஜாதகமும் அமோகமா பொருந்தியிருக்கு. வர்ற இருபத்தியெட்டாம் தேதி நாள் ரொம்ப நல்லாயிருக்காம். அன்னைக்கு கல்யாணத்தை வச்சுக்கலாமான்னு அண்ணன் கேக்கறாரு. உங்கப்பாவும் சரின்னுட்டாரு! நீ என்னப்பா சொல்றே?''

''நான் என்னம்மா சொல்லப்போகிறேன்? எல்லாம் உங்க இஷ்டம்தான்! ஆனா, இருபத்தியெட்டாம் தேதிக்கு இன்னும் பத்தொன்பது நாள்தானேம்மா இருக்கு? அதுக்குள்ளே இவ்வளவு பெரிய நிகழ்ச்சியை நடத்த ஏற்பாடு பண்ண முடியுமா?''

''ஏன் முடியாது? எல்லாத்தையும் உங்க மாமா பார்த்துப்பார். சாருலதாவுக்கு இனிதான் ஒவ்வொண்ணா தேடித்தேடி வாங்கணும்ங்கற அவசியமில்லே. எல்லாமே இருக்கு. முகூர்த்தப்பட்டும், தாலியும் மட்டும்தான் வாங்கணும்? இன்விடேஷன் அடிக்கணும். அவ்வளவு தானே? அதுக்கு ரெண்டு, மூணு நாள் போதாதா?''

''சரிம்மா... ஏற்பாடு பண்ணுங்க'' என்றான் வெட்க சிரிப்புடன்.

அதற்கடுத்து வந்த நாட்களில் காரியங்கள் மளமளவென புயல் வேகத்தில் நடந்தன.

நகரில் பெரிய மண்டபத்தை புக் செய்தனர். ரிசப்ஷனுக்கு 'ஜீவராஜா' இன்னிசை நிகழ்ச்சிக்கு ஏற்பாடு செய்தனர்.

காஞ்சிபுரம் சென்று பட்டுப்புடவைகள் எடுத்து வந்தனர்.

விக்னேஷ் இரவு நேரங்களில் சாருலதாவின் போட்டோவை நெஞ்சில் வைத்தபடி உறங்க முயற்சிப்பான். உறக்கம்தான் வருவதில்லை.

கல்யாண அழைப்பிதழ்கள் அச்சடிக்கப்பட்டு வந்துவிட்டது.

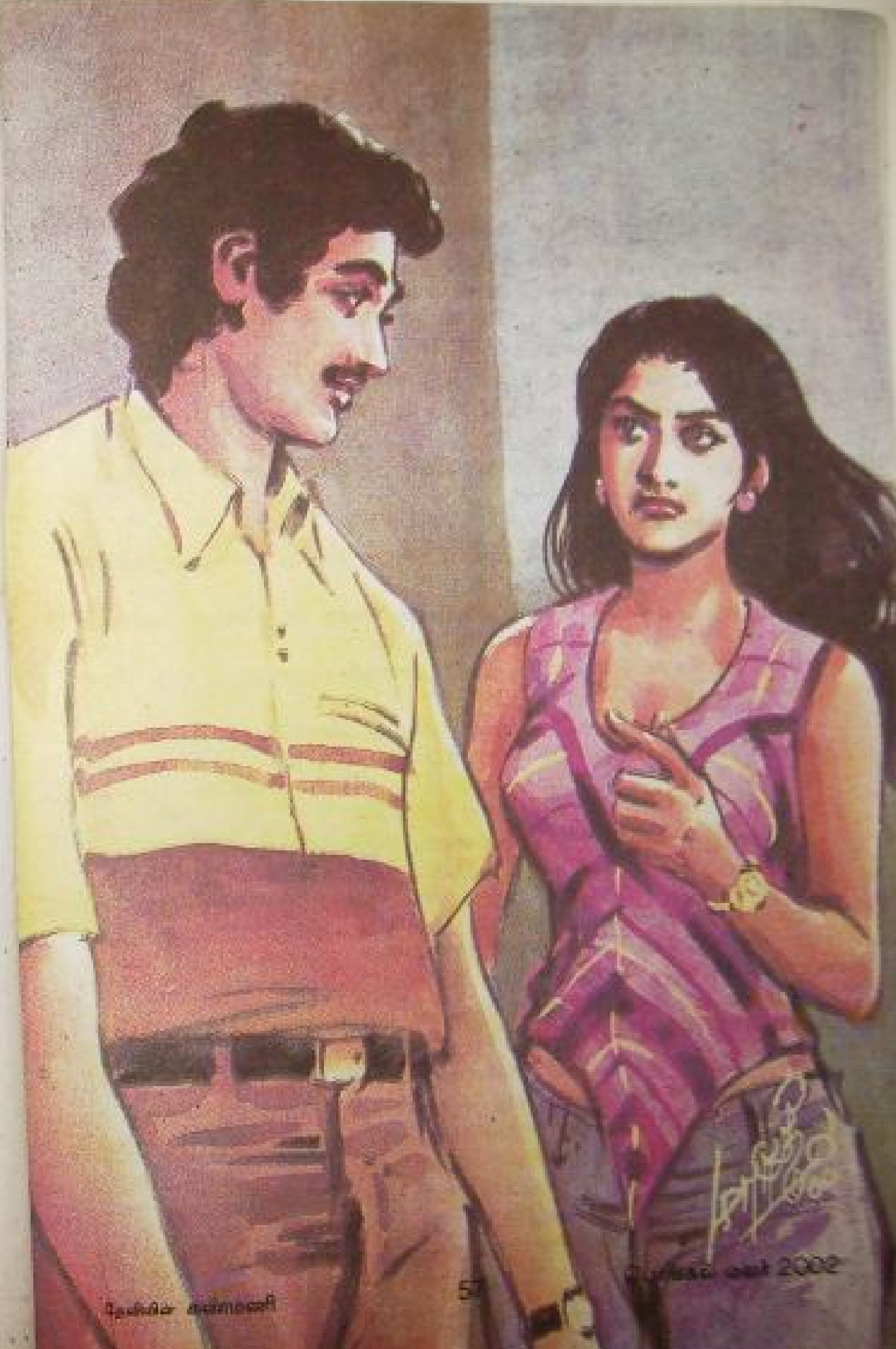

8

விக்ரம் தந்த திருமண அழைப்பிதழை வாங்கிக்கொண்டாள் நர்மதா. பிரித்துப் படித்து மூடி வைத்தாள்.

"இந்த கல்யாணத்துக்கு நான் வரணுமா விக்ரம்?"

"வந்தால் சந்தோஷப்படுவேன்! எங்க வீட்லே நடக்கிற முதல் நல்ல நிகழ்ச்சி இது! நீயும் கலந்துக்க வேண்டாமா?"

"ம்..." என்று சற்று நேரம் யோசித்தாள் நர்மதா.

"என்ன இதுக்குப்போய் இவ்வளவு யோசிக்கறே?"

"சரி... வர்றேன்!"

"ஓ..... தாங்க்யூ... தாங்க்யூ ஸோ மச் டியர்!" அவள் கன்னத்தில் முத்தமிட முயன்றான்.

"ம்ஹூம்... நாட் நவ்!"

"கிஸ் பண்ணக்கூட விடமாட்டேங்கறியே நர்மி... ஏன்?" ஏக்கத்துடன் கேட்டான்.

"அப்பத்தான்... என்னை அடையணும்ங்கற வெறிவரும். எனக்காக எந்த தியாகத்தையும் செய்ய தயாராயிருப்பே!"

"உனக்காக உயிரையே தரத் தயாராயிருக்கறப்ப... என் மேல உனக்கேன் இப்படியொரு டவுட்?"

"நீ... சாதாரண மிடில் க்ளாஸ்ல பிறந்து வளர்ந்தவன். கட்டுப்பாடு, கண்டிப்புன்னு கட்டத்துக்குள்ளே வளர்த்திருப்பாங்க! நீயெல்லாம் லேசுலே குடும்பத்தை மறக்கமாட்டே! கடைசி நேரத்துலே கண்ணீரோட எனக்கு டாட்டா காட்ட மாட்டேன்னு என்ன நிச்சயம்?"

"நர்மி... என்னைப்பத்தி அவ்வளவு மோசமாகவா எடை போட்டு வச்சிருக்கே? எனக்கு உன்னைவிட வேற எதுவும், யாரும் முக்கியமில்லே! சினிமான்னா... எனக்கு உயிர் தெரியுமா? அதிலே நடிச்சு பெரிய ஹீரோவா வரணும்ங்கறது என் கனவு. அதையே உனக்காக உதறி தள்ளினவன் நான்! என்னை சந்தேகப்படாதே!" விக்ரமின் முகம் வேதனையில் கூம்பிப்போனது.

அவனை ஆறுதல்படுத்தும் விதமாக அவன் கையை எடுத்து தன் கைகளுக்குள் பொத்திக்கொண்டாள்.

"நம்ம காதலைப் பத்தி உங்க வீட்லே எப்ப சொல்லப்போறே?"

"அண்ணன் கல்யாணம் முடிஞ்சதும்... பேசிடறேன் நர்மி!"

"இப்பவே சொல்லிடறேன் விக்ரம்! எங்கப்பா எப்பேர்ப்பட்ட ஆளுன்னு உங்களுக்கு நல்லாவே தெரியும். அவர் உங்க வீடு தேடி வந்து பேசணும்னு உங்க வீட்லே எதிர்பார்த்தாங்கன்னா அது நடக்காது. நம்ம காதலை எங்கப்பா ஏத்துக்கிட்டதே பெரிய விஷயம்!"

"எனக்குத் தெரியாதா நர்மி? இதையெல்லாம் நீ எனக்கு சொல்லணுமா

என்ன?"

"புரிஞ்சா சரி!" என்றாள் உதட்டோரம் மெல்லிய புன்னகை இழையோட.

'அப்பாடா... நர்மி புன்னகைத்துவிட்டாள். அவளுக்கு என் மீது கோபமில்லை!' நிம்மதியாய் மூச்சுவிட்ட விக்ரமின் செயல் எஜமானியைக் கண்டு வாலாட்டும் பொமரேனியன் போலிருந்தது.

"ஏம்மா... உனக்கும் பட்டுப்புடவை எடுத்திருக்கக்கூடாதா? பட்டுத்துணியிலே சுடிதார் எடுத்துகிட்டியே?" ஆர்த்தியிடம் கேட்டார் அப்பா.

ஹாலில் வாங்கி வந்திருந்த துணிமணிகளை கடைப்பரப்பியிருந்தனர்.

"நானும் இதைத்தான் சொன்னேன். கல்யாணமாகப்போறப் பொண்ணு! பட்டுப்புடவை எடுத்துக்கன்னேன். கேட்டாதானே?"

"நம்ம வீட்லே இருக்கறவரைக்கும் என் இஷ்டத்துக்கு ஆடிப்பாட முடியும். உடுத்த முடியும். மாமியார் வீட்டுக்கு போயிட்டா... கைய கால கட்டிக்கிட்டுதான் உக்காரணும். அதுவும் அண்ணன் எனக்காக பார்த்திருக்கிற அலையன்ஸோட அம்மாவும், அப்பாவும் ரொம்ப ஆர்த்தோடக்ஸாம். மாடர்ன் டிரஸ்ஸெல்லாம் போட அனுமதிக்கமாட்டாங்களாம்!" ஆர்த்தி விக்னேஷை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடி கூற.... 'அப்படியா சங்கதி' என்பதுப் போல் தலையாட்டினான் விக்னேஷ்.

"அப்படியா? இது எனக்கு புதிய செய்தி! உனக்கு யார் சொன்னது?"

"அ.... அண்ணா!"

"அதானே... விக்னேஷுக்கே தெரியாத விஷயம் உனக்கெப்படி தெரிஞ்சது?" அம்மா வியப்புடன் கேட்டாள்.

"அது.. அது வந்து அண்ணா காப்பாத்தேன்!" மெல்லிய குரலில் கெஞ்சினாள்.

"உங்களுக்கு விஷயம் தெரியாதில்லே? ஜீவா வீட்லேர்ந்து பொண்ணு பார்த்திட்டு போனதிலேர்ந்து மாப்பிள்ளை தினமும் ஆர்த்தியோட போன்ல பேசறார்."

"அப்படியா? ஏம்மா ஆர்த்தி... விக்னேஷ் சொல்றது நிஜமா?"

"அ... ஆமாப்பா!"

"கல்யாணத்துக்கு முன்னால இப்படி பேசிக்கறதெல்லாம்...." கோகுல்நாத் வார்த்தையை முழுதாய் முடிக்கவே தயங்கினார்.

"அதனாலென்னப்பா? இந்த காலத்துல இதெல்லாம் சகஜம். ஜீவாதான் நம்ம மாப்பிள்ளைன்னு முடிவுப் பண்ணியாச்சு. ரெண்டு வீட்டுப் பெரியவங்களும் கூடிப்பேசி முடிவு செஞ்சப் பிறகு இவங்க ரெண்டு பேரும் காதலிக்கிறாங்க! இது தப்பில்லையே!"

"என்னமோப்பா... ஆர்த்திக்கும் சீக்கிரமா முடிச்சிட்டாதான் மனசுக்கு நிம்மதி!"

"எல்லாம் நல்லபடி நடக்கும். ஏன் டென்ஷனாகறீங்க?"

ஆர்த்தி அண்ணனை நன்றியுடன் பார்த்தாள்.

'எல்லா விஷயத்திலேயும் என்னைக் காப்பாத்தற உங்களுக்கு நன்றிக்கடனா என்னப் பண்ணப்போறேன்?' என்றெண்ணிக் கொண்டாள்.

விக்ரம் வீட்டிற்குள் நுழைந்து கொண்டிருந்தான். இவர்களை பார்த்ததும் அருகில் வந்தான்.

''என்ன விக்னேஷ்... ஜவுளிக்கடையையே அள்ளிக்கிட்டு வந்திருக்காங்க!''

''உன்னைத்தவிர மத்த எல்லாருக்கும் எடுத்தாச்சு. இந்தா இதிலே அஞ்சாயிரம் ரூபா இருக்கு. உனக்கு பிடிச்ச டிரஸ்ஸா வாங்கிக்க!'' விக்னேஷ் பாக்கெட்டிலிருந்து பணத்தை எடுத்து தம்பியிடம் கொடுத்தான்.

''தாங்க்ஸ்'' என்றபடி வாங்கி தன் பாக்கெட்டில் வைத்துக்கொண்டான் விக்ரம்.

''அஞ்சாயிரம் எதுக்கு விக்னேஷ்? ரெண்டாயிரமோ, மூவாயிரமோ கொடுத்தா போதாதா?''

''கொடுக்கறவங்களையும் கெடுக்காதீங்கப்பா... அம்மா பசிக்குது... டிரஸ் மாத்திக்கிட்டு வர்றேன்... எடுத்து வைங்க!'' விக்ரம் தன் அறையை நோக்கி நடந்தான்.

''நீதான் அவனை கெடுக்கறே!'' என்றார் அப்பா விக்னேஷை பார்த்து.

''யாருக்குப்பா தர்றேன்? என் தம்பிக்குதானே? இந்த ஜென்மத்துல அவன் என் தம்பி. மறுபடியும் நானும் அவனும் ஒரே வயித்துல பொறக்கப் போறோமா என்ன? பிறக்கறதும் ஒருமுறை, இறக்கறதும் ஒருமுறை! இந்த மாதிரி விசேஷங்கள் மனுஷனோட லைஃப்ல ஒருமுறைதான் வரும்? எல்லோரும் ஜாலியா என்ஜாய் பண்ணனும்னு ஆசைப்படறேன். விக்ரம் கொஞ்சம் பந்தாவான ஆளு! அவனோட ரேஞ்சுக்கு டிரஸ் வாங்க, ரெண்டாயிரம், மூவாயிரமெல்லாம் காணாதுப்பா!''

''போதும் நிறுத்து விக்னேஷ்! நல்ல விஷயத்தைப் பத்தி பேசும்போது... அபசகுனமா இறப்பை பத்தியெல்லாம் பேசிக்கிட்டு?'' என்றாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

அவள் முகம் வெளிறிப்போய் இருந்தது.

''எம்மா... இப்படி பயப்படறே?''

''அவளுக்கு பயப்படறதை தவிர வேறென்னத் தெரியும்?'' என்றார் கோகுல்நாத் கிண்டலாக.

''என்னைக் கிண்டல் பண்ணலேன்னா உங்களுக்கு தூக்கம் வராதே விக்னேஷ்... நாளைக்கு நம்ம குலதெய்வத்துக்கு பொங்கல் வைக்கறதா வேண்டிக்கிட்டிருக்கேன். குடும்பத்தோட கோவிலுக்குப் போகிறோம். நீ பாட்டுக்கு இன்விடேஷன் வைக்கணும்னு ஓடிப் போறே!''

''ஓடினாலும் திரும்பி வரதானேப் போகிறேன்? நல்லவேளை ஞாபகப்படுத்தினீங்க! அண்ணா நகர் வரைக்கும் போய்ட்டு வந்திடறேன். அங்கே நாலு பேருக்கு இன்விடேஷன் வைக்கணும்!'' எழுந்துகொண்டான்.

''போய்ட்டு சீக்கிரம் வந்திடுப்பா!''

''சரிம்மா...!''

''விக்னேஷ்! டைலர் இன்னைக்கு டிரஸ் கொடுத்திடறேன்னு சொல்லியிருந்தான். கார்டு கொடுத்திட்டுப் போ... நான் வாங்கி வந்திடறேன்''

''டிராயர்லதாம்பா போட்டு வச்சிருக்கேன். எடுத்துக்குங்க. தையகூலி...'' என்றபடி பாக்கெட்டில் கையை விட்டான்.

''என்கிட்டே இருக்குப்பா... நீ கிளம்பு!''

''ஆர்த்தி... குடிக்க ஒரு கிளாஸ் ஜில் வாட்டர் எடுத்துட்டு வாயேன்!''

''இதோ...!''

ஃப்ரிட்ஜை திறந்துகொண்டு வந்து கொடுத்தாள் ஆர்த்தி.

வாங்கி குடித்தவன்... ''வர்றேம்மா... வர்றேன்ப்பா வர்றேன் ஆர்த்தி!'' செல்லமாய் அவள் கன்னத்தை தட்டிக் கொடுத்துவிட்டு சென்றான்.

விக்னேஷின் மனம் நிறைந்திருந்தது. அந்த நிறைவில் பைக் குதிரை பாய்ச்சலில் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. உதடு குவித்து விசிலடித்தபடி ஓட்டினான்.

'என்ன குறை எனக்கு? அருமையான அம்மா, அப்பா, தம்பி, தங்கை. நல்ல படிப்பு. படிப்புக்கேற்ற வேலை. கைநிறைய சம்பளம். ஆர்த்திக்கும் திருமணம் நிச்சயமாகிவிட்டது. என கண்மணிக்கு விமரிசையாக திருமணம் நடத்திவிட வேண்டும். ஜீவா நல்லவன். அவள் கண்ணில் தூசிவிழாமல் பார்த்துக்கொள்வான். சாருலதா!' அவள் பெயரை நினைக்கும்போதே வானில் பறப்பது போலிருந்தது.

'அழகான பெண்! அருமையான பெண். வீட்டிற்கு தெரியாமல் அவளை இரண்டு மூன்று முறை கோவிலுக்கு வரவழைத்து பேசியது சுவாரஸ்யமான விஷயம். ஒரு ஆணுக்கு மற்ற எல்லாவற்றையும் விட மனைவியாய் வருபவள் நல்லவளாய், கணவன் மனதை புரிந்து நடப்பவளாய் இருக்கவேண்டும். எதிர்மறை கருத்துடையவளாய் இருந்துவிட்டால் அவன் வாழ்க்கையே அஸ்தமனம்தான்! சும்மாவா சொன்னார்கள்? மனைவி அமைவதெல்லாம் இறைவன் கொடுத்த வரம் என்று? கடவுள் அந்த விஷயத்திலும் எனக்கு குறை வைக்கவில்லை. சாருலதா என்னைப்போலவே என் குடும்பத்தினர் மீது அக்கறை கொண்டவளாய் இருக்கிறாள். நெருங்கிய உறவுக்காரி என்பதும் ஒரு காரணம். என் சாருவையும் நான் ஒரு குறையும் வைக்காமல் நெஞ்சில் வைத்து தாங்குவேன்.

கல்யாணம் முடிந்த கையோடு அப்பாவிற்கென்று தனியே ஒரு கலர் டி.வி. வாங்கித் தரவேண்டும். பாவம்... இரவில் அவருக்கு தூக்கம் வரமாட்டேங்கிறது. தூக்கம் வரும் வரை ஹாலில் இருக்கும் டி.வி. முன்னாடியே அமர்ந்து விடுகிறார். சிலசமயம் ஒருமணி, இரண்டு மணிக்கூட ஆகிவிடுகிறது. வயதான காலத்தில் அவருக்கு நல்ல ரெஸ்ட் தேவை. அவர் அறையிலேயே ஒரு டி.வி. இருந்தால் நல்லது. அன்பான அவன் மனம் வீட்டைச் சுற்றியே வட்டமிட்டுக் கொண்டிருந்தது.

இடதுபக்கம் எதிர்ப்புற சாலையில் இருந்த கடை ஒன்று அவன் கவனத்தை ஈர்த்தது.

ஆயுர்வேத மருந்துகள் விற்கும் கடை!

அம்மா ரொம்ப நாட்களாக காலில் மசாஜ் செய்வதற்காக ஒரு குறிப்பிட்ட எண்ணெயை கேட்டுக் கொண்டிருந்தாள். அந்த எண்ணெய் குறிப்பாக கேரளாவில் மட்டுமே தயாரிக்கப்பட்டு விற்பனைக்கு அனுப்பப்படுகிறது. எத்தனையோ இரண்டு மூன்று கடைகளில் கேட்டு கிடைக்கவில்லை. இதுபோன்ற ஆயுர்வேத மருந்து கடைகளில் கிடைக்கும் என்று ஒரு கடைக்காரர் சொன்னது நினைவிற்கு வர... விக்னேஷ் பைக்கை வளைத்து இடது பக்கமாய் திருப்பி செலுத்த... எதிர்ப்புற சாலையில் மிக வேகமாய் வந்து கொண்டிருந்த கார் ஒன்று இவன் பைக் மீது மோத... விக்னேஷ் பந்து போல் தூக்கியெறியப்பட்டு சாலையில் விழவும்... ஒரு லாரி சடர்ன் பிரேக் போட்டும் முடியாமல் அவன் மேல் ஏறி இறங்கவும் சரியாய் இருந்தது.

விக்னேஷ் ரத்த வெள்ளத்தில் துடித்தான். அவனின் இதயம் தன் கடைசி துடிப்பை நிறுத்துமுன் அவன் கண்களுக்குள் அம்மா, அப்பா, ஆர்த்தி, விக்ரம், சாருலதா வந்து நின்றனர்.

'கடவுளே... என்னைக் காப்பாற்று! என் குடும்பத்திற்கு நான் வேண்டும். என்னைப் பறித்துக்கொள்ளாதே... காப்பாற்றுங்களேன்! என்னை யாராவது காப்பாற்றுங்.....'

விக்னேஷின் இறுதி துடிப்பும் நின்று போனது.

"ரிசப்ஷனுக்காக தைக்க கொடுத்த கோட், சூட்டை அமர்க்களமா தைச்சிருக்கான் டைலர். இதை போட்டுக்கிட்டு சாருலதாவோட நிக்கறப்போ சும்மா ராஜா மாதிரி இருக்கப் போகிறான் என் பிள்ளை!" டிரஸ்ஸை பிரித்து பார்த்தபடி கூறினார் கோகுல்நாத்.

"அதென்ன உங்க பிள்ளை? நம்ம பிள்ளைன்னு சொல்லுங்க!" கிரைண்டரிலிருந்த மாவை வழித்துப் போட்டுவிட்டு கையை கழுவி துடைத்தபடி வந்த அஷ்டலக்ஷ்மி கணவனிடம் செல்லமாய் சண்டை இழுத்தாள்.

"வாய் தவறி சொல்லிட்டேன்... மன்னிச்சுடுங்க மேடம்!" என்றார் வாய்பொத்தி.

"இந்த நக்கல்தானே வேண்டாங்கறது!"

"சரி அதை விடு! புது மாப்பிள்ளையை எங்கே காணோம்?"

"நானும் அவனைதான் எதிர்பார்த்துக்கிட்டிருக்கேன். போய் ரொம்ப நேரமாய்டுச்சே!"

"லேட்டானாலே எங்கேர்ந்தாலும் போன் பண்ணி சொல்லிடுவானே!"

"ஒருவேளை நம்ம போன் தான் வேலை செய்யலியோ?" சந்தேகத்துடன் ரிசீவரை எடுத்து காதில் வைத்தாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

அதேசமயம்... காலிங் பெல் அலறியது.

"விக்னேஷ்தான்... போய் கதவை திற!"

அஷ்டலக்ஷ்மி வாசலுக்கு விரைந்து கதவைத் திறந்தாள்.

போலீஸ்காரர் ஒருவர்... விக்னேஷின் மரணச் செய்தியோடு நின்றிருந்தார்.

"மிஸ்டர் கோகுல்நாத்ங்கறது...

"இந்த வீடுதான்!" என்றாள் முகம் வெளிற...

9

பொல்லாத காலம் சொல்லாமல் வரும்!

அப்படிதான் அந்த வீட்டிற்கும் வந்திருந்தது. புயலில் சிக்கிய பாய்மரக்கப்பலைப் போல்... அந்த வீட்டின் நிம்மதியும், மகிழ்ச்சியும் சின்னாபின்னமாகியிருந்தன.

விக்னேஷ் மறைந்து வாரம் ஒன்றானப் பிறகும் கொஞ்சம் கூட இயல்பு நிலைக்கு திரும்பவில்லை. மழைமேகம் போல் வீடு இருள் சூழ்ந்திருந்தது.

அழுதழுது கண்ணீர் வற்றிப்போயிருந்தது பெற்று வளர்த்தவர்களுக்கு. கண்ணீர் வெளிப்படாத துக்கம் உள்ளே உதிரம் வடிந்து கொண்டிருந்தது.

காற்றில் கதவு அசைந்தால் கூட, "வந்துட்டியா விக்னேஷ்?" என்று வாசலுக்கு ஓடுவாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

வெறுமை தாக்கும்போது ஒவ்வொரு முறையும் இதயம் சிதறினாள்.

"அன்னையின் அன்புக்கு வயதே கிடையாதல்லவா?" அது எப்போதும் ஒரே மாதிரி சிதிலமடையாமல் தானே இருக்கும்?

அஷ்டலக்ஷ்மி பெண்... வாய்விட்டு அழுது தன் துயரத்தை வெளிப்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறாள்.

ஆனால், கோகுல்நாத்?

ஹார்ட் பேஷண்ட் என்பதற்காக அதிகப்படியான அன்பை அப்பாவிடம் செலுத்திய தலைமகனை அநியாயமாய் பறிகொடுத்து விட்டாரே! அவரை ஒரு சின்ன வேலை செய்தால் கூட கோபித்துக்கொள்வானே? சண்டை போடுவானே?

இனி அப்படி கோபித்து கொள்ள எனக்கு யார் இருக்கா விக்னேஷ்?

'இனி அப்படி கோபித்து கொள்ள எனக்கு யார் இருக்கா விக்னேஷ்? எனக்குப் பிறகு இந்த குடும்பத்தை தாங்குவாய் என்றெண்ணி இருந்தேனே? உன்னை இல்லாமல் ஆக்கிவிட்டானே இரக்கமில்லாத கடவுள்! எங்கேயிருக்கே விக்னேஷ்?

எங்களைப் பிரிஞ்சி ஒருநாள் கூட இருக்கமாட்டியே! இத்தனை நாள் எப்படிப்பா இருக்கே?' நினைத்து... நினைத்து நெஞ்சு கனத்தது. அவ்வப்போது சுருக் சுருக் என்று ஒரு வலியும் தைத்தது.

விக்ராம் மௌனமாய் அமர்ந்தவன்! இடிந்துப் போயிருந்தான். இப்படியொரு துயர் விக்னேஷிற்கு ஏற்படும் என்று அவன் கொஞ்சமும் எதிர்பார்க்கவில்லை.

சாருலதா விஷயம் கேள்விப்பட்டதும்... ஜீரணிக்க முடியாத அதிர்ச்சியில் விஷம் குடித்து... ஹாஸ்பிடலில் அனுமதிக்கப்பட்டு... கஷ்டப்பட்டு காப்பாற்றி இருக்கிறார்கள். இன்னமும் ஹாஸ்பிடலில்தான் இருக்கிறாள். பாவம்... அவளுக்குள் எத்தனை எத்தனை ஆசைகளோ...

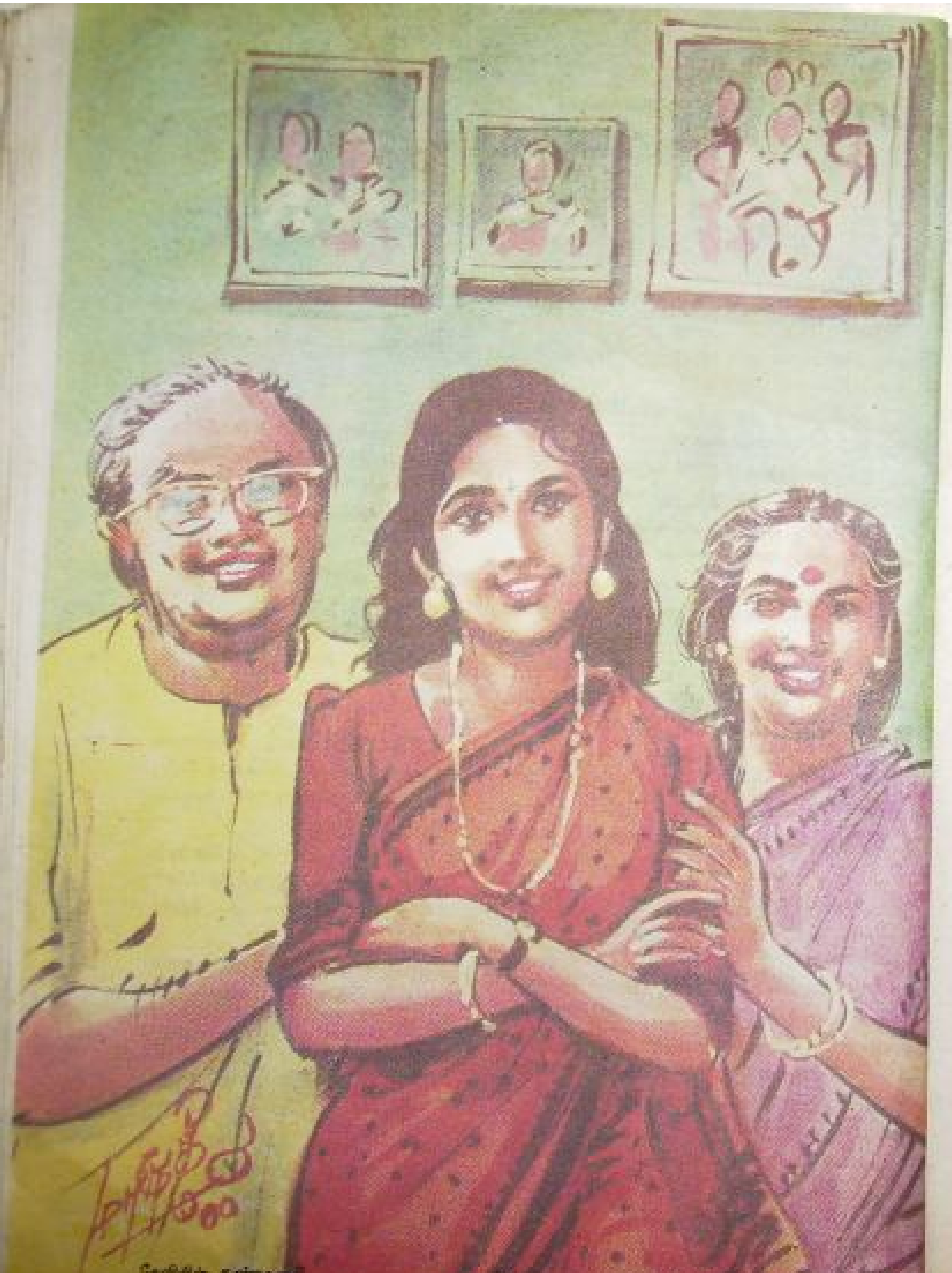

கனவுகளோ? அத்தனையும் கூழான விக்னேஷின் உடலோடு நசுங்கிப் போய்விட்டதே!

ஆர்த்தியின் கண்ணீர்தான் வற்றாத ஜீவநதியாய் உற்பத்தியாகிக் கொண்டேயிருந்தது.

'அண்ணா... என்னண்ணா இது? உனக்கேன் இப்படியொரு கோர முடிவு? என் வாழ்க்கையில் ஒளியேற்றிவிட்டு நீ அணைந்துவிட்டாயே! மண்ணில் விழாத மழைத்துளியாய் உன் அப்பழுக்கற்ற அன்பு இனி, எந்த ஜென்மத்தில் கிடைக்கப் போகிறது? என்னால் உன்னைப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை அண்ணா! வந்துவிடேன்...! உங்களை ஏமாற்றதான் இப்படியொரு நாடகமாடினேன் என்று கூறி எங்களை சமாதானப்படுத்தேன்! உனக்காக, நமக்காக வாங்கி வந்த புதிய உடைகளை பாரேன்....! எப்படிண்ணா அதை உடுத்த முடியும்? அம்மா இறுகிப்போய் விட்டார்கள். அவர்களை பார்த்தாலே பயமாயிருக்குண்ணா! அப்பாவுக்கு நெஞ்சு வலிக்கிறதாம். உன்னைப் பார்த்தால் போதும் அவர்களுக்கு! வந்து விடுண்ணா! ப்ளீஸ் வந்துவிடு...!' குமுறிக் குமுறி அழுதாள் ஆர்த்தி.

ஜீவா வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

அந்த வீட்டை அப்படியொரு சூழலில் பார்க்கவே வேதனையாக இருந்தது.

'எப்பேர்பட்ட நல்லவன் விக்னேஷ்? அவனுக்கு இப்படியொரு கொடுமை வரவேண்டுமா?'

அவனாலேயே தாங்கிக் கொள்ள முடியவில்லை. எப்படி இவர்களுக்கு ஆறுதல் கூறமுடியும்?

கோகுல்நாத்தின் அருகில் சென்றான்.

''மாமா... ப்ளீஸ்.... வெறும் ஆறுதல் வார்த்தைகளால் மட்டுமே உங்கள் காயங்களுக்கு மருந்து பூசிட முடியாது என்று தெரியும். இருந்தாலும்... வேறு வழியில்லை. உங்களை நீங்கள்தான் தைரியப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும்.''

கோகுல்நாத் அசையவில்லை.

''அத்தை... ஒரு வாரமா ஒண்ணுமே சாப்பிடாம இருக்கீங்க... இப்படி இறுகிப்போய் உட்கார்ந்திருந்தா.. உங்க ஹெல்த் கண்டிஷனுக்கு சரிப்பட்டு வராது. எதையாவது சாப்பிடுங்க....!''

''அதான்... மலைபோலிருந்த என் பிள்ளையை விழுங்கிட்டேனே மாப்பிள்ளை... எப்படி பசிக்கும்?'' என்றாள் விசும்பலுடன்.

''விக்ரம்... நீங்கதான் இந்த வீட்டுக்கு ஆலமரம். நீங்களே இப்படி இடிஞ்சிப் போயிருந்தா எப்படி?''

''அண்ணன்தான் எங்களுக்கு எல்லாமே! இப்படி... இப்படியாகும்னு எதிர்பார்க்கலே... தாங்கிக்க முடியலே... தாங்கிக்க முடியலே...!'' கண்மூடி வாயால் மூச்சு விட்டான் விக்ரம்.

அழுதழுது முகம் வீங்கிப் போயிருந்த தன்னுயிர் ஆர்த்தியை பார்த்ததும் நெஞ்சை பிசைந்தது ஜீவாவிற்கு.

அவளை இழுத்து தன் மார்பில் கிடத்தி தலையை வருடி

ஆறுதல்படுத்த உடலும் உள்ளமும் துடித்தது. சுற்றிலும் மனிதர்கள் இருப்பதால் நாகரீகம் கருதி தன்னைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டான்.

''ஆர்த்தி...''

அவன் அழைத்ததும் அவளின் அழுகை இன்னும் அதிகரித்தது.

''ஆர்த்தி.... என்னம்மா இது? நீயே இப்படி அழுதியானா.... இவங்களை யார் தேற்றுவது? அவங்க வயசானவங்க. இதே ரீதியில் பட்டினிகிடந்தா நிலைமை விபரீதமாகாதா? நீ படிச்சவ. புரிஞ்சுக்குவேன்னு நம்பறேன். மனுஷங்களைப் படைக்கும்போதே கடவுள் துன்பத்தையும் சேர்த்துதான் படைச்சான். தைரியமா ஃபேஸ் பண்ணு ஆர்த்தி. துக்கத்தை உடனடியா துடைச்சு எறிஞ்சிட முடியாதுதான். ஆனா, அதற்கான முயற்சியில ஈடுபடலாம் இல்லையா? இருள்... இருள் என்று சொல்லிக்கொண்டு சும்மா இருப்பதைவிட ஒரு சிறிய மெழுகுவர்த்தியை தேட முயற்சிக்கலாமே! விக்னேஷ் தந்த அன்பையும் சேர்த்து நீ உன்னைப் பெத்தவங்களுக்குத் தரலாமே! ப்ளீஸ் ஆர்த்தி... அவங்களுக்கு முதல்ல குடிக்கறதுக்கு ஏதாவது போட்டுக்கொடு!'' மென்மையாய், மயிலிறகால் வருடுவதுபோல் அவன் குரல் வெளிப்பட்டாலும், ஒவ்வொரு வார்த்தைகளும் நெஞ்சில் அழுத்தமாய் இறங்கி ஆர்த்திக்கு கொஞ்சம் தெளிவை ஏற்படுத்தியதென்னவோ நிஜம்.

ஆர்த்தி கண்ணீரை துடைத்துக்கொண்டு எழுந்தாள்.

பழைய கலகலப்பு மருந்துக்கும் அந்த வீட்டில் இல்லை. முற்றிலும் காணாமல் போயிருந்தது. அந்த வீட்டில் உள்ளோர்... ஒருவரோடொருவர் பேசிக்கொள்வது கூட இல்லை. அந்தளவிற்கு இயக்கப்படும் பொம்மைகளாய் நடமாடினர். அஷ்டலக்ஷ்மி பெயருக்கு எதையோ சமைத்தாள். ஒருநாளைக்கு ஒருவேளை சாப்பிடுவதே அதிசயம். அருமை மகனை சுமந்த வயிற்றில் சாப்பாடு இறங்க மறுத்தது. சமைத்தது வீணாகிற்று. அவள் மட்டுமல்ல.... மற்றவர்களும் அப்படியே இருந்தனர்.

வீட்டுக்குரிய பொருட்கள் வாங்க பையுடன் தெருவில் இறங்கும்போது. 'உங்களுக்கு எத்தனை முறை சொல்வேன்? இந்த வேலையெல்லாம் செய்யாதீங்கன்னு. நான் ஆபீஸ் விட்டு வரும்போது வாங்கி வந்திடறேன். நீங்கப் போய் நிம்மதியா பேப்பர் படிங்க!' வழக்கமாய் உரிமையுடன், அன்புடன், செல்ல கோபத்துடன் வரும் விக்னேஷின் குரலுக்காக, மனம் ஏங்க... ஏக்கத்துடன் வீட்டை திரும்பிப் பார்ப்பார் கோகுல்நாத்.

'போச்சு... எல்லாம் போச்சு!' நெஞ்சம் விம்ம... பஸ்சில் போகவேண்டுமே என்பதையும் மறந்து... மகனையே நினைத்தபடி நடந்தே செல்வார்.

விக்ரம் வீட்டில் தங்குவதே இல்லை. அவன் எங்கே போகிறான்? என்ன செய்கிறான் என்று கேள்வி கேட்கக்கூட யாருக்கும் தோன்றவில்லை.

ஆர்த்திதான் பொறுப்புணர்ந்து செயல்பட்டாள். அண்ணனை இழந்ததில் நெஞ்சு முழுக்க துக்கம் இருந்தது. என்றாலும்... அதை பெற்றவர்கள் எதிரில் காட்டிக் கொள்ளவில்லை. நினைவுகள் அதிகமாய்

அழுத்தும்போது.. பாத்ரூமிற்குள் சென்று அழுது கரைந்துக் கொள்வாள்.

பெற்றவர்கள் கொஞ்சமேனும்... ஒரு கவளமாவது சாப்பிடுகிறார்கள் என்றால்... ஆர்த்தியின் வற்புறுத்தலால்தான்.

''வேண்டாம் ஆர்த்தி! எல்லாம் அனுபவிச்சு, போற வயசிலே எங்களை உக்காரவச்சிட்டு... குடும்பம், குடும்பம்னு நமக்காகவே உழைச்ச என் பிள்ளையை ஒரு சுகமும் அனுபவிக்க விடாம பறிச்சுக்கிட்டானே எமன்? பெத்த வயிறு பத்தி எரியுதே! எனக்கு சாப்பாடு ஒரு கேடா? எனக்கிந்த உயிர் தேவையா?'' என்று கதறுவாள்.

''அம்மா.... அண்ணன் போனதிலே எனக்கு மட்டும் வருத்தமில்லையா என்ன? அதையே நினைச்சு உடம்பை பாழாக்கிக்காதேம்மா! உங்களுக்கு ஏதாவதொன்னு ஆகிப்போச்சுன்னா... எனக்கு யாரும்மா இருக்கா? விக்னேஷ் அண்ணா எங்கேயும் போயிடலே. நம்மோடதான் இருக்கார். என் ரூபத்திலே, விக்ரம் ரூபத்திலே வாழ்ந்துகிட்டுதான் இருக்கார். நமக்காகவே வாழ்ந்த அண்ணன் நம்மை விட்டுப் போயிட்டாருன்னு எப்படிம்மா நினைக்கிறே? அண்ணன் சொல்றதாகவே நினைச்சுக்க... சாப்பிடும்மா!''

சிறுபிள்ளையைப் போல் சமாதானப்படுத்த.. விசும்பியபடியே சாப்பிடுவாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

ஆனால் பெற்றவர்கள் இருவருமே... அரித்து தின்ன கவலையால்... அவர்களே அறியாமல் நோயின் பிடியில் சிக்கிக் கொண்டிருந்தனர்.

விக்னேஷ் இறந்து மூன்று மாதம் ஓடிப்போய்விட்டது.

10

நர்மதா அந்த செய்தியை சொல்ல சொல்ல... சில நாட்களாய் சிரிப்பை தொலைத்திருந்த விக்ரமின் முகம் மகிழ்ச்சியில் விரிந்தது.

''நர்மி... நீ சொல்றது நிஜம்தானா? அமெரிக்காவில் எனக்கு வேலை கிடைச்சிருக்கா?''

''பின்னே... நான் என்ன கதையா சொல்லிக்கிட்டிருக்கேன்? கிட்டத்தட்ட இங்கேயுள்ள கிளெர்க் போஸ்ட் மாதிரிதான்! டான்ஸ் ஸ்கூல் முடிச்சிட்டு பார்ட் டைமா இந்த ஜாப் செய்யலாம். பெரியப்பா தான் இந்த ஜாப் ஏற்பாடு பண்ணினார்!''

''தாங்க்ஸ்... தாங்க்யூ ஸோ மச் நர்மி!'' உணர்ச்சிபூர்வமாய் வெளிப்பட்டது வார்த்தை.

''அதெல்லாம் இருக்கட்டும். அடுத்த வாரம் விசா வந்திடும். இருபது நாள்ல நாம கிளம்பற மாதிரி இருக்கும். அப்பாவுக்கு நம்ம கல்யாணத்தை இங்கே நடத்தணும்னுதான் ஆசை! பட், பெரியப்பாவும், பெரியம்மாவும் அவங்க கண்ணெதிரே நடக்கணும்னு ஆசைப்படறாங்க. ரெண்டு மாசத்துல கல்யாணம். அதற்கான ஏற்பாடையெல்லாம் அங்கே பெரியப்பா

பண்ணிட்டிருக்கார். அப்பா அங்கே வந்து கலந்துக்குவார்!'' நர்மதா கையை வீசி வீசி ஏற்பாடுகளை தீவிரமாய் சொல்லிக் கொண்டிருந்தாள்.

விக்ரம் திகைத்துப் போனான்.

'என்ன இது? இவள் பாட்டிற்கு அடுக்கிக் கொண்டே போகிறாள்? அண்ணன் இறந்து மூன்று மாதம்தான் ஆகிறது. அதற்குள்... எனக்கு கல்யாணம் நடக்கப்போகிறது. அமெரிக்காவில் போய் செட்டிலாகப் போகிறேன்' என்றால் என்ன நினைப்பார்கள் வீட்டில். சரி, அதைக்கூட எப்படியோ சரிக்கட்டி விடலாம். அமெரிக்காவில்தான் திருமணம் எனும்போது என் வீட்டினர் யாரும் கலந்துக்கொள்ள முடியாதே! அம்பத்தூரிலா நடக்கப்போகிறது.. காரில் அழைத்துச்செல்ல? அமெரிக்காவில்? தாங்கள் கலந்து கொள்ளாமல் தன் மகனுக்கு திருமணம் நடப்பதை யாரால் தாங்கிக் கொள்ள முடியும்? அதுவும் முதல் மகனின் திருமண கோலத்தை காணுமுன்பே பறிகொடுத்து அந்த ரணவேதனை மாறாத நேரத்தில்?'

விக்ரமிற்கு தர்மசங்கடமாய் இருந்தது.

''என்ன விக்ரம்... நான் பாட்டுக்கு பேசிக்கிட்டிருக்கேன், நீ அமைதியாய்ட்டே?''

''நர்மி.... நான் ஒன்னு சொன்னா தப்பா நினைக்கமாட்டியே!'' என்றான் தயக்கமாய்.

''என்ன?''

''நம்ம கல்யாணத்தையும்... இந்த ட்ரிப்பையும் கொஞ்ச நாள் தள்ளி வைத்தால் என்ன?''

''ஏன்?''

விக்ரம் மென்று விழுங்கி காரணத்தை சொன்னான்.

அவ்வளவுதான்! நர்மதாவின் முகமும் கண்களும் சிவந்துப் போயின.

''வாட் நான்சென்ஸ் யூ ஆர் டாக்கிங்? அன்னைக்கு நீதான் எனக்கு எல்லாமே... வேற யாரும் முக்கியமில்லைன்னு டயலாக் விட்டதெல்லாம் பொய்யா? அம்மா, அப்பா சென்டிமென்ட்டா? இதோ பார் விக்ரம்! ஒன்னைத் தெளிவா சொல்ல விரும்பறேன். ஐ லவ் யூ! பட், அதுக்காக, என்னோட தன்மானம் உட்பட எதையும் விட்டுத்தர மாட்டேன். என்னுடைய கருத்துக்கு, விருப்பத்துக்கு ஒத்துப்போகிறவர் மட்டுமே எனக்கு கணவரா வரமுடியும்? உனக்காக பார்த்து வச்சிருக்கிற வேலையும் சரி, இந்த நர்மதாவும் சரி, காத்துக்கிட்டிருப்பாங்கன்னு எதிர்பார்க்காதே!''

''ஐயோ... அவசரப்படாதே நர்மி! உன்மேல நான் எவ்வளவு பைத்தியமாயிருக்கேன்னு உனக்குத் தெரியாது. உன்னை கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு அமெரிக்காவிலேயே செட்டிலாகிறதென்பது நான் ஏற்கனவே எடுத்த முடிவு. அதிலே எந்த மாற்றமும் இல்லே. பட், விக்னேஷ் இறந்து மூன்று மாசம்தான் ஆகுது. இந்த நேரத்திலே நம்ம கல்யாணம் பத்தி பேசறது நல்லாயிருக்காதுன்னு ஃபீல் பண்றேன்!''

''அவங்களைதான் நாம கல்யாணத்துக்கு அழைக்கப்போறதில்லையே! ஜஸ்ட் இன்ஃபார்ம் பண்ணப்போறே! அவ்வளவுதானே?''

''...........'' மௌனமாயிருந்தான்.

''ஓக்கே... நீ தயங்கறதைப் பார்த்தா... வேலைக்கு ஆகாதுன்னு புரியுது. நான் வேணுமின்னு நினைச்சா இப்பவே முடிவெடு! இல்லேன்னா மறந்திடு!''

''அவசரப்பட்டு வார்த்தைகளை கொட்டாதே நர்மி!'' பதறினான்.

''.............?''

''சரி.. பேசறேன்!'' என்றான் ஒரு முடிவுக்கு வந்தவனாக.

சாதுர்யமும், சாகசமும் நேர்மையின் முன் காலரை தூக்கிவிட்டு நின்றது.

ஏதோ ஒருவித சங்கடம்! சாப்பாடு தொண்டையை விட்டு இறங்க மறுத்தது. பாதி சாப்பாட்டிலேயே கையை கழுவிவிட்டான் விக்ரம்.

அம்மா அவனை கவலையோடு ஏறிட்டாள். விக்னேஷின் மரணம் அவள் உடம்பை பாதியாய் கரைத்து விட்டிருக்க... புதிதாய் இந்த மகனைப் பற்றிய கவலை வேறு.

''விக்ரம்...''

''.........'' எப்படி சொல்வது என்கிற யோசனையில் சூழ்நிலையை விட்டு வெளியேறியிருந்தது அவனின் மனம்.

''விக்ரம்...'' தோள் தொட்டாள்.

''ம்... என்னம்மா?'' திடுக்கிட்டு கலைந்தான்.

''என்னப்பா? ஏன் சரியா சாப்பிடறதில்லே? மூணு நாளாவே நீ அரைகுறையாதான் சாப்பிடறே? ஏன்ப்பா? உடம்பு சரியில்லையா என்ன?''

''ப்ச்... அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லேம்மா!''

''பின்னே... என்னன்னு சொல்லு! மனசிலே போட்டு புழுங்காதே! ஆலமரமாய் இருந்த விக்னேஷ் போய்ட்டான். இப்ப நீதானேப்பா எங்களுக்கு எல்லாமே! நீ இப்படி இருந்தா... நாங்க நிம்மதியா இருக்க முடியுமா?''

ஈஸிசேரில் சாய்ந்து விட்டத்தை வெறித்துக் கொண்டிருந்த கோகுல்நாத் திரும்பி இவர்களை பார்த்துவிட்டு மறுபடி பழையபடி விட்டத்தை வெறித்தார்.

பதில் கூறாமல் அமைதியாய் இருந்தான்.

'எப்படி ஆரம்பிப்பது?'

''விக்ரம்...!''

''ம்....!''

''நான் ஒன்னு சொன்னா தப்பா எடுத்துக்க மாட்டியே!''

''சொல்லு!''

''இனி இந்த குடும்ப பொறுப்புகள் உன்னுது! அண்ணனும் இல்லே! உன்னோட செலவுகளை அவன்தான் பார்த்துக்கிட்டிருந்தான்! இனி எப்படி முடியும்? சினிமா, நடிப்பு, அது இதுன்னு சொல்லி நேரத்தை வீணாக்காம.. சீக்கிரமா ஒரு வேலைய தேடிக்க விக்ரம்!''

''அந்த முடிவுக்கு நானும் எப்பவோ வந்தாச்சம்மா. அது

விஷயமாகதான் நான் உங்ககிட்டே பேசணும்னு இருந்தேன்!''

''ரொம்ப நல்லது... என்னப்பா விஷயம்?''

''எனக்கு வேலை கிடைச்சிருக்கும்மா!''

''நிஜம்மாவா?'' வெகுநாட்களுக்கு பிறகு அந்த தாயுள்ளம் மகிழ்ந்தது.

''ஆமாம்!''

''என்ன வேலை விக்ரம்? எதுவாயிருந்தாலும் வீடு பக்கத்திலேயே ஆபீஸ் இருக்கிற மாதிரியாயிருந்தா போர! ஊர் கெட்டு கிடக்கு. கண்ணை மூடிக்கிட்டு வண்டி ஓட்டறானுங்க! அதுக்குதான் சொல்றேன்!''

''எ.... எனக்கு... வேலை இங்கே இல்லேம்மா!''

''பின்னே?''

''அமெரிக்காவுல...!''

''என்னது? அமெரிக்காவிலேயா? விளையாடறியா விக்ரம்?''

''இதிலே விளையாட என்னம்மா இருக்கு? எனக்கு அமெரிக்காவுலதான் வேலை கிடைச்சிருக்கு!''

''வேண்டாம்... அப்படிப்பட்ட வேலை உனக்கு வேண்டாம்!''

''வேலை.. அதுவும் அமெரிக்காவுல கிடைக்கறது ரொம்ப பெரிய விஷயம். நான் போகத்தான் போகிறேன்''

கோகுல்நாத் எழுந்து வந்தார்.

''விக்ரம்... புரிஞ்சுதான் பேசறியா? இப்போதைக்கு இந்த வீட்டு ஆண்பிள்ளை நீ ஒருத்தன்தான். இங்கே உனக்குன்னு பல பொறுப்புகள், கடமைகள் இருக்கு. உனக்கொரு தங்கையிருக்கா. அவளை நல்லபடி கரையேத்த வேண்டாமா?'' என்றார்.

''அப்பா... அதுக்குதான் நீங்களும் அம்மாவும் இருக்கீங்க இல்லே! பொறுப்பு, கடமைன்னு சொல்லி என்னோட எதிர்காலத்தை இருட்டாக்க முயற்சிக்காதீங்க!''

''என்னங்க பேசறான் இவன்?'' பதறினாள் அம்மா.

''நீ கொஞ்சம் சும்மாயிரு லக்ஷ்மி! பாருப்பா விக்ரம். முயற்சி பண்ணினா இங்கேயே உனக்கொரு நல்ல வேலை கிடைக்குமே! எங்களை எல்லாம் பிரிஞ்சு நீ மட்டும் தனியா எப்படிப்பா இருப்பே?''

''............''

''தவிர.. நாளைக்கு எங்களுக்கு ஏதாவதொன்னு ஆகிப்போச்சுன்னா கொள்ளிப்போட நீ பக்கத்திலே இருக்க வேண்டாமா?''

''இதான்... இதுதான் உங்ககிட்டே எனக்குப் பிடிக்காத விஷயம். எனக்குன்னு ஒரு வாழ்க்கையை ஆரம்பிக்கிற நேரத்திலே, சாவு, இழவுன்னு அபசகுனமா பேசறீங்க பாருங்க! நல்லபடி போய் வான்னு வாழ்த்தி அனுப்ப மனசு வருதா? உங்க சுயநலத்துக்காக என் வாழ்க்கைய கெடுக்க நினைக்காதீங்க!'' எரிச்சலோடு வந்தன வார்த்தைகள்.

பெற்றவர்கள் இருவருமே அரண்டுப்போய் விட்டனர்.

''நான் இன்னொரு விஷயத்தையும் சொல்லிடறேன். எனக்கு இன்னும் ரெண்டு மாசத்துல கல்யாணம். அதுவும் அமெரிக்காவுல...'' என்றபடி

நர்மதாவுடனான தனது காதலைப்பற்றிக் கூறினான்.

''இன்னும் பதினஞ்சு நாள்ல நான் அமெரிக்கா புறப்படறேன். வீணா, அழுது ஆர்ப்பாட்டம் பண்ணாம என்னைநல்லபடி வழியனுப்பி வையுங்க!'' சொல்லிவிட்டு அந்த இடத்தைவிட்டு சென்றுவிட்டான்.

உச்ச அதிர்ச்சியின் பிடியில் சிக்கியிருந்தனர் அவனைப் பெற்றவர்கள்.

''அவன் என்னங்க சொல்லிட்டுப் போறான்? என்னென்னமோ சொல்லிட்டுப் போறானே... கடவுளே...'' வாய்விட்டு அழுதாள்.

''பைத்தியக்காரி! நீ ஏன்டி அழறே? ரெண்டு பிள்ளைங்களை பெத்தோம். ஒண்ணை எமனுக்கு தாரை வார்த்தோம். இன்னொண்ணை எவளுக்கோ தாரை வார்க்கிறோம். அவ்வளவுதான்! பாசம் வைக்காதே லக்ஷ்மி... பெத்த பிள்ளைங்களாகவே இருந்தாலும் கூட பாசம் வைக்காதே! வச்சு ஏமாறாதே!'' என்றார் கண்கலங்க...

அஷ்டலக்ஷ்மியின் அழுகை இன்னும் அதிகமாயிற்று.

கருவில் சுமந்த பிள்ளையால் அவளுக்கு கிடைத்தது மனச்சுமைதான்!

11

பட்ட காலிலேயே படும்... கெட்ட குடியே கெடும் என்பது அந்த வீட்டைப் பொறுத்தவரை நிஜமாகிப் போனது.

விக்ரம் தன் முடிவை சொன்னபோதே அஷ்டலக்ஷ்மி தாங்க முடியாத மனவேதனையில் படுக்கையில் விழுந்தாள்.

ஆர்த்தி விக்ரமிடம் எவ்வளவோ கெஞ்சிப் பார்த்தாள். அவன் மசியவில்லை. நர்மதா, அமெரிக்கா இந்த இரண்டு விஷயங்கள் அவனை அடிமைப்படுத்தி விட்டிருந்தது. அதற்காக அவன் எதையும் இழக்கத் தயாராகிவிட்டான்.

எப்படியாவது மகன்மனசு மாறிவிட மாட்டானா என்று நசிந்து போன அஷ்டலக்ஷ்மியின் தாயுள்ளம் ஏதோ ஒரு நம்பிக்கையுடன் எதிர்பார்த்தது. ஆனால், அத்தனையையும் பொய்யாக்கிவிட்டு விக்ரம் நர்மதாவுடன் அமெரிக்காவிற்கு பறந்துவிட்டான்.

தாய்நாட்டுடனான பந்தத்தை மட்டுமல்ல... தாயின் பந்தத்தைக்கூட சுயநலம் என்ற கோடாலிக்கொண்டு அறுத்தெறிந்துப் போய்விட்டான்.

மறுபடி அந்த வீடு மயான அமைதியை உள்வாங்கிக் கொண்டது.

ஆர்த்தி எவ்வளவோ கெஞ்சியும் இருவருமே சாப்பிடவில்லை.

மனவேதனையுடன் ஆர்த்தியும் வெறும் தண்ணீரைக் குடித்து படுத்துவிட்டாள்.

மனசுக்குள் குமுறிக்கொண்டிருந்தார் கோகுல்நாத்! ஆனாலும் எதையும் வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாமல் மௌனமாகிவிட்டார். தான் ஏதோ பேசப்போக... விசிறிவிட்ட நெருப்பாய், அஷ்டலக்ஷ்மியின் துக்கம் அதிகப்பட்டு போய்விடுமோ என்கிற பயம்.

அழுதழுது ஓய்ந்துபோன அஷ்டலக்ஷ்மிக்குள் பெரும் போராட்டம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

'கடைசி காலத்தில் கண்களாய் இருந்துநம்மை வழி நடத்தி பாதுகாப்பார்கள் என்றெண்ணியிருந்தேனே... இரண்டு கண்களும் பறிபோய்விட்டதே! நாளை என்ன நடக்கும்? நான் போய் சேர்ந்து விட்டால் அவரை கவனித்துக்கொள்ள பிள்ளைகளும், மருமகள்களும் இருப்பார்கள் என்று நம்பினேனே... எதுவுமே இல்லாமல் போய்விட்டதே! ஆர்த்தி என்றைக்கிருந்தாலும் அடுத்த வீட்டுக்கு சொந்தமாகப்போகிற பெண்! எத்தனை நாளைக்கு எங்களுடன் இருக்க முடியும்? கடைசியில் எதற்காக பயந்தேனோ... அதைப்போன்றே நிலைமை வந்துவிடுமோ? முத்தாய் மூன்று குழந்தைகளைப் பெற்று வளர்த்தும் முச்சந்திதானா எங்களுக்கு? நாங்களும் அனாதைகளைப் போல் முதியோர் இல்லம் போகவேண்டியதுதானா? ஐயோ... நான் மாட்டேன்! என்னால் முடியாது. அங்குப்போய் ஏங்கி ஏங்கி சாவதைவிட.... ஒரேயடியாய் விஷம் குடித்து இறந்துப் போய்விடலாம்!' அஷ்டலக்ஷ்மியின் மனசு இப்படிதான் விபரீதமாய் நினைக்க ஆரம்பித்தது. அந்த எண்ணமே அவளை கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் அரித்துத் தின்ன... விபரீதம் விளைய காரணமாயிற்று.

அண்ணாநகர் பூங்கா!

ஆர்த்தி முழங்கால்களில் முகத்தைத் தாங்கி... தூர விளையாடிக் கொண்டிருந்த பள்ளிக்குழந்தைகளை உயிரே அல்லாத பார்வையுடன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள்.

ஜீவா அவள் தலையை அன்புடன் கோதிவிட்டான்.

''நீ ரொம்ப இளைச்சிட்டே ஆர்த்தி!''

''எனக்கு வீட்டுக்கு போகவே பிடிக்கலே ஜீவா! ஒரே சூன்யமாயிருக்கு. எந்நேரமும் கலகலப்பாயிருந்த வீடு! அம்மா அப்பாவை பார்க்கவே கஷ்டமாயிருக்கு. ஒருத்தரோடு ஒருத்தர் பேசிக்கறதுக் கூட இல்லை. அவங்களை நார்மலுக்குக் கொண்டுவர எவ்வளவோ ட்ரை பண்ணினேன். முடியலே! ரொம்ப அடிபட்டுட்டாங்க ஜீவா!''

''காலம் மிகச் சிறந்த மருந்து ஆர்த்தி! அவங்க காயங்கள் ஆறும். நமக்கு கல்யாணமாகட்டும். பேரன் பேத்திகளை பார்க்கட்டும். அடுத்த நிமிஷமே அவங்க எப்படியாய்டப் போறாங்க பார்!''

ஆர்த்தியின் முகத்தில் மெலிதான புன்னகையொன்று நெளிந்தது.

''ஜீவா... நீ மட்டும் இல்லேன்னா... நான் ரொம்ப கஷ்டப்பட்டுப் போயிருப்பேன்! உன்னோட அன்புதான் என்னை இந்தளவிற்காவது நடமாட விட்டிருக்கு!'' என்றாள் நெகிழ்ச்சியுடன்.

ஜீவா அவள் தோளை இறுக்கி... அந்த அழுத்தத்தில் அன்பை வெளிப்படுத்தினான்.

''நான் உன்னோட ஜீவா! உன் வேதனை என்னையும் பாதிக்காதா? உன்னை பாதுகாக்கற பொறுப்பு என்னோடது. நாம சீக்கிரம் கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டா என்ன? அது உனக்கு. எனக்கு மட்டுமல்ல... உன் பேரென்ட்ஸுக்கும் நல்லது!''

''இல்லே ஜீவா! இன்னும் கொஞ்ச நாள் போகட்டும். அண்ணன் இறந்து முழுசா நாலு மாசம் கூட ஆகாத நிலைமையிலே கல்யாணப்பேச்சை எடுக்கறதுக்கு என் மனசாட்சி இடம் கொடுக்கலே! தவிர, நானும் போய்ட்டேனா... அவங்க இன்னும் கஷ்டப்படுவாங்க. வெறுமையா ஃபீல் பண்ணுவாங்க. ப்ளீஸ் ஜீவா!'' என்றாள் கெஞ்சலாய்.

''எனக்குப் புரியுது! பட், வீட்லே நச்சரிக்கிறாங்க ஆர்த்தி. அம்மா ஏற்கனவே ஆஸ்துமா பேஷண்ட். உனக்கேத் தெரியும். இப்ப யூட்ரஸ் ப்ராப்ளம் வேற. டாக்டர்ஸ்... அம்மாவுக்கு யூட்ரஸை ரிமூவ் பண்ணியாகணும்கறாங்க! அம்மா கொஞ்சம் பயப்பட்ற மனுஷி! சின்ன விஷயத்தையும் பெரிசா கற்பனைப் பண்ணிப்பாங்க! எங்கே... ஆபரேஷன் பண்ணி திடீர்னு செத்துப் போய்ட்டா என்னாகறது" அதனால ஜீவாவுக்கு உடனே கல்யாணம் பண்ணியாகணும்னு ஒத்தைக் கால்ல நிக்கறாங்க. நான் என்னப் பண்ணட்டும் சொல்லு?'' என்றான் சங்கடத்துடன்.

சிறிது நேரம் மௌனமாயிருந்தாள். பிறகு....

''எனக்கு யோசிக்க கொஞ்சம் அவகாசம் வேணும் ஜீவா!'' என்றாள்.

ஆனால் அவளை யோசிக்கக்கூட அவகாசம் தராமல் பேரிடி ஒன்று அவளை எதிர்க்கொண்டது.

மறுநாள் காலை!

வழக்கம்போலவே விடிந்தது!

கோகுல்நாத் அந்த வித்தியாசத்தை கவனித்தார். அவர் மார்க்கெட் சென்று வருவதற்குள் அஷ்டலக்ஷ்மி சமையலறையில் காலை டிபனை செய்து முடித்துவிட்டு இவருக்கு தயாராக காபி போட்டு வைத்திருப்பாள்.

ஆனால் இன்று?

சமையலறை வெறிச்சோடிக் கிடந்தது. ஆர்த்தி தோட்டத்தில் சுரத்தின்றி செடிகளுக்கு தண்ணீர் பாய்ச்சிக் கொண்டிருந்தாள்.

'எங்கே லக்ஷ்மி?' வியப்புடன் தேடியவர்.... அவள் இன்னமும் படுக்கையை விட்டு எழுந்திரிக்கவில்லை என்று புரியவே... பதட்டத்துடன் அருகே சென்றார்.

''லக்ஷ்மி...''

''......''

''லக்ஷ்மி...''

''ம்...'' குரல் மட்டுமே வந்தது.

முதுகை காட்டி பக்கவாட்டில் திரும்பிப் படுத்துக்கொண்டிருந்தவளை தோள் தொட்டு திருப்ப அதிர்ந்து போனார்.

லக்ஷ்மியின் வாய் ஒரு பக்கமாய் கோணிக்கொண்டிருக்க... எச்சில் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது.

வித்தியாசத்தை உணர்ந்தவர் நடுங்கிப்போனார்.

''அம்மாடி.... ஆர்த்தி..'' என்றலறினார்.

ஆர்த்தி இடிந்துப் போய்விட்டாள்.

கடந்து போன இருபது நாட்களாய் பசி, தூக்கம் எல்லாம் மறந்து,

மரத்துப்போய்விட்டது.

ஹாஸ்பிடலில் அனுமதிக்கப்பட்டிருந்த அஷ்டலக்ஷ்மியை அன்றுதான் டிஸ்சார்ஜ் செய்திருந்தார்கள். பணம் தண்ணீராய் செலவானது. ஆனாலும் முழுக்க குணமாகவில்லை. அவளுக்கு ப்ராலிசிஸ் அட்டாக் ஆகியிருந்தது. இடதுபக்கம் கையும், காலும் இயங்கவில்லை. முகம் கோணிப்போய் பேச்சற்றுப்போனாள். பேச முயன்றால் குளறுபடியாக சப்தம்தான் வந்ததே தவிர வார்த்தைகள் வரவில்லை. ஆனால், பேசுவதைப் புரிந்து கொள்வாள்.

தானொரு ஆண் என்பதையும் மறந்து தனிமையில் கண்ணீர் விட்டார் கோகுல்நாத். அதைப் பார்த்து நெஞ்சில் ரத்தம் கசிந்தது ஆர்த்திக்கு.

''அப்பா... நீங்களா அழறீங்க?''

''முடியலேம்மா... தாங்க முடியலேம்மா! நமக்கேம்மா அடுக்கடுக்கா இத்தனை துயரம்? எனக்கு லக்ஷ்மி... லக்ஷ்மிக்கு நான்ங்கற தைரியத்திலே வாழ்ந்தேன். ஆனா, ஆறுதலா ரெண்டு வார்த்தை பேசிக்கக்கூட முடியாம இப்படியாய்ட்டாளே!''

''அப்பா... அழாதீங்கப்பா! அம்மா குணமாகிடுவாங்க. எனக்கு நம்பிக்கையிருக்கு. நீங்க இப்படி அழறதைப் பார்த்தா... அம்மா துடிச்சுப் போய்டுவாங்கப்பா! தைரியம் இழந்திடுவாங்க ப்ளீஸ் அழாதீங்க...!''

கண்களை துடைத்துக் கொண்டார்.

''இன்னைக்கு ஆபீஸ்க்கு கிளம்பறியாம்மா?''

''இல்லேப்பா.. அந்த வேலையை நான் ரிஸைன் பண்ணிட்டேன்! வேற ஆபீஸ்லே வேலை கிடைச்சிருக்கு. முன்னதைவிட ஸாலரி கொஞ்சம் கம்மிதான். அடுத்த வாரம் ஜாய்ன் பண்றேன்''

''என்னம்மா சொல்றே? நல்ல வேலை, சம்பளமும் அதிகம். அதை ஏன் ரிஸைன் பண்ணினே?''

''இப்ப எனக்கு கடமைகள் அதிகமாயிருக்கு. அதற்காக செலவழிக்க நேரம் வேணும். ஹோட்டல் ரொம்ப தூரம் டிராவலிங் டைமே ரெண்டு மணி நேரமாய்டுது. அதனாலதான்... பக்கத்திலேயே ஒரு வேலையை தேடிக்கிட்டேன். இருபது நாளா ஹோட்டல் சாப்பாடு சாப்பிட்டு அலுத்துப் போயிருப்பீங்க. எனக்குத் தெரிஞ்ச அளவுக்கு சமைச்சிருக்கேன். சாப்பிடலாம் வாங்க!''

''என்னம்மா நீ? அந்த வேலைய நான் செய்யமாட்டேனா?''

''அம்மா உங்களை சமையலறைப் பக்கம் கூட எட்டிப்பார்க்க விட்டதில்லே. சமையலைப் பத்தி என்ன தெரியும் உங்களுக்கு? அப்படியே தெரிஞ்சாலும்... நான் உங்களை சமையலறைப் பக்கம் விட்டுவேனா? அப்படி விட்டா... விக்னேஷ் அண்ணனோட ஆத்மா சாந்தியடையுமா?'' என்றாள்.

''எத்தனை நாளைக்கு நீ சமைச்சுப் போடுவே? உனக்கு கல்யாணம் பண்ணி ஜீவா வீட்டுக்கு அனுப்பிட்ட பிறகு ஆட்டோமேட்டிக்கா நான் சமையலறைக்குப் போயாகணும். பாவம் ஜீவா! அவரும் எத்தனை காலம் தான் காத்திருப்பார்? ஹாஸ்பிடலுக்கு எத்தனை முறை வந்தார் தெரியுமா? சீக்கிரமா உன் கல்யாணத்தை முடிக்கணும். அப்பதான் எங்களுக்கு நிம்மதி!''

''இப்ப என்னப்பா அவசரம்? அம்மா குணமாகட்டும். அதுக்குப் பிறகுதான் கல்யாணம். அவர் வந்தார்னா எடுத்து சொல்லுங்க... புரிஞ்சுப்பார்..!''

''அப்படி பேசக்கூடாது ஆர்த்தி! நம்ம கஷ்டத்தை அவங்க மேல திணிக்கக்கூடாது. யதார்த்தமா யோசி! அவரைப் பெத்தவங்க ஒப்புக்குவாங்களா? உங்கம்மாவுக்கு நான் இருக்கேன். அப்புறமென்ன?''

''யதார்த்தமா யோசிச்சா சுயநலம்தான் மிஞ்சும். என்னால மனசாட்சியை மீறி முடிவெடுக்க முடியலேப்பா. ஜீவா ரொம்ப நல்லவர். சொன்னா புரிஞ்சுப்பார். காத்திருப்பார்'' என்றாள் நம்பிக்கையுடன்.

12

வழக்கமாய் அவர்கள் சந்திக்கும் இடத்தில் வெகு நேரமாய் காத்திருக்கிறான் ஜீவா!

''அவசரமாய் சந்திக்க வேண்டும். முக்கியமான விஷயம் பேசவேண்டும். வந்துவிடு ஆர்த்தி'' என்றழைத்தான் போனில்.

''நாளைப் பார்க்கலாமே! எனக்கு முக்கியமான வேறு வேலை இருக்கிறது'' என்றாள்.

''அவசியமாய் சந்தித்தே ஆகவேண்டும்!'' என்றான் பிடிவாதமாய்.

''சரி... வருகிறேன்'' என்றுதான் கூறினாள்.

இன்னும் வரவில்லை. புதிதாய் வேலைக்கு சேர்ந்திருந்த அலுவலகத்தில் தொடர்பு கொண்டு கேட்டபோது, அவள் ஐந்து மணிக்கே போய்விட்டதாகக் கூறினார்கள்.

'எங்கேப் போயிருப்பாள்? அட்லீஸ்ட் என் செல்ஃபோனிலாவது தொடர்பு கொள்ளலாம் அல்லவா? வரவா ஆர்த்தி நடந்து கொள்வதே சரியில்லை. எவ்வளவுப் பெரிய சந்தோஷமான செய்தியை... யாருக்கும் சொல்லாமல் முதலில் ஆர்த்திக்குதான் சொல்ல வேண்டும் என்று காத்திருக்கிறேன்? சே... அவளுக்கு என் மேல் அக்கறையே இல்லை!' பொறுமையிழந்து, கோபம் ஏற.. விர்ரென்று பைக்கை கிளப்பிக் கொண்டு போய் விட்டான் ஜீவா.

ஜீவா ரொம்ப நாட்களாய் எதிர்பார்த்திருந்த பதவி உயர்வுடன் கூடிய மாற்றல் வந்திருந்தது. இரு மடங்கு சம்பளம். கார், வீடு என்று சகலவசதிகளுடன் இன்னும் ஒரு மாதத்திற்குள் கல்கத்தா போயாகவேண்டும்.

வீட்டினர் சந்தோஷப்பட்டனர்.

''வெரிகுட், வெரிகுட் ஜீவா... கங்கிராஜு-லேஷன்ஸ்'' என்று மகனின் கையைப் பற்றி குலுக்கினார் ராமமூர்த்தி.

''தாங்க்ஸ்ப்பா!''

''பகவான் கிருபையால எல்லாம் நல்லபடி நடக்குது. ஒரு

மாசத்துக்குள்ளே கல்கத்தா போய் செட்டிலாகணும்னா எப்படிங்க? சுமித்ரா படிப்பு முடியணும். ஜீவா கல்யாணம் நடத்தாகணும். ரெண்டு மாசத்துக்குள்ளே அதிகபட்சம் மூணு மாசத்துக்குள்ளே ஆபரேஷன் பண்ணியாகணும்னு டாக்டர் கெடு வச்சிட்டார். ஜீவா கல்யாணம் நடக்காம என் ஆபரேஷன் நடக்காது. அதிலே எந்த மாற்றமும் இல்லே!'' என்றாள் உறுதியாக பங்கஜம்.

ராமமூர்த்தி சில கணங்கள் யோசித்தார். பிறகு,

''சுமித்ராவுக்கு படிப்பு முடிய அஞ்சு மாசம் ஆகும். அதுவரைக்கும் ஹாஸ்டல்ல தங்கி படிக்கட்டும். காலேஜ் படிப்பை கல்கத்தாவுல பார்த்துக்கலாம். பங்கஜம் சொல்ற மாதிரி உன் கல்யாணத்தை ஒரு மாசத்துக்குள்ளே நடத்திட்டா நல்லாயிருக்கும். ஆர்த்திக்கிட்டே பேசிட்டியா?''

''இல்லேப்பா... அடுத்தடுத்து அவங்க வீட்லே பல சோக சம்பவங்கள். அவளோட அம்மாவும் படுக்கையிலே! அவங்க குணமாகற வரைக்கும் கொஞ்சம் வெயிட் பண்ணுங்கன்னு சொல்றா!''

''அதெப்படிப்பா முடியும்? அந்தம்மா குணமாகி நடமாடணும்னுதான் நாமளும் ஆசைப்படறோம். ஆனா, கடைசி வரை குணமாகாமலேயே இருந்துட்டா? காத்திருக்க முடியுமா? உங்கம்மாவுக்கும் உடம்பு முடியலியே! நாம என்ன வரதட்சணை, சீர், செனத்தின்னு எதிர் பார்க்கிறோமா என்ன? நல்ல குடும்பம், நல்ல பொண்ணு! அதனால எந்தவித முட்டுக்கட்டையும் போடாம மருமகளாக மட்டும் வந்தா போதும்னுதானே சொல்றோம்?''

அப்பாவின் கூற்றில் நியாயம் இருப்பதை அவனால் உணர்ந்து கொள்ள முடிந்தது.

''ஆர்த்திக்கிட்டே இதுப்பத்தி பேசி ஒரு முடிவை சொல்லிடறேன்ப்பா!'' என்றான்.

ஆர்த்தி குழம்பிப் போனாள்.

ஜீவாவுக்கு பலமுறை போன் செய்தும் அவன் இவள் குரலை கேட்டதும் கட் பண்ணினான். செல்ஃபோனையும் ஆஃப் பண்ணியிருந்தான்.

ஆர்த்திக்கு கண்கள் துளிர்த்தது.

'ஜீவா ஏன் இப்படி நடந்து கொள்கிறான்? இன்றைய நிலையில் அவன்தானே எனக்கு பெரும் ஆறுதல்? அவனே என்மேல் கோபப்பட்டால் என்ன செய்வேன்?'

தாங்கிக்கொள்ள முடியவில்லை அவளால். அவனின் அலுவலகத்திற்கே சென்றாள். அலுவலகம் முடிந்து வெளியில் வந்த ஜீவா, தன் பைக் அருகே நின்றிருந்த ஆர்த்தியைப் பார்த்ததும் உருகிப்போனான்.

அவனைக் கண்ட ஆர்த்தியின் விழிகள் இன்ஸ்டண்டாய் கண்ணீரை உற்பத்தி செய்தன.

''ஜீ... வா!''

''என்ன இங்கே நின்னுட்டிருக்கே?''

''என் மேல கோபமா?''

''எல்லாரும் பார்க்கிறாங்க. இங்கே நின்னு எதையும் பேசவேண்டாம். ஏறு!'' என்றபடி பைக்கை ஸ்டார்ட் பண்ண... ஏறி அமர்ந்தாள் ஆர்த்தி.

அடுத்த பத்தாவது நிமிடம் ஒரு ரெஸ்டாரெண்டில் அமர்ந்திருந்தனர்.

''இப்ப சொல்லு ஜீவா! நான் போன் பண்ணும்போதெல்லாம் ஏன் கட் பண்றே?''

''நேத்து நான் உனக்காக எவ்வளவு நேரம் காத்திருந்தேன் தெரியுமா? வரமுடியலேன்னா என் செல்போனுக்காவது பேசி தெரியப்படுத்தியிருக்கலாம் இல்லையா?''

''மைகாட்!'' கையால் நெற்றியில் பட்டென்று அடித்துக்கொண்டாள்.

''ஸாரி... ஸாரி ஜீவா! ஏதோ முக்கியமான விஷயம் பேசணும்னு கூப்பிட்டே இல்லே? ரியலி ஸாரி டியர். டோட்டலா மறந்துட்டேன். அம்மாவுக்கு மெடிஸின்ஸ் வாங்கணும்னு திருவான்மியூர் போயிருந்தேன். அங்கேதான் கிடைக்கும்னு சொன்னாங்க. அதை வாங்கிட்டு வீட்டுக்கு போய்ட்டேன். சுத்தமா ஞாபகமில்லே... ஸாரிப்பா!''

''ஒரு நாளைக்கு உன்னை நீயே மறந்திடப்போறே!''

''என்னை நினைக்கத்தான் நீ இருக்கியே...'' என்றாள்.

ஜீவா பாசத்துடன் அவள் கையை வருடிக் கொடுத்தான்.

''சரி... ஏதோ முக்கியமான விஷயம் பேசணும்னு சொன்னியே... சொல்லு என்ன விஷயம்?''

''எனக்கு ப்ரமோஷன் கிடைச்சிருக்கு ஆர்த்தி!''

''வாவ்... கங்க்ராட்ஸ்...'' அவன் கையைப் பற்றி குலுக்கி புறங்கையில் முத்தமிட்டாள்.

''ப்ரமோஷன் வித் ட்ரான்ஸ்ஃபர்!''

''என்னது?''

''ஆமா ஆர்த்தி. கல்கத்தாவுல போட்டிருக்காங்க!''

திக்கென அதிர்ந்தாள்.

''ஆர்த்தி... இன்னொரு முக்கியமான விஷயம்... அப்பா உன்கிட்டே பேசச் சொன்னார்....'' என்றபடி அவர்கள் திருமண விஷயமாய் ராமமூர்த்தி சொன்ன தகவல்களை சொன்னான்.

ஆர்த்திக்கு அந்த தகவல்கள் மேலும் அதிர்ச்சியைத் தந்தன.

''சொல்லு ஆர்த்தி.... மௌனமாயிருந்தா என்ன அர்த்தம்?''

''ஜீவா... சொல்றேனேன்னு தப்பா எடுத்துக்காதே!'' என்றாள் தயங்கியபடி.

''என்ன சொல்லு?''

''விக்ரம் இங்கே இருந்திருந்தாக்கூட நான் சட்டுனு ஒரு முடிவெடுத்திடுவேன்!''

''அவன் சுயநலக்காரன். போய்ட்டான். அவனைப்பற்றி என் பேசறே?''

''வீட்டுக்கு ஆதாரம் பெண்தானே ஜீவா! அதனால் தானே உங்க வீட்லே சீக்கிரம் மருமகள் வரணும்னு தானே உங்க கல்யாணத்துக்கு

அவசரப்படுத்தறாங்க? எங்க வீட்டுக்கு அம்மாதான் எல்லாமே! அப்படிப்பட்ட அம்மா அசைய முடியாம படுக்கையிலே. எங்க வீட்லே மட்டும் உலகம் இயக்கத்தை நிறுத்திடுச்சோன்னு இருக்கு. அப்பாவும் ஹார்ட் பேஷண்ட்! அவங்க ரெண்டு பேரையும் பார்த்துக்கற பொறுப்பு என்னோடதுதானே?''

''அதுக்காக?''

''இப்ப நான் கல்யாணத்தைப் பத்தி நினைச்சுப் பார்க்க முடியுமா ஜீவா! அம்மா குணமாகணும். எந்திரிச்சு நடமாடணும். அதுக்குப் பிறகுதான் நான் முடிவெடுக்க முடியும்? உனக்கோ, எனக்கோ வயசாயிடலை. ஒரு ரெண்டு வருஷம் நம்ம கல்யாணத்தை தள்ளிப்போட்டா என்ன ஜீவா? அம்மாவோட ஹெல்த் கண்டிஷன்ல இம்ப்ரூவ்மெண்ட் தெரியுது. தொடர்ந்து பிஸியோதெரபி கொடுத்தா சீக்கிரம் நடக்க தொடங்கிடுவாங்க. ப்ளீஸ் ஜீவா எனக்காக ரெண்டு வருஷம் வெய்ட் பண்ணமாட்டியா?'' என்றாள் பரிதாபமாக.

ஜீவா பெருமூச்சு விட்டான்.

''ஆர்த்தி உன் நிலைமை எனக்குப் புரியாமலில்லே. ஆனா, என்னையும் கொஞ்சம் புரிஞ்சுக்க முயற்சி செய். நான் உனக்காகவே ரெண்டு வருஷமென்ன... பத்து வருஷம் கூட காத்திருக்க தயார்! ஆனா, என் வீட்லே பொறுமை இழந்துட்டாங்க. அம்மாவுக்கு ஆபரேஷன் சீக்கிரமே பண்ணியாகணும். அதுக்கு முன்னாலே நம்ம கல்யாணம் நடந்தாகணும்னு பிடிவாதமாயிருக்காங்க. ஒருவேளை ஆபரேஷன்ல தான் செத்துப் போய்டுவோமோங்கற பயம். எவ்வளவோ எடுத்து சொல்லியும் கேட்கலே. நான் என்னப் பண்ணட்டும் ஆர்த்தி?''

''..........'' அவளால் பதில் கூறமுடியவில்லை.

''எல்லாப் பொறுப்பையும் சுமக்க வேண்டிய விக்ரமே தன் எதிர்காலத்தை முன்னிறுத்தி அமெரிக்காப் போய்ட்டான். நீயும் கொஞ்சம் உன் எதிர்காலத்தை யோசிக்கப்பாரு. உங்கப்பாக்கிட்டே பேசு. இல்லேன்னா நான் வந்து பேசறேன். நேரமாச்சு போகலாமா?'' என்று எழுந்துகொண்டான்.

அவன் பின்னே பொம்மையைப் போல் நடந்தாள் ஆர்த்தி.

'ஜீவாவை நேசிக்கிறேன். என்னைவிட அதிகமாய் நேசிக்கிறேன். அவன் நினைவுகளைதான் சுவாசிக்கிறேன். அவனில்லாத வாழ்க்கை ஒன்றை கற்பனை செய்யக்கூட முடியாது. ஆனால், வயதான காலத்தில் அன்பிற்கும், ஆதரவிற்கும் ஏங்கும் என்னைப் பெற்றவர்களை 'எக்கேடும் கெட்டுப் போங்கள்' என்று நிர்க்கதியாய் இங்கே விட்டுவிட்டு நான் ஜீவாவுடன் சந்தோஷமாய் கல்கத்தாவில் வாழமுடியுமா? அம்மா எல்லாவற்றிற்கும் பிறர் உதவியை எதிர்பார்த்து வாழ்ந்து கொண்டிருப்பவள். அவளை தினமும் டவல் பாத் எடுத்து உடை மாற்றுவது நான்தானே? சங்கோஜப்பேர்வழியான அம்மா... இந்த வேலையை அப்பா செய்ய விடமாட்டாளே! என்ன செய்வது? என்ன முடிவெடுப்பது?'

ஆர்த்தி பஸ்சில் ஜன்னலோரம் அமர்ந்தபடி யோசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

அவள் வீடு போய் சேர்ந்தபோது....

13

வீட்டில் அசாதாரண அமைதியும், ஒரு வித வீச்சமும் ஆர்த்தியை வரவேற்றது.

நடையில் விளக்கு எரியாமல் இருட்டைப் போர்த்தியிருக்க... வியப்புடன் வாசலில் செருப்பை கழற்றிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தாள்.

'ஏன் லைட்டைப் போடவில்லை? அப்பா எங்கேப் போனார்? அம்மாவை தனியே விட்டுவிட்டு...!'

ஆர்த்தி அம்மா இருந்த அறைக்குள் சென்றாள். கெட்ட நெடி மூக்கைத் தாக்க... படுக்கையில் நெளிந்தபடி படுத்துக்கிடந்த அஷ்டலக்ஷ்மி மகளைப் பார்த்ததும் ''ம்... ம்...'' என்று அரற்றியபடி கண்ணீர் விட்டாள். அந்த கண்ணீரில் வெட்கமும், கையாலாகாதவமும் கலந்திருந்தது.

புரிந்துகொண்டாள்.

அம்மா படுக்கையிலேயே மலம் போய் விட்டிருக்கிறாள். இரண்டு நாட்களாய் வயிறு வலிக்கிறது என்று ஜாடை மாடையாய் தெரியப்படுத்தினாள்.

வழக்கமாய் தினமும் காலையில் அம்மாவை இதுபோன்ற விஷயங்களில் உதவி, மாற்றுடை அணிவித்து, மதியத்திற்கும் சமைத்து வைத்த பின்பே அலுவலகம் கிளம்புவாள். கோகுல்நாத் அவ்வப்போது ஹார்லிக்ஸ் கலக்கி புகட்டுவதும், உணவை ஊட்டுவதுமாய் முகம் சுளிக்காமல் பார்த்துக் கொள்வார். தவிர, அஷ்டலக்ஷ்மிக்கு பிடித்த மகளிர் பத்திரிகைகளை புத்தகத்தை பக்கம் விடாமல் வாசித்து காட்டி அவளுக்கு மனதளவில் எந்தவித தாழ்வு மனப்பான்மையும் வந்துவிடக்கூடாது என்ற கவனத்தோடு பார்த்துக் கொள்வார்.

''என்னம்மா... என்ன ஆச்சு?'' அவசர அவசரமாய் அவளை சுத்தம் செய்து, படுக்கையையும், அவள் உடையையும் மாற்றினாள்.

அஷ்டலக்ஷ்மி கண்ணீர் விட்டாள்.

''ப்ச்... என்னம்மா இது? அழக்கூடாது. அப்பா எங்கே போய்ட்டார்? கொஞ்சம் இரு... ஹார்லிக்ஸ் எடுத்து வர்றேன்'' கிச்சனுக்குள் நுழைந்தவளின் கண்கள் விரிந்தன.

பால் அப்படியே இருந்தது. இருவருக்கும் சமைத்து வைத்து விட்டுப்போன உணவும் அப்படியே இருந்தது.

அப்படியானால் இருவரும் எதுவுமே சாப்பிடவில்லையா? காலையிலிருந்து அம்மாவுக்கு குடிக்கக்கூட எதுவும் தரவில்லையா? ஏன்? அப்பா என்றும் இப்படி பொறுப்பில்லாமல் நடந்து கொண்டதில்லையே' யோசனையுடன் அவசர அவசரமாய் ஹார்லிக்ஸ் கலந்து அம்மாவிற்கு கொடுத்தாள்.

''காலைலேர்ந்து நீ எதுவுமே சாப்பிடலையாம்மா?''

மெல்லத் தலையாட்டினாள் அம்மா.

இதயம் வலித்தது ஆர்த்திக்கு. அம்மாவின் கன்னத்தை துடைத்து முத்தமிட்டு, ''நானிருக்கேம்மா.. கவலைப்படாதே!'' என்றாள் ஆறுதலாய்.

''சரிம்மா... நான் குளிச்சிட்டு சமைச்சிட்டு வந்திடறேன்'' என்றவள் தன்னறைக்குச் சென்றாள்.

அங்கு கட்டிலில் படுத்துக்கிடந்த அப்பாவைப் பார்த்து துணுக்குற்றாள்.

''அப்பா... அப்பா...''

''ம்...ம்...'' என்று முனகினாரே தவிர கண்களைத் திறக்கவில்லை. உடலெல்லாம் அனலாய் கொதித்தது.

''அப்பா... அப்பா... கடவுளே... என்ன செய்வேன்?'' பதறியபடி ஒரே ஓட்டமாய் வெளியே ஓடிவந்தாள் ஆட்டோவை அழைக்க!

கோகுல்நாத்தை சிவியர் ஹார்ட் அட்டாக் தாக்கி இருந்தது. போதாதற்கு நல்ல காய்ச்சல் வேறு. பலமணி நேரமாய் கவனிக்கப்படாமல் இருந்திருந்திருக்கிறார். இன்னும் இரண்டு மணி நேரம் தாமதமாகி இருந்தால் அவர் உயிர் அவருக்கு சொந்தமில்லை.

தீவிர சிகிச்சைப் பிரிவில் அனுமதிக்கப்பட்டார். ஆர்த்தி அல்லாடிப் போனாள். அலுவலகத்திற்கு லீவுப் போட்டுவிட்டு வீடும், ஹாஸ்பிடலுமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தாள். அம்மாவிற்கு உணவை ஊட்டிவிட்டு, ஹாஸ்பிடலுக்குப் போய் அப்பாவைப் பார்த்துக் கொள்வாள். ஜீவாவும் அவரை ஹாஸ்பிடலுக்கு வந்து பார்த்துவிட்டு சென்றான்.

ஒரு வாரத்திற்கு பிறகு கோகுல்நாத் டிஸ்சார்ஜ் செய்யப்பட்டார்.

'நான் மட்டும் இல்லையென்றால் என்னாகியிருக்கும்? நினைக்கவே பயமாய் இருக்கிறதே! மூன்று பிள்ளைகளைப் பெற்றும் அனாதைகளைப் போலல்லவா போய் சேர்ந்திருப்பார்கள்? மைகாட்!'

பகலில் தெரியாத நட்சத்திரங்கள் இரவில் இருட்டில் தெரிகின்றன. மன இருளில் மறைந்திருக்கும் உணர்ச்சிகளும் இப்படித்தான் தனிமையில் வெளிப்படுகின்றன.

ஆர்த்தி எல்லாவற்றையும் யோசித்தாள். ஒன்றை மட்டும் முடிவு செய்தாள்.

'அம்மாவிற்கு குணமாகாமல் தனக்கு திருமணம் வேண்டாம்' என்று.

கோகுல்நாத் குணமாகி விட்டாலும்... அடுத்த முறை அட்டாக் வந்தால் பிழைப்பதுக் கடினம் என்று டாக்டர் எச்சரித்து இருந்ததால்... அவரை சிறு துரும்பைக்கூட எடுத்துப்போட அனுமதிக்கவில்லை ஆர்த்தி.

சொந்த வீடு, ஆர்த்தியின் திருமணத்திற்கு வங்கியில் போட்டு வைத்திருந்த பணம் என்று எதிர்காலத்திற்கு தேவையான அளவு சேமித்து வைத்திருந்தாலும் அஷ்டலக்ஷ்மியின் வைத்திய செலவு, கோகுல்நாத்தின் வைத்திய செலவு என்று வங்கி சேமிப்பில் பாதிக்கு மேல் கரைந்துவிட்டது. ஆர்த்தியின் சம்பளப்பணம் அவள் பெயரில் தனி சேமிப்பாய் போட்டு

வந்தாள். தனியே... ஒரு ஆளாய் இருவரையும் கவனித்து, சமைத்து, அலுவலகம் ஓடுவது சிரமமாய் இருந்தது. இதற்கென்று ஒரு ஆளைப் போடலாம்தான். ஆனால் மருந்து மாத்திரை செலவே பெரும் தொகையை விழுங்கி விடுவதால்... ஆர்த்தியின் சம்பளப்பணமும் இதற்கென்றே செலவானதால் சிக்கன நடவடிக்கைக்காக ஆளை வேலைக்கு வைத்துக்கொள்ளவில்லை.

அன்று அலுவலகம் முடிந்து திரும்பியவள் அப்பா சமையலறையில் வேலை செய்து கொண்டிருந்ததைப் பார்த்துவிட்டு திடுக்கிட்டு அருகில் வந்தாள்.

''அப்பா... என்ன பண்ணிட்டிருக்கீங்க இங்கே?''

''சமையல்தான்! சாதம் வச்சுட்டேன். ரசம் தாளிச்சுக் கொட்டிட்டேன். பொரியல்தான் பாக்கி!''

''உங்களை யாரு இதையெல்லாம் செய்ய சொன்னது. ஏன்ப்பா இப்படியெல்லாம் பண்றீங்க?'' லேசாய் கோபம் எட்டிப்பார்த்தது.

''இப்பவே இதையெல்லாம் பழகிக்கிட்டாதானே எனக்கு நல்லது!''

''என்னப்பா சொல்றீங்க?'' என்றாள் புரியாமல்.

''ஆமாம்மா... நீ கல்யாணம் பண்ணிக்கிட்டு போயிட்டா இதெல்லாம் நான்தானே பண்ணியாகணும்?''

''நான் இப்ப கல்யாணம் பண்ணிக்கப் போறேன்னு சொன்னேனா?''

''அதை நீ சொல்லிதான் செய்யணுமா ஆர்த்தி? எங்களோட கடமையில்லையா இது?''

''அம்மாவுக்கு குணமாகாம நான் பண்ணிக்க மாட்டேன்ப்பா!''

''இதென்னம்மா பிடிவாதம்? அம்மாவைப் பார்த்துக்கதான் நான் இருக்கேனே! பாவம்மா ஜீவா! அவரோட நிலைமையையும் நாம யோசிச்சுப் பார்க்க வேணாமா?''

நெற்றி புருவம் முடிச்சிட அப்பாவைப் பார்த்தாள்.

''ஜீவா இங்கே வந்திருந்தாரா?''

''ஆமாம்! உன்கிட்டே பேசி எந்த பிரயோஜனமும் இல்லைன்னு என்கிட்டேயே பேச வந்துட்டார். ஜீவா மாதிரி ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைக்கறது ரொம்ப கஷ்டம் ஆர்த்தி. உங்கண்ணன் உனக்கு தேடிப்பிடிக்க பார்த்து வச்சுட்டுப்போன அற்புதமான பையன். அவர் சொல்றதும் நியாயம்தானேம்மா! எவ்வளவு நாள்தான் காத்திருப்பாங்க? எல்லாத்துக்கும் ஒரு அளவிருக்கேம்மா!''

''இல்லேப்பா... உங்க உடம்பும் முன்னே மாதிரி இல்லே! என் கல்யாண விஷயத்திலே என்னால சுயநலமா முடிவெடுக்க முடியாது. உங்க ரெண்டு பேரையும் இந்த நிலைமையிலே விட்டுட்டு என்னால எப்படிப்பா சந்தோஷமா வாழமுடியும்? அவரை நான் தப்பா சொல்லலே! பெத்தவங்க மேலே அவர் வச்சிருக்கிற அன்பும், மரியாதையும்தான். இன்னைக்கு உங்ககிட்டே வந்து புகார் சொல்கிற அளவுக்கு வந்திருக்கிறார். அதே அன்பை என்னை பெத்தவங்க மேலே நான் வைக்கறது தப்பா? இப்ப எனக்கு கல்யாணம் வேண்டாம். அம்மா குணமாகட்டும். அதுக்குப்

பிறகுதான்! அட்லீஸ்ட் அதுக்கு ரெண்டு வருஷமாவது ஆகலாம்!''

''இப்படி சொன்னா எப்படி ஆர்த்தி?'' என்றார் அதிர்வாய் கோகுல்நாத்.

''எனக்கும் கடமைகள் இருக்குப்பா! நீங்க உங்க பொண்ணு மேல வச்சிருக்கிற அன்பும், அக்கறையும், உங்க பொண்ணுக்கு பெத்தவங்க மேலேயும் இருக்குப்பா!'' என்றவளுக்கு கண்ணீர் உடைப்பெடுத்துக் கொண்டது. அதை மறைக்க அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றாள்.

செய்வதறியாது திகைத்து நின்றார் கோகுல்நாத்.

''**இ**துதான் உன் முடிவா?'' வேதனையின் சாயல் முகம் முழுக்க விரவிக்கிடக்க கேட்டான் ஜீவா.

ஆர்த்தி அவன் முகத்தைப் பார்த்து பேசும் திராணியற்று தரை நோக்கி சிரம் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

''என் சூழ்நிலை!'' என்றாள்.

''என்னைக் கொஞ்சமாவது நினைச்சுப் பார்த்தியா ஆர்த்தி?'' ஆதங்கத்துடன் கேட்டான்.

''எல்லாரையும் நினைச்சுப் பார்த்துதான் இந்த முடிவை எடுத்தேன். என்னை மன்னிச்சிடுங்க!''

''எங்க வீட்லே காத்திருக்க மாட்டாங்க ஆர்த்தி. உடனடியா பொண்ணைப் பார்த்து....''

''கல்யாணம் பண்ணிக்குங்க!'' என்றாள் இடைமறித்து.

''ஏய்... என்ன நினைச்சிட்டிருக்க மனசிலே? ரெண்டு மூணு வருஷமா உயிருக்குயிரா காதலிச்சோமே... அதுக்கெல்லாம் என்ன அர்த்தம்?''

''உங்களை நேசிச்சதுப் பொய்யில்லே ஜீவா! அதேசமயம் எங்கம்மா அப்பாவையும் நேசிக்கிறேன்.''

''உன் வாழ்க்கையைப் பத்தி நினைச்சுப் பார்க்க மாட்டியா?''

''ஜீவா... உங்கம்மா அப்பா டார்ச்சர் பண்றாங்கன்றதுக்காகதான் இப்ப நான் இந்த முடிவை எடுக்க வேண்டிய கட்டாயம். உங்களை விட க்ரிட்டிக்கலான நிலைமையிலே நானிருக்கேன். உங்களுக்குள்ள கடமை, எனக்கும் இருக்கு. காதலை விட பெத்தவங்க எனக்கு முக்கியமாப்படுது!''

''என் மேல் கோபமா ஆர்த்தி?'' பரிதாபமாய் கேட்டான்.

''சேச்சே... இந்த மாதிரி ஒரு ஆண்பிள்ளை என் பேரெண்ட்ஸுக்கு பிறக்கலையேன்னு வருத்தப்படறேன். வீ ஆர் குட் ஃப்ரண்ட்ஸ்... எப்பவுமே! வீட்லே காத்துக்கிட்டிருப்பாங்க. நான் போகிறேன் ஜீவா! நேரமாய்டுச்சு. மறக்காம மேரேஜ் இன்விடேஷன் அனுப்புங்க!'' சிரிக்க முயன்று தோற்று... அவனைத் திரும்பிப் பாராமல் நடந்தாள் ஆர்த்தி.

அவளை நெஞ்சில் சுமந்திருந்த ஜீவா... மனம் கனக்க முதன் முறையாய் கண் கலங்கினான்.

14

தனிமையில் வாய்விட்டழுதாள் ஆர்த்தி.

'ஸாரி ஜீவா... என்னை மன்னிச்சிடு! எனக்கு வேற வழித் தெரியலே! உன்மேல் எனக்கு அளவுக்கடந்த காதல் இருக்கிறது. உன்னைக் காதலித்ததற்காக நான் பெருமைப்படுகிறேன். உன்மேல் எனக்கு எந்த கோபமும் இல்லை. பொண்ணான என்னைவிட ஒரு படி அதிகமாகவே பொறுப்புகள் உண்டு. அதனால், உன்னுடைய அவசர கல்யாணம் நியாயமானதுதான்!

எங்களை வளர்க்க இவர்கள் எவ்வளவு சிரமப்பட்டிருப்பார்கள்? எங்களுக்காகவே தங்களின் ஆசாபாசங்களை குறைத்துக்கொண்டு ஒவ்வொரு நிமிடமும் எங்களுக்காகவே வாழ்ந்தவர்கள். முதுமைப்பருவம் என்பது இன்னொரு குழந்தைப்பருவம் போன்றது. அந்தக் குழந்தைகளை பாதுகாத்து அரவணைப்பது என் கடமை! என் காதல் தோல்வியின் காயம் பெரியதுதான். பிள்ளைகளை இழந்த என் பெற்றோரின் காயம் அதைவிட பெரியது. என்னை மன்னிச்சிடு ஜீவா! மன்னிச்சிடு' அழுதழுது தன் மனச்சுமையை குறைத்தாள்.

நள்ளிரவு!

அப்பாவின் பேச்சுக்குரல் கேட்டு கண் விழித்தாள். அறையை விட்டு வெளியே வந்தாள்.

அடுத்த அறைதான் அம்மாவோடது. திறந்திருந்த கதவின் வழியே அவர் தன் மனைவியிடம் பேசிக்கொண்டிருந்தது தெளிவாய் காதில் விழுந்தது.

அவர் பேசுவதைக் கேட்டு வெலவெலத்துப் போனாள்.

''லக்ஷ்மி... நாம மூணு பிள்ளைகளை பெத்தோம். ஒண்ணு அநியாயமா பறிபோய்டுச்சு. இன்னொண்ணு சுயநலமே பெரிசா நினைக்க நம்மளை பரிதவிக்க விட்டுட்டு போய்டுச்சு. ஆசை ஆசையா பெத்து வளர்த்த ஆர்த்திதான் இன்னைக்கு நம்மோட சுகதுக்கங்களை பங்கெடுத்துக்கறா! அவளுக்காக நாம பார்த்து வச்சிருந்த ஜீவாவை இப்போதைக்கு கல்யாணம் பண்ணிக்கமாட்டேன்னு பிடிவாதம் பிடிக்கிறா. நாம உயிரோட இருக்கும்போதே அவளுக்கு கல்யாணம் நடத்தி வச்சிடணுமில்லையா?''

'ஆமாம்' என தலையாட்டினாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''நமக்காக அவ தன்னோட கல்யாணத்தைத் தள்ளிப்போடறா! உனக்கு குணமாகணுமாம். அதுக்குப் பிறகுதான் பண்ணிப்பாளாம். இதெல்லாம் சரிவருமா? வீடு தேடி வர்ற நல்ல வாழ்க்கையை வேண்டாம்னு உதறித் தள்ளறா! நம்ம குழந்தையோட வாழ்க்கைக்கு நாமளே முட்டுக்கட்டையாய் இருக்கலாமா?''

'கூடாது' என்று கையை அசைத்தாள்.

''நான் சொல்றதை கேப்பியா லக்ஷ்மி?''

'சரி' என தலையாட்டுகிறாள்.

''முதியோர் இல்லம்ங்கறது... பாவப்பட்ட இடமில்லை. நம்ம ஆர்த்தி நாம இங்கேயிருக்கிற வரைக்கும் தன்னைப்பத்தி கவலைப்படப் போறதில்லை. நாம ரெண்டு பேரும் அங்கேப் போய்டலாமா லக்ஷ்மி?''

அஷ்டலக்ஷ்மியின் முகத்தில் அதிர்ச்சி.

''தப்பா நினைக்கக்காதே லக்ஷ்மி! உனக்கு அதெல்லாம் பிடிக்காதுன்னு தெரிஞ்சும்... கூப்பிடறேனேன்னு பார்க்கறியா? வேற வழியில்லேம்மா! நாமெல்லாம் வாழ்ந்து முடிச்சாச்சு. ஆர்த்தி இளங்குருத்து. அவ வாழ்க்கைக்கு நாமளே தடையா இருக்கலாமா? முதியோர் இல்லத்திலே இருக்கிறவங்க அத்தனை பேரும் பெத்த பிள்ளைகளால் விரட்டப்பட்டவங்களா இருக்க முடியாது. நம்மளை மாதிரி... குழந்தை நல்லாயிருக்கணும்னு வழிவிட்டு விலகி வந்தவங்களும் இருப்பாங்க இல்லையா? அதான் எப்பவும் நான் உன்கூடவே இருக்கேனே? ஒருவேளை உனக்கு முன்னே நான் போய் சேர்ந்துட்டா நீயும் என்கூட வந்துடு. நீ முதல்ல போய்ட்டா... நானும் உன்கூட வந்திடுவேன்! என்ன சொல்றே லக்ஷ்மி?'' என்றார் தழுதழுப்புடன்.

கண்ணீர் காதோரம் வழிய மெல்ல தலையசைத்து சம்மதித்தாள் அஷ்டலக்ஷ்மி.

''சபாஷ்...'' என்று கை தட்டினாள் ஆர்த்தி.

திடுக்கிட்டு திரும்பினார் கோகுல்நாத்.

''நல்ல அருமையான முடிவுப்பா!''

''ஆ....ர்...த்...தி!''

''நமக்கு இப்படியொரு துர்பாக்கியம் வரக்கூடாது. வந்தா... என்னால தாங்கிக்க முடியாது... உயிரோடயே இருக்கமாட்டேன்னு கலங்கினவங்க அம்மா! அவங்க உயிரை பறிக்கறதுக்காகதான் முதியோர் இல்லத்துக்குப் போகப் போறீங்களாப்பா?''

''ஆர்த்தி...!''

''நமக்கேன் அப்படியொரு நிலைமை வரப்போகுது? நம்ம குழந்தைங்க நம்மை கண்ணுக்குள் வச்சு பார்த்துப்பாங்கன்னு சொன்ன நீங்களா... இன்னைக்கு நம்பிக்கை இழந்திட்டீங்க?''

''ஆர்த்தி!''

''உங்க பொண்ணு மேலே நம்பிக்கை இல்லாமப் போய்டுச்சாப்பா?''

''ஆர்த்தி புரியாமப் பேசாதே! எங்களுக்கு உன் வாழ்க்கை முக்கியம்!''

''எனக்கும் நீங்கதாம்பா முக்கியம்!''

''இது தவறான முடிவும்மா! ஒரு பொண்ணுக்கு காலாகாலத்துல அதது நடந்தாகணும். அதை நல்லபடி செய்து முடிக்க வேண்டியது எங்க கடமை.''

''கல்யாணம் ஒரு பெண்ணுக்கு தேவைதான்! இல்லேங்கலே! ஆனா, சில அவசியமான கடமைகளுக்காக அதை ஒத்திப்போடுவதில் என்ன தப்பு?''

''விக்ரம் ஏத்துக்க வேண்டிய பொறுப்பை நீ ஏத்துக்கறதால உன்னோட இழப்புகள் ஏகப்பட்டதுன்னு புரியுதா உனக்கு?''

''அம்மாதானே எங்க மூணு பேரையும் சுமந்து பெத்தாங்க? மத்த ரெண்டு ஆண்பிள்ளைகளுக்கு உள்ள கடமை பெண்ணுக்கு இல்லையா?

அப்பா... என்னை விக்ரமா நினைக்கவேண்டாம். விக்னேஷ் அண்ணனா, ஒரு ஆணா நினைச்சுக்குங்க. உங்களை விட்டு நான் எங்கேயும் போகமாட்டேன். அது என்னால முடியாது!'' என்றாள் ஆணித்தரமாக.

''பிடிவாதம் பிடிக்காதே! ஆர்த்திம்மா! உங்கம்மாவுக்குதான் நான் இருக்கேனே.. பார்த்துக்க மாட்டேனா?'' என்றார் கெஞ்சலாய்.

''உங்களுக்கு யாருப்பா இருக்கா?''

''ஆர்த்தி?''

''உங்க உடம்போட பலவீனம் எனக்குதாம்பா தெரியும்! திடீர்னு நீங்க படுத்துட்டா, ஒரு டம்ளர் தண்ணீர் கொடுக்கக்கூட அம்மாவால முடியாதேப்பா? நீங்க படுத்துட்டா... அம்மாவை யார் கவனிக்கறது?''

''அங்கே பார்த்துப்பாங்க...''

''சின்னக் குழந்தை மாதிரி பேசாதீங்க! சொந்த வீடு, மகள் இருக்கப்ப... நீங்க எதுக்கு அனாதை மாதிரி முதியோர் இல்லம் போகணும்? இந்த வயதான காலத்தில்தான் உங்களுக்கு பாதுகாப்பும், அன்பும் தேவை. எனக்கு இதை தவிர வாழ்க்கையில் பெரிய சந்தோஷம் இல்லை. வாழ்க்கையில் வாழ்வதைக் காட்டிலும் செயல்தான் அவசியம். உங்களை கடைசி வரை பாதுகாக்க எனக்கொரு சந்தர்ப்பம் கொடுங்க... ப்ளீஸ்!''

''ஆர்த்தி...'' நெகிழ்ச்சியுடன் மகளின் கையை பற்றிக்கொண்டார்.

''ப்ளீஸ்ப்பா...!''

''அப்ப உன்னோட கல்யாணம்?''

''இப்போதைக்கு வேண்டாம்னுதான் சொன்னேன். எப்பவும் வேண்டாம்னு சொல்லலே! சில வருஷங்கள் போகட்டும். என் பெற்றோரை தன் பெற்றோராய் ஏற்றுக்கொள்ளும் நல்ல மனசுள்ள ஆண் கிடைக்கட்டும்... அப்பப் பார்த்துக்கலாம்'' என்றவளுக்கு தொண்டையடைத்துக் கொண்டது.

ஜீவா வாழ்ந்த நெஞ்சில் இன்னொருவரா? முடியுமா? அவளுக்கே நம்பிக்கையில்லை. என்றாலும் காலம் அவளுக்கொரு நல்ல முடிவையே தரவேண்டும்.

''உனக்கொரு நல்ல காரியம் நடக்கணும். சீக்கிரமே நடக்கணும். கடவுள் அதற்காகவாவது உங்கம்மாவை நடமாடவிடணும். சீக்கிரமே குணப்படுத்தணும். நடக்கும். அந்த நம்பிக்கை எனக்கிருக்கு!'' என்றார் மனைவியின் தலையை கோதி விட்டபடி. அஷ்டலக்ஷ்மியின் கண்களிலும் ஒரு ஒளி பிறந்தது.

''எனக்கும் இருக்குப்பா! நிம்மதியா தூங்குங்க!'' என்றபடி தன்னறைக்கு சென்றாள்.

ஆர்த்தியின் மனசு இப்போது கொஞ்சம் லேசானது போல் இருந்தது.

பெண் ஒரு போராளி. ஒவ்வொரு விஷயத்திற்காகவும் அவள் போராடிதான் பெறவேண்டியிருக்கிறது. போராட்டத்தில் முயற்சியில், கஷ்டப்படுவதில்தான் ஆனந்தம் இருக்கிறது. வெற்றியில் அல்ல. என்றும் ஆர்த்தி வெற்றி பெறுவாள். அந்த முதிய குழந்தைகளின் எண்ணப்படி அந்த தங்க மகளுக்கு நல்ல வாழ்க்கை அமையும்!

(முற்றும்)